

ДАНИЪЛ И ДИНА НАЙЕРИ ОПАСНА ДАРБА ИЛИ ПОРЕДНИЯТ ФАУСТ

Част 1 от „Училище Марлоу“

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 2012

chitanka.info

ПОСВЕЩЕНИЕ

- Е, на кого мислиш трябва да посветим книгата?
- Не знам, давай просто да приключваме с това.
- Какво има? Какъв е проблемът?
- Няма нищо. Просто искам да продължим нататък.
- Е, не можем да продължим, преди да ми кажеш какво не е наред.
- Няма нищо.
- Много си умислена.
- Да не се опитваш да контролираш мислите ми.
- Шегуваш ли се?
- Добре, стига вече. Хайде да я посветим на Опра и толкоз.
- Глупости. Ако ще се сърдиш, можем да го решим по-късно.
- Не! Сега.
- Чудесно! На кого искаш да посветим книгата?
- Това е глупаво. Писна ми все твоята да става.
- Понякога си толкова глупава.
- Ти си глупав.
- Мамооо!
- Мамооо!

Тази книга е посветена на майка ни.

ПРОЛОГ

Пет години по-рано

Лондон

Виктория нямаше време за игри. Нямаше време за приятели, нито да се смее, да скача или да се забавлява с обичайните детски занимания. Виктория беше на десет години, но не харесваше десетгодишните. На официалните лондонски вечери задачата ѝ беше да си мълчи и да се държи възпитано пред възрастните. Сядаше в някой плюшен фотьойл и късаше листенца от букета сини хортензии в близката ваза, а краката ѝ едва стигаха пода. Седеше си кротко и наблюдаваше гостите, които обикаляха стаята, пиеха чай или коктейли и коментираха скулптурите във фойето.

По-малкият ѝ брат — Чарли, обожаваше партита. Позволяваше на възрастните дами да щипят бузите му и свиреше концерти от Моцарт на детското си пиано — малък роял „Стейнуей“. Той беше едва петгодишен, но бръщолевеше предимно на испански или гръцки. Виктория не го намираще за забавен. Дори тайно си мечтаеше да го няма. Побесняваше като гледаше как майка ѝ прегръща Чарли, а той се залива в щастлив смях. Чарли беше по-симпатичният от двамата. Виктория оправи очилата си пред огледалото и се обърна отвратена. Мразеше тези скучни вечери. Ненавиждаше графичния си калкулатор, учебниците, учителите и инструментите си, къдравата си коса, претрупания си график, очилата на баща ѝ и удивителния коефициент на интелигентност на малкия ѝ брат.

Но точно тази омраза я караше да търси победата, като нощна пеперуда, привлечена от светлината на лампата. Защото за Виктория само едно нещо в живота имаше значение — да победи... на всяка цена. А тя знаеше как. Дните ѝ бяха запълнени с различни уроци и занимания. Нито едно от тях не ѝ доставяше пълно удоволствие, но тя се концентрираше върху задачата да спечели — да отнесе у дома награди, свидетелства и отлични оценки, подобно на котка, която носи на стопанина си мъртво птиче.

— В този живот има печеливши и губещи — разкрещя се веднъж на уплашената си учителка по алгебра. — Колкото повече печелиш, толкова по-високо се издигаш. Професор в Оксфорд или нобелов лауреат — ето това е победа във вашата област. Последния път, когато проверих, частните уроци не бяха в списъка.

Разбира се, малко по-късно се върна в стаята, усмихна се на изнервената възрастна жена и ѝ се извини. Налагаше се. Старата вещица щеше да оценява изпитната ѝ работа, все едно дали Виктория я смяташе за победителка или за губещца.

Виктория мразеше учебниците и уроците си, защото те бяха най-добрите ѝ приятели, а също като майка си тя се беше научила да си избира приятели, които не харесва. Езда, пиано, шах, тенис, рисуване — за всеки предмет имаше учители, всички те недоволни колкото нея. *Седиш твърде отпуснато върху коня. Движенията ти са нескопосни. Пръстите ти са дебели. Пръстите ти са дебели. Пръстите ти са дебели...*

Пръстите на Виктория наистина бяха дебели. Още едно несъвършенство в дългия списък на баща ѝ. За щастие списъкът не беше толкова дълъг, когато ставаше въпрос за дебати — любимият ѝ предмет, единственият, който ѝ даваше възможност да изразходва гнева си. „Дъщеря ни май не е толкова безнадеждна“, рече веднъж баща ѝ, когато Виктория донесе у дома национална награда. Не, Виктория изобщо не беше безнадеждна. По време на дебатите Виктория можеше да унижи опонента си (и винаги го правеше) и да си представи, че най-после е голяма, че е далеч от родителите си и има власт.

Като се има предвид, че рядко бяха наоколо, родителите на Виктория съумяваха да я засият с доста критики. Вместо обичайното време със семейството, Виктория получаваше техните имейли. А спорадичните срещи на закуска им бяха достатъчни, за да сверят часовниците си. Баща ѝ прелистваше страниците на бележника си, докато дъвчеше препечена филийка с конфитюр, сякаш храната нямаше никакъв вкус. Все едно беше намазан с масло картон. Майка ѝ бъркаше чая си и четеше „Таймс“.

Баща ѝ: — Вик, в календара ми пише, че си имала някаква изява...

— Тъхъ, имах дебат.

Майка й: — Не казвай ъхъ. Толкова е елементарно.

Баща й: — Спечели ли?

— Почти. Класирах се втора след Лиди.

Майка й: — Като казах елементарно...

Баща й: — И защо позволи на Лиди да те победи?

— Тя имаше убедителни доказателства. Не очаквах...

Баща й: — Не си очаквала? Тогава съвсем основателно си загубила.

— Тате, спечелих предишните четири...

Майка й: — Брои се само последното представяне.

Нямаше значение какво казват те. Защо трябваше да се вбесява, ако загуби някога? Трябваше ли да й пука как е боядисана стаята или да виси пред огледалото, докато не изскубне и последния непослушен косъм? Какво щеше да се промени? Виктория знаеше кое е важното. Каза й го новата учителка по дебати и тя й повярва. Защото новата учителка по дебати беше висока, царствена, златисторуса и по-красива дори от майка й.

Глазгоу

На няколкостотин километра от Лондон, в не толкова просветената част на острова, едно момче на име Кристиан тичаше с все сила, стиснало кесия с няколко кренвирша и хлебчета за хотдог. Спря се край една плесенясала тухлена стена, за да си поеме дъх. Зарзаватчията не бе успял да го догони, макар да подскачаше като луд, но утре полицията щеше да го търси из целия Глазгоу, защото беше счупил две от витрините на магазина. Погледна плячката си. Бе взел не тези хлебчета, които трябваше. Извади едно и го ухапа — твърдо като тухлите зад гърба му. Кристиан не забеляза. През последните три дни почти не беше ял. Сутринта се чувстваше толкова слаб, че за малко не го хванаха, когато се опита да свие един портфейл. Отхапа още една хапка. Денят завършваше по-добре, отколкото бе започнал. „Честит рожден ден!“ поздрави се на ум и тръгна към къщи.

Домът му представляваше барака, сглобена от ръждясали листови ламарина, с пръстен под. Намираще се в падината до един мост, а наоколо се търкаляха износени гуми и части от автомобили. Понякога добри хора пускаха от моста храна или стари дрехи върху

покрива на колибата, друг път шофьорите изхвърляха фасовете си или изтощени батерии. Веднъж един им даде газова печка. Това беше добър ден.

Хората от околността не говореха с Кристиан, но знаеха какво се бе случило с майка му, как баща му се бе затворил в себе си и бе спрял да ходи на работа. Носеха им храна, но не говореха с него. Сигурно бяха доволни от себе си, мислеше си Кристиан. Смятаха, че полагат достатъчно грижи.

Предишният му рожден ден беше различен. Тогава все още имаха истинска къща, Кристиан имаше майка и всичко беше наред. Баща му беше едър мъж, с рижа брада и гръмогласен смях. Това беше преди да загуби „любимото си момиче“, преди очите му да угаснат, преди да прекъсне всички връзки с този свят.

Кристиан отмести парче ламарина, наведе се и се вмъкна в колибата. Баща му спеше, увит във вехти дрехи. Брадата му беше сива и сплъстена — истински рай за паразитите. Предишният рожден ден на Кристиан бе съвпаднал с хайлендските игри в Сирес^[1]. По онова време и чичовците му бяха наоколо. Всяка вечер допреди една година, градчето се огласяваше от песните им в местната кръчма, от историите за езерни дракони, които разказваха, или пък от гюрултията, която вдигаха, когато се сборичкваха на шега на пода. На предишния си рожден ден Кристиан беше спечелил младежкото надбягване на една миля с шотландска поличка и състезанието по мятане на торба със сено за младежи. Той беше добър атлет, също като чичовците си. Само че напоследък беше зарязал шотландските игри и предпочиташе да следи футболните мачове с малкия транзистор, който бе намерил пред колибата. Слушаше настървено и мечтаеше за охолството, на което се радваха футболистите. Питаше се дали е възможно някой ден и той да бъде на тяхно място. Когато играеше със съседските момчета, си представяше как подписва фамозен професионален договор, който ще го спаси от мизерния живот.

Кристиан разтърси внимателно баща си:

— Тате, тате, донесох малко храна.

Баща му изстена и се помъчи да отвори очи. Все още му беше трудно, но най-тежко беше нощем. Кристиан още помнеше нощите непосредствено след последния му рожден ден, мрака в стаята, където спяха и двамата. Кристиан лежеше буден и слушаше едва доловимите

stonove на баща си — гиганта, който хленчеше насън. Тогава се наложи да поеме нещата в свои ръце. На няколко пъти го хванаха, че краде. Една вечер хазаинът им ги изрита под проливния дъжд. Кристиан взе малко неща — снимка на майка си, няколко монети, останали в кутията за кафе, и единственото си ценно притежание — дневника. Беше подарък от майка му за рождения му ден преди две години. Тогава бе поискал серия приключенски романи, а тя бе отвърнала: „Напиши си ги сам, момко. Защо да разчиташ на чуждото въображение?“ Истината беше, че точно тогава не можеха да си позволят да отделят пари за книги. Вечерта, когато хазаинът ги изхвърли, събирането на багажа им отне едва десет минути. Баща му не искаше да запази нищо, нямаше какво да вземе. На тръгване Кристиан открадна писалката на хазаина.

Газта в печката беше свършила и Кристиан не можа да свари кренвиршите. Затова просто ги нарязва и ги подреди върху хлебчетата. Мразеше хотдог. Нещо повече. Хотдозите направо го вбесяваха, повръщаше му се от тях. Седмици наред не беше ял нищо друго. Хотдог за закуска. Хотдог за обяд. Хотдог за вечеря. Винаги в различно хлебче, каквото бе успял да докопа. Естествено, не беше казал на баща си колко му е омръзнало всичко. Не обичаше да признава нищо пред никого. С изключение на красивата руса дама в парка, със стилната шапка и дългото черно палто, която седна до него и зададе правилните въпроси. На нея разказа много неща. Дори не дотам лицеприятните, като факта, че миризмата на хотдог го докарва до лудост и че ако има право на едно-единствено желание, то вече няма да е да върне майка си.

Кристиан пъкна ръка под купчината стари дрехи, които му служеха вместо дюшек, и извади дневника си. Седна на пръстения под и се помъчи да измисли нещо хубаво, за което да пише. В неговия свят вече нямаше нищо красиво. И все пак продължаваше да пише. Това беше неговото убежище, единственото наследство от майка му. Само че сега вече не смяташе сериозно да стане писател. През последните месеци Най-съкровената му мечта бе да е богат и свободен. Тази ярост беше по-силна и растеше със спираща дъха скорост, докато стана прекалено голяма и за Кристиан бе невъзможно да я контролира. Вече бе достигнала гигантски размери, копнеж много по-силен от всяко друго желание. *Ако си беден, не можеш да си позволиш да си губиш*

времето, съчинявайки истории за живота си. Трябва да следваш парите. Най-напред щеше да стане футболна звезда, след това щеше да се върне към писането. Първо трябваше да забогатее, след това щеше да има време за други неща.

Внезапно усети в гърдите си раздираща болка. Сякаш менгеме стисна сърцето му. Пъхна ръка под ризата си и се опита да не мисли за болката. Сутринта щеше да се чувства по-добре. Стисна очи и си пожела едно-единствено нещо. Би дал всичко, за да не усеща постоянния глад. Но тъй като нямаше какво да предложи насреща, желанието му беше обречено.

На няколко километра от Рим

Бел се втурна в спалнята и с все сила се тръшна върху леглото. Така Бисе нямаше как да се направи, че не я е забелязала.

— Ей, Бисе, ти кое би избрала — цял живот да си ужасно дебела и да отидеш в рая или да си слаба и красива и накрая да свършиш в ада?

— Какво? — попита през смях Бисе.

— Хайде, хайде, кое би избрала? Сериозно те питам! — Бел прегърна сестра си близначка и я изгледа дяволито.

— Бел, в този въпрос няма нищо сериозно.

Бел завъртя очи като чу разумния отговор на сестра си. Щеше й се Бисе да се включи в играта.

— Ти би предпочела ада, нали? — продължи Бисе, без да вдига очи от книгата си.

— Тогава ще мога да нося червена рокля! — извика Бел, решена на всяка цена да привлече вниманието на сестра си.

— Заета съм, Бел. Освен това, на кого в ада ще му пука как изглеждаш?

— Но това ще е за цяла вечност. И ще изглеждам великолепно! — Отвърна Бел и застана като звезда от корицата на модно списание.

— Смятам, че и сега си великолепна — усмихна се Бисе.

— Смяташ, че *ти* си великолепна.

— Не е ли все едно?

Бисе и Бел бяха еднояйчни близначки — чаровни момичета с гарвановочерни коси, които всички съседи обожаваха. Живееха на

няколко километра от Рим, в красиво хълмисто градче, със сенчести улички и старомодни магазинчета за сладолед — едно от онези места, където можеш да срещнеш старици, обути в архаични найлонови чорапи, които се разхождат на градския площад и обсъждат симпатичните войничета.

— Даваш ли си сметка, че четеш от шест часа? — попита Бел.

— Какво друго да правя? Да седя и да мисля за дебелаци? — отвърна Бисе, без да вдигне поглед, след което прочете на глас нещо на немски. Очевидно се беше заела с този език. Родители на двете момичета бяха учени лингвисти и пътешественици. Владееха седем езика. Бел говореше само два, при това не много добре.

— Няма нужда да се перчиш толкова — прекъсна я Бел и се отправи към огледалото. Взе чифт пинсети и се огледа. — И без това те харесват повече.

Сети се за жената от църквата — онази, която говори с майка им половин час в неделя. Беше висока, руса и толкова красива, та Бел чак позеленя от завист.

— Удивително момиче! — бе възкликнала жената по адрес на Бисе. — Никога не съм срещала друга като нея, да говори пет езика.

— Да, така е, забавно ѝ е, а ние оставяме дъщерите си да правят каквото им е приятно — бе отвърнала майка им. — Бел също скоро ще намери своята ниша.

— А и толкова набожна! — бе додала непознатата. — Вярно ли е, че чете Библията на гръцки?

— Мразя факта, че съм близначка! — промърмори под нос Бел и продължи да инспектира извивката на веждата си.

— Ако ще се почувстваш по-добре, мога да боядисам косата си синя — предложи Бисе. Бел се разсмя, въпреки неприятното чувство в гърдите. Сигурно не е толкова лошо да делиш с някого едно и също лице, стига да е красиво. Ако беше ослепителна красавица, никой нямаше да се интересува може ли да размени любезности на езика мандарин. Бисе наистина бе талантива, нямаше как да го отрече. И това я отличаваше от нейната близначка. А кое беше предимството на Бел?

Все така умислена, Бел впери очи в огледалото, сетне погледна сестра си — близначка, нейно огледално отражение, ако не броим малката бенка над горната устна на Бисе.

— Знаеш, че не съм аз виновна — рече Бел.

— Знаем. Чакай, за какво говориш?

— Че говориш повече езици от мен.

— Вероятно, ако не губеше толкова време в грижи за веждите си...

— Че какво ми има на веждите? — Бел вдигна ръка към лицето си.

— Недей да се цупиш — посъветва я сестра ѝ. — Така лицето ти изглежда подпухнало.

— Искаш да кажеш, че твоето лице изглежда подпухнало — нацупи се Бел.

— Може би хората ще те оставят на мира, ако престанеш да полагаш толкова усилия да се правиш на лоша.

Бел втренчи поглед в Бисе, сетне отново се обърна към огледалото.

— Не, няма. Никога няма да ми позволят да бъда различна.

Бел погледна сестра си в огледалото и видя, че я е наранила. Реши да смени темата и се просна на леглото, като сложи глава в скута ѝ.

— Ще ме срещеш ли, сестричке? — попита със закачлива гримаса.

Готова беше да се обзаложи, че Бисе иска да каже нещо, но не знае как да се изрази, въпреки всичките езици, които владее. Вместо това грабна четката и започна да разресва косата на Бел — черна и лъскава, също като нейната. Бел обичаше да оставя сестра си да се държи майчински, преструвайки се, че не забелязва усилията ѝ да подбере правилните думи. Но дори Бисе не беше в състояние да ѝ даде онова, което искаше. Никой не можеше да ѝ го даде.

Монмартър, Париж

Някой някога бе казал, че „френският език превръща боклука в романтика“. Валентин знаеше, че това е вярно, защото живееше в Париж и когато не беше романтично настроен, се чувстваше като боклук. Родителите му бяха поети в Монмартър. Висяха по кафенетата и спореха с други писатели за любовта и „трагедията на съществуването“, сърбайки червено вино по всяко време на деня.

Успяваха някак си да му осигурят приличен живот, като продаваха произведенията си на списания и привличаха в кръга си богати спонсори.

Валентин прекарваше времето си сам. Можеше свободно да се скита из града и „да се учи от живота“, както обичаше да се изразява баща му. Кръстосваше парижките улици, изпълняваше дребни поръчки на собствениците на кварталните магазинчета, пишеше кратки стихчета за сервитьорките в замяна на някоя чаша горещ шоколад и подслушваше разговорите на туристите. В резултат научи всичко, което повечето деца щяха да осъзнаят много по-късно — колко дребен и незначителен е в сравнение с широкия свят.

Но, както казваше баща му, „страданието е сладко до болка вдъхновение“.

— Излизам — заяви един следобед Валентин.

Баща му, който по това време беше на втората бутилка вино, кимна и се унесе в дрямка. Валентин се зачуди защо изобщо си бе направил труда да каже нещо. Излезе навън и си помисли, че денят е перфектен да изкрънка няколко кроасана от барманката на мосю Жене, или да почете в книжарницата, докато го изритат, или да посети красивата дама. Красивата дама никога нямаше да го изгони. Вместо това щеше да намери най-успокояващите думи, да му каже, че е талантлив и обречен на велики дела. Валентин искаше да стане прочут поет. Не защото обичаше поезията, а понеже мечтаеше за слава.

Поседя на стълбите на катедралата „Сакре Кьор“, но когато се надигна да си върви, нещо привлече вниманието му. Сред тълпата туристи и поклонници пред масивната църква зърна майка си. *Какво ли прави маман тук?*, помисли си. *Нали трябваше да е на среща с издателя си?* Нещо не се връзваше. Но това определено беше майка му, а мъжът с нея определено не беше превзетият мосю Бротие. Този млад мъж носеше нацапани с боя дънки, капки боя се виждаха и в къдравата му коса. Инстинктивно Валентин понечи да отиде при тях. Но тогава се сети за баща си, който седеше сам у дома и се наливаше до забрава. Той бе загубил вяра във всичко, освен че брилянтната му съпруга ще „преобрази жестокия свят с деликатното си перо“. Беше слаб поет, но непрекъснато повтаряше колко се гордее с жена си.

Валентин се прокрадна по-близо. Дватама тръгнаха нанякъде, той ги последва. Проследи ги, криейки се сред минавачите, по целия

път до един от богатите парижки райони. Направи му впечатление начинът, по който се смееше майка му — тъй както не я беше чувал никога преди.

— Как беше следобедът ти? — попита я мъжът.

— Скука, нищо интересно. И никаква работа не свърших.

— Е, всеки преживява безплодни периоди — отвърна той и сведе очи към опръсканите си с боя ботуши. — Искаш ли да се качиш?

Двамата стояха пред някакъв вход. Валентин се бе скрил в една ниша на няколко метра оттам.

— Добре — усмихна се майка му. — Ще ми позволиш ли да си избира първа от картините ти?

— Само ако ми посветиш следващото си стихотворение — отвърна закачливо мъжът. *Държи се като малко дете*, помисли си Валентин, *не като зрял мъж*.

— Не ставай глупав! Всички ще се сетят — рече майка му.

Двамата влязоха във входа. Валентин пресече улицата като замаян и зачака някой от прозорците в жилищната кооперация да светне. Навън вече бе притъмняло, тъй че той виждаше стените в апартамента. Те бяха покрити с красиви пейзажи от френската провинция. Майка му бе подарила подобни на Валентин и баща му за Коледа. Над града падаше нощ. Запалиха уличните лампи. Валентин остана дълго, наблюдавайки силуетите горе. Накрая намери камък и го запрати с все сила в прозореца. Чу как майка му изпищя, щом в стаята се посипаха парчета стъкло. Когато младият мъж се показа на прозореца гол до кръста, Валентин вече бе далеч. Вкъщи завари баща си заспал на масата. *Аз бих я научил*, помисли си ядосано, *вместо да се крия тук, прегърнал шишето*.

Същата вечер, когато влезе в банята, Валентин видя на гърдите си необичайно петно. Опита се да го изтрие, но когато пипна с мокра ръка черната точка, тя стана още по-голяма. Потопи се целия във ваната, но под водата петното потъмня и стана по-отчетливо. *Какво е това?*, запита се Валентин. *Какво става с мен?* Белегът беше грозен — черно петно над сърдечната област, сякаш сърцето му бе експлодирало и бе опръскало кожата с черна жлъч. Колкото и силно да търкаше, не успя да го изчисти.

Нещо общо

Виктория, Кристиан, Бел и Валентин нямаха нищо общо помежду си. Живееха далеч един от друг и никога не се бяха срещали. Всъщност четиримата бяха толкова различни, колкото които и да било деца... освен в едно.

Паниката... Където и да се намираха, всички те се изправиха стреснати в леглата си. Беше сред ноц. *Какво беше това?* Пижамите залепнаха за гърбовете им, обля ги студена пот и те потрепериха. *Просто клоните на дървото отвън.* Само че нещото не приличаше на клон, а по-скоро на буйна коса, развята от вятъра. Би могло да е просто халюцинация. Може би бяха сенките на облаците. Или сгърчени от болка пръсти, пълзящи по стените на безрадостните им домове. Може би беше бурята... а може би отвън имаше някой.

Да, на пръв поглед тези деца нямаха нищо общо помежду си. Само че на следната сутрин всички те бяха изчезнали.

[1] Хайлендски игри — ежегодни летни събори, посветени на шотландските и келтските традиции и култура. Включват надсвирване с гайди, танци и любопитни състезания като мятане на грубо одялан боров кол, хвърляне на чук, тласкане на камък и др. Игрите в Сирес датират от 1314 г. — Б.а. ↑

ГЛАВА 1

НАШАТА МАЛКА ИГРА

Къща някъде в Европа, по-късно същата нощ

Отвън къщата беше олицетворение на спокойствието, сякаш излязла от живописна картина. Приличаше на убежище, което младо семейство би избрало, за да избяга от ежедневието. Намираще се далеч от всяко населено място, сгущена сред гората. Отвъд дърветата се простираха обширни ливади, оградени с хълмове. Всред гората имаше поляна с ароматни цветя, пръснати тук-там на туфи, няколко дънера на отсечени дървета и между тях — самотната къща.

Зад тежката дървена врата обаче нямаше и намек за щастлива семейна ваканция. Безгрижието, което екстериорът внушаваше, беше само илюзия, понеже интериорът беше потънал в мрак и тъмни сенки. Понякога отекваха гласове, сякаш в къщата имаше много коридори, които я кръстосваха надлъж и нашир. Миг по-късно отново се възцаряваше тишина. В един ъгъл, полускрита в сянката, седеше руса жена, облечена в дълго до петите черно палто. Тя сякаш се страхуваше да не би някой лъч слънчева светлина да проникне в стаята и да я изгори. Седеше си в ъгъла, четеше, люлееше се на стола и наблюдаваше внимателно нещо...

— Бисе, Бисе, събуди се! Събуди се веднага! — прошепна Бел колкото глас имаше. — Какво ти става?

Само че Бисе не се помръдна, а остана да лежи в мрака, дишайки едва забележимо. Бел изтича от стаята като напипваше с ръце пътя, за да потърси жената.

— Какво сте направила със сестра ми? — Извика, щом я намери.

Когато заговори, гласът ѝ ненадейно пресипна и тя не посмя да се приближи повече. Под хипнотизиращия поглед на жената Бел потрепери и се сви. Заслепен от удивително красивото лице, отначало човек можеше и да не забележи странното ѝ ляво око. Пък и кой би си направил труда да се вглежда само в едното око? То беше ненатрапчиво като луничка или като дупка между зъбите на красавица.

Притежаваше змийска красота — едновременно подкупваща и предизвикателна. Пронизваше сенките, сякаш беше в съюз с мрака. Промъкваше се незабелязано у онзи, който се бе осмелил да го погледне — без светлина, без обич, като отрова. Ако имахте възможност да видите това око, щяхте да забележите, че за разлика от обикновения си събрат то беше разделено на четири едва забележими части, всяка оцветена в различен нюанс на небесносиньото. Приличаше на малко разпятие, изгоряло и оставило белег, запазвайки образа, но съсипвайки завинаги окото. Трепна, подканвайки Бел да го погледне.

Без да поглежда изтерзаното тяло на Бисе, жената рече:

— Тя е добре, скъпа. Сега ще бъде много по-щастлива.

— За какво говорите? Та тя е практически мъртва. Вие наранихте сестра ми, а обещахте, че...

— Тя не е мъртва, скъпа. Просто има нужда от почивка. Когато се събуди, ще бъде щастлива и отново ще те обича, защото няма да помни нищо.

Бел прокара нервно ръка през гъстата си черна коса.

— Обещавате ли? Обещавате ли, че тя отново ще стане съвсем нормална и че няма да помни нищо?

— Е, скъпа... Не казах „съвсем нормална“. Никой от вас не беше „съвсем нормален“, когато се срещнахме.

— Бисе беше.

Последва миг мълчание, докато Бел се опитваше да огледа добре жената. От момента, когато я срещна за пръв път, пред онази църква в Италия, Бел я намираще за пленителна — най-красивата жена, която бе виждала. Много по-красива от майка ѝ. Толкова лесно беше да забрави за окото.

— Имате красиво лице — рече Бел и се наведе, за да вижда по-добре.

— А ти определено губиш прекалено много време да мислиш за красиви лица.

Бел се усмихна:

— Връщам се при сестра си.

Понечи да тръгне, но изведнъж се спря и се обърна към жената.

— Не харесвам особено другите деца.

— Ще свикнеш с тях и постепенно ще ги заобичаш... А довечера ще се запознаеш с още някой.

— Мислех си, че сме само ние четиримата.

— Не, скъпа. Трябва да взема още някой...

Бел усети известно любопитство, но тогава срещна окото на жената и истина от ужас. Сведе поглед и избяга от стаята. След кратко лутане успя да намери стаята, където спеше сестра ѝ. Наведе се над леглото и видя, че Бисе се е размърдала, а очите ѝ са отворени.

— Добро утро — рече мило Бисе. За пръв път, откакто бяха напуснали Рим, тя беше спокойна и за пръв път се държеше мило с Бел. Бел се усмихна. Дори в непрогледния мрак на стаята различаваше лицето на сестра си — абсолютно копие на нейното. Зачуди се какво си мисли Бисе. Почака, но Бисе не заговори. След малко Бел въздъхна.

— Липсва ми мама.

За нейна изненада, Бисе се разсмя.

— Какво искаш да кажеш?

Бел не отвърна нищо. Тя просто чакаше.

— Понякога говориш странни неща, Бел.

— Защо да е странно, че мама ми липсва?

— Хм, например защото не сме виждали истинската си майка, откакто сме били бебета.

Сърцето на Бел подскочи в гърлото ѝ.

— Такааа.

Бел не можеше да повярва, но беше истина. Точно както ѝ каза жената, Бисе бе забравила. Бе забравила всичко. Мислеше си, че са осиновени. Мислеше, че винаги са били тук, че живеят с жената от бебета... И най-важното — отново обичаше Бел.

— Не се плаши, Бисе. Поне сме заедно — рече Бел и отпусна глава върху рамото на сестра си.

— Ама, че си глупаче — засмя се Бисе и погали гарвановочерната ѝ коса, както правеше някога.

Притаени в тъмната стая, момичетата зачакаха жената да се върне. Бел наблюдаваше сестра си, която очевидно бе възвърнала енергичността и жизнерадостта си, въпреки обърканите спомени. Именно там и точно в този момент тя реши, че никога няма да ѝ признае истината, нито по-късно, нито дори когато пораснат. Че ще запази скрити всички тайни, ѝ ще очаква отплатата.

След като чакаха няколко часа, Бел и Бисе заспаха. Трудно беше да преценят колко време е минало, тъй като цареше пълен мрак, а не им бе позволено да излизат навън. На няколко пъти Бел се събуди от бълнуването на Бисе. Тя стенеше и викаше: *Не трябва да съм тук!* или *Бел, помогни ми!* Жената бе обяснила, че известно време ще е така. Най-сетне Бел чу в просъница продължително изскърцване и стъпките на двама души, които приближаваха. Долови и нечие учестено дишане. Изскочи тичешком от стаята да види с очите си какво става.

— Запознай се с новото си семейство, Кристиан — обърна се жената към червенокосото момче, което водеше със себе си. То се огледа неспокойно и присви очи, за да вижда по-добре. В този момент край Бел, която се навърташе в коридора, се чуха още стъпки. Беше онова противно момиче — Виктория, с която Бел току-що се бе запознала и за която Бисе беше сигурна, че познава от бебе.

— Това да не е сиропиталище? — попита момчето.

— Не, скъпи, вие не сте сирачета. Сега аз съм ви майка — отвърна жената.

— Аз съм Виктория. Пристигнах тук първа.

Бел пристъпи към Кристиан. Той беше облечен в чифт скъсани дънки и размъкната фланела с надпис Celtic 31.

— Защо си толкова мръсен? — поинтересува се тя.

Кристиан измърмори някакво извинение за игра на футбол и повредена баня.

— В моята къща ще разполагате с всичко — обади се жената с хладен, успокояващ тон. Точно тогава Кристиан чу стенания от съседната стая. Някой молеше за помощ.

— Аз... нямам работа тук — рече той и се огледа тревожно.

— Разбира се, че имаш, скъпи. И това се отнася за всички ви.

В този момент Бисе изпищя отново и Кристиан подскочи.

— Какво беше това?

— О, нищо особено, скъпи.

— Аз... не знам коя сте и какво е това място. Но знам, че не искам да оставам тук.

— Напротив, скъпи, искаш.

— Не, не искам. Съжалявам, че изобщо тръгнах с вас — Кристиан дишаше тежко и започна да отстъпва бавно назад.

— Жалко — рече жената.

— Не, никак не е жалко. А сега ме пуснете! Искам да се махна оттук...

Бел отклони поглед за миг. Изведнъж в къщата нахлу студен вятър и пешовете на черното палто се развяха. Жената се премести от тъмния ъгъл към петното светлина, проникваща през прозореца. Заради тъмнината в стаята на Бел ѝ се стори, че лицето ѝ се сгърчи в противна гримаса, като на гаргойл или горгона. *Дали не е някакво чудовище?*, запита се момичето.

С бързината на хищник жената сграбчи Кристиан. Полите на черното ѝ палто скриха и двамата и задушиха ужасения вик, който Бел сякаш чу. Миг по-късно Кристиан лежеше неподвижно на пода, а лицето му бе изкривено в измъчена гримаса. Жената се дръпна в ъгъла, подобно на сит звяр, който се оттегля в леговището си. Там тя потъна в креслото си, усмихната и красива както винаги.

Бел бе така смаяна, че в продължение на няколко секунди не можа да помръдне. След това се промъкна по-близо до жената, до креслото в ъгъла, където светлината не смееше да стигне. Дори сега не спираше да си мисли за невероятната ѝ красота. И тогава забеляза писмото върху малката масичка до жената, която седеше в креслото си, с гръб към нея. Дългите ѝ, елегантни пръсти галеха пожълтялата хартия сякаш беше играчка. Бел нямаше желание да се приближава повече, но това не се и налагаше, за да прочете написаното с едър детски почерк.

„До: Финий Оградата, Селтик№31

От: Кристиан У.

Уважаеми господин Ограда,

Във вчерашния мач бяхте убийствено добър! Как само завъртяхте онзи удар, при който топката зави тъй рязко! Винаги ли сте носил този шантав екип? И какво става със старите ви екипи?

Пиша ви, защото на всяка цена трябва да си намеря някаква сериозна работа. Вече съм голям и имам задължения, затова искам да ви задам един важен въпрос, а именно: Как да стана достатъчно добър, за да ми плащат голяма заплата? И къде да се запиша за това? Можете да ми

кажете, защото вече не съм просто дете. Има един човек, за когото трябва да се грижа и тъй нататък. Той е леко побъркан и има нужда от мен. Но аз ще се справя с положението. Заради него и заради себе си.

А кое е най-лошото нещо, което сте вършил някога? Какво най-лошо нещо сте готов да направите? Ако ви предложат и в случай че трябва да се грижите за някого? Мисля си, че аз бих направил всичко.

Ваш приятел:

Кристиан

П. П. Ако изхвърляте старите униформи, може би ще е възможно да получа някоя?“

Бел усети, че лицето ѝ пламва. Втурна се към червенокосото момче с фланелката на Селтик.

— Какво му направи? — Попита настоятелно жената, когато коленичи до момчето и докосна изстиналото му лице. Сетне опря бузата си в неговата и стисна в шепи ръцете му. В същото време Виктория го подритна с крак. Бел я избута и вдигна очи към жената, очаквайки нейния отговор.

Тя не се обърна. Просто седеше и галеше с пръсти откраднатото писмо.

— Момичета, изглежда, че Кристиан, също като Бисе, няма да участва в малката ни игра.

ГЛАВА 2

КОЛЕДНА ВЕЧЕРЯ

На светлината от горящия пчелен восък и блещукането на няколко подпалили се пчели, които хвърчаха из стаята като луди, тя четеше „История на човечеството“, чудейки се дали те (хората, не пчелите) се състоят единствено от гордост и страх. Щеше да проучи това позадълбочено през следващото хилядолетие. Сенките в стаята се отдръпнаха от нея, разтреперани като уплашени пленници. Когато прелистваше страниците, ъгълчетата им се ронеха като мъртва кожа. Императори, военачалници, кралици и генерали, политици, папи и известни хора — тя се усмихна. Няколко пчели се предадоха и тупнаха на пода. Човешката история гъмжеше от велики мъже и жени, личности с воля да властват, и всички те имаха гувернантки като нея. Камериерки, акушерки, дойки, детегледачки, мащехи, различни лица през вековете, за да маскират ужасната, противна уродливост. Тя обърна последната страница. Книгата изстена. Рой обгорени пчели се изви над главата ѝ и се срива, подобно на рушащ се град. Усмихна се при мисълта за децата си. Щеше да ги надмине всичките, дори най-почитаните сред ангелите, защото никой от тях не бе имал пет ученици.

Ню Йорк

Къде очаквате да открием петте изчезнали деца след измиталите години? В малката къща сред дърветата? На някоя улица в Копенхаген? В сиропиталище в Мадрид? В някое забутано кътче на света? Може би са успели да намерят пътя си и мястото си в обществото, благодарение на талантите и уменията, които са развили. Все така гневна ли е Виктория? Бисе продължава ли да учи усърдно? Станал ли е крадец Кристиан? Никой не знае, но никой не ги и потърси, никой не проля сълза за тях. В миг техните учители, приятели, дори родителите им, забравиха за съществуването им. Никой не усети празнината. Животът продължи, сякаш нищо не се бе случило. В новините не съобщиха нито за мистериозни изчезвания, нито за среднощни отвличания. Майките не започнаха да стискат поздраво ръчичките на децата си. Гувернантките не следяха повнимателно питомците си. Освен една, естествено.

Никола Вилрой наричаше себе си гувернантка, макар че изглеждаше съвсем различно. Беше висока и красива, с бухнала руса коса, прибрана в стегнат кок. Лицето ѝ грееше като утринна звезда, а фигурата ѝ бе нежна и крехка, като кристална чаша. Беше францужойка и говореше със силен, очарователен акцент. Изражението и маниерите ѝ бяха като на петдесетгодишна дама, привикнала към красивото. Ако наистина беше гувернантка, значи възпитаваше принц.

Вечерта преди Коледа мадам Вилрой стоеше в една просторна, луксозна бална зала в Ню Йорк. Изглеждаше изключително доволна. Дошъл бе моментът, когато тя и децата ѝ щяха да се появят на сцената в Горен Ийстсайд и да станат център на внимание. Сега, когато децата бяха отлично подготвени, когато ги бе научила на всичко, най-сетне можеше да им даде онова, което бе обещала и за което бяха сключили сделка. Тук, в града, който живее единствено в настоящето, където влиятелните днес са били никому неизвестни до вчера, където никой не изпитва нужда да се рови в миналото — град, който не задава въпроси.

На ежегодната коледна вечеря на семейство Вирт треста гости в официални тоалети обикаляха украсената със свежи цветя и гора от свеци зала. Имаше и няколко елхи, отрупани с коледни играчки и купища подаръци. Декорираният в златно и няколко нюанса на зеленото салон бе един от най-красивите в Ню Йорк. Прозорците стигаха от пода до тавана, а зад тежките копринени пердета гостите

можеха да се полюбуват на нюйоркското небе, което тази вечер бе скрито зад гъстата снежна пелена.

Никола Вилрой беше нова в града, но името ѝ вече фигурираше сред поканените на всички по-важни събития. Тя се движеше грациозно и сякаш беше едновременно навсякъде. Бе дошла на вечерята с петима тийнейджъри — красиви и странни. Когато групата се появи на входа, хората в залата се обърнаха като по команда, разговорите спряха, заменени от удивен шепот. Домакинята — мисис Вирт, и най-близката ѝ приятелка — мисис Спенсър, гледаха ококорени отдалеч, през няколко маси. Мисис Спенсър, по-високата от двете, трябваше да се наведе, за да прошепне в ухото на възпъльничката си другарка, която бе всепризнат познавач на нюйоркския хайлайф. Макар да бе няколко години по-млада (и значително по-красива), мисис Спенсър наставляваше мисис Вирт като дете. След като забележа новодошлите, домакинята присви подчертаните си с очна линия очи, докато зениците ѝ не се скриха зад завесата на зелените сенки за очи. Мисис Спенсър прибра зад ухото си една немирна кестенява къдрица и стисна дундестата ръка на мисис Вирт. Петимата тийнейджъри стояха спокойно зад мадам Вилрой и изучаваха с поглед залата.

— Коя е тази? — попита мисис Спенсър, като кимна към красивата гувернантка.

— А, това е мадам Вилрой — отвърна мисис Вирт. — Запознах се с нея миналата седмица. Французойка е.

Мисис Вирт се впечатляваше от всичко, свързано с Франция.

— А децата?

Особено интересна беше високата, зашеметява блондинка, облечена в лъскава червена рокля, която менеше нюанса си при всяко движение. Тя беше най-красивото момиче в залата, по-красива дори от възрастните или не толкова възрастни съпруги — трофеи на някои от bankerите.

— Нейни са — обясни мисис Вирт. — Всички са петнадесетгодишни. Предполагам, че са осиновени.

— И си се запознала с нея миналата седмица?

— Да, беше с дъщеря си — високата блондинка — мисис Вирт отпи от чашата си с шампанско.

Зад красавицата се криеше друго момиче — с гарвановочерна коса и бенка над горната устна. Тя беше доста по-ниска, което явно

беше добре за нея, понеже очевидно търсеше къде да се скрие. В косата си носеше старовремска диадема, но изглеждаше по-млада от останалите. Въпреки голямата разлика във външния вид, синьо-зелените ѝ очи и очите на русата красавица си приличаха като две капки вода.

— Но нали бе приключила със списъка на поканените преди месеци? — възрази мисис Спенсър.

— Да, и това е най-странното.

Мисис Спенсър изгледа учудено приятелката си.

— Та ти никога не изпращаш покани в последния момент. Миналата година не покани дори жената, която дари парите за новото крило на Марлоу.

— Да, но... бях излязла на вечеря с няколко приятели и случайно я видяхме. Аз... почувствах се длъжна да я поканя.

— Обаче отказа да поканиш сестра ми, когато беше тук да се лекува.

— Знам — въздъхна мисис Вирт. — Просто я харесвам.

— Не покани и снаха си.

— Не обясних ли достатъчно ясно, че я харесвам?

Мисис Спенсър се засмя, но рязко млъкна.

— Е, сигурно им е бавачка или нещо подобно. Не може да ги е осиновила. Кой осиновява петима тийнейджъри?

— Честно, има ли значение?

— Сигурно си любопитна. Нали сега са ти приятели? — рече мисис Спенсър с известна доза сарказъм. Мисис Вирт реши да не обръща внимание на ревнивата си другарка.

— Обаче едно нещо знам със сигурност. Децата ще учат в Марлоу.

— Какво?

— Толкова ли е важно? — възкликна мисис Вирт с онова невинно изражение, което толкова вбесяваше мисис Спенсър.

— Да! Пет деца, които цъфват изневиделица с бавачката си по средата на учебната година и веднага получават места в училището с най-взискателен прием — трябва да са много специални или астрономически богати, или направо феноменални. А това означава, че са силна конкуренция, Женевиев. Толкова си наивна, че чак ти се чудя.

— Ти пък си параноичка.

— Е, ще се опитам да науча повече — заключи мисис Спенсър.

— Никола! Добре дошла! — Извика мисис Вирт и протегна ръце към мадам Вилрой, която кимна в отговор, докато сваляше ръкавиците си.

Мисис Спенсър погледна любопитно към децата, но не събра смелост да заговори, понеже гувернантката не бе издала и звук. Необикновеното око на мадам Вилрой, чиято зеница бе разделена на квадрати, в момента бе усмихнато и успокояващо синьо. Но въпреки това накара двете жени да се дръпнат назад, след това да се наведат, за да го погледнат отблизо, чудейки се дали това не е новата модна тенденция в контактните лещи.

— Желаете ли да ви представя децата? — предложи мадам Вилрой. Двете дами кимнаха като кукли на конци. Мисис Спенсър понечи да се приближи към русото момиче, но нещо я спря, някаква болезнено сладникава миризма, странна смесица от повръщано и цъфнал люляков храст. Когато вдигна очи, мадам Вилрой представяше мускулесто момче с яка челюст и рижава коса. Изглежда беше срамежлив, защото стоеше с наведена глава. Върху лицето му се четяха отегчение и меланхолия. Стоеше близо до очевидно неспокойната си сестра — по-ниската, с бенката и гарвановочерната коса. Сякаш ѝ беше закрильник, а тя — неговият домашен любимец.

— Това е Кристиан — мадам Вилрой побутна напред атлетичния младеж.

— Радвам се да се запозная с вас — рече той и подаде ръка, без да се усмихне.

— Кристиан Вилрой — обади се мисис Спенсър, когато пое ръката му след мисис Вирт.

— Всъщност Фауст — поправи я безучастно Кристиан, избягвайки да срещне очите ѝ. — Кристиан Фауст.

Той повтори новото си име, с което го бе кръстила мадам Вилрой.

Мисис Вирт и мисис Спенсър се спогледаха многозначително — *явно им е бавачка.*

След това мадам Вилрой погледна сериозната брюнетка, с буйна къдрава коса и лукав поглед. Момичето пристъпи ентусиазирано напред. Бе облечено в кадифена рокля с дълги ръкави, носеше очила и златно колие с буквата V. Кой знае защо, но човек оставаше с

впечатлението, че държи на всяка цена да се намести по-близо до мадам Вилрой.

— Виктория Фауст — представи се момичето, като същевременно сканираше внимателно всичко наоколо. Мисис Спенсър се канеше да каже нещо, когато третото от децата излезе напред — слабо момче с високи скули и дълги, черни като мастило мигли. Чупливата му руса коса бе разделена на две, имаше трапчинки и на двете си бузи.

Усмиваше се — мило, но едновременно с това и настойчиво — усмивка, която би могла да е смуцаваща, ако младежът бе по-възрастен или не толкова красив.

— Аз съм Валентин. Благодаря, че ни поканихте — рече той и очарователните трапчинки се появиха.

Мисис Вирт внезапно се почувства гузна, задето бе клюкарствала за децата. После, когато усмивката на Валентин стана по-напрегната и не тъй детска, тя странно защо се усети някак беззащитна. Той огледа роклята ѝ е опитното око на зрял мъж, а тя се смути, сякаш беше гола.

— Радвам се, че дойдохте, скъпи, вие... и вашите... сестри — мисис Вирт реши, че на този етап това е добро предположение.

Валентин сграбчи ръката на чернокосата си сестра, която все още се криеше зад Кристиан, и рече:

— Това е Бисе.

Щом забеляза, че погледът ѝ е твърде безучастен, леко я смушка в ребрата. Тя се засмя нервно и протегна ръка.

— И разбира се, прекрасната Бел — додаде мисис Вирт, обръщайки се към високата блондинка, с която се бе запознала в ресторанта.

Момичето кимна в отговор и подаде ръка на мисис Спенсър. Мисис Спенсър изведнъж усети съдържанието на стомаха ѝ да се качва в гърлото и преглътна с мъка.

— З... здравейте — промълви едва-едва и направи неестествено голяма крачка назад. Усети замайване и погнуса и изгледа отново Бел, която бе забила очи в пода. От нея ли се разнасяше тази миризма? Любопитно ѝ бе да узнае, но не толкова, че да се приближи по-близо. Това беше много странна миризма — на нечистотии, залети с освежител за въздух с лимонов аромат. В същото време мисис Вирт

явно не забелязваше нищо. Тя бърбореше с мадам Вилрой, опитвайки се да измъкне повече информация за семейството. Когато всички влязоха и подадоха палта си на портиерите, мисис Спенсър възвърна самообладанието си и поде темата за училището.

— Разбрах, че децата ще учат в Марлоу след ваканцията.

— Да — отвърна мадам Вилрой.

— Не бях чувала за някой, приет по средата на годината...

— Тези деца са изключителни.

— Така ли? Е, сигурна съм знаете, че повечето ученици в Марлоу са изключителни.

— Не се съмнявам.

— Тогава с какво вашите деца са по-различни?

— Да започнем с това, че Бисе говори двадесет и три езика.

— Моля?

— Искате ли малка демонстрация?

Бисе се появи изневиделица и отвори уста да заговори, но мисис Вирт внезапно излезе от мълчаливото си вцепенение и я прекъсна:

— О, я да не се занимаваме точно сега с приказки за училище, дами. По-добре да се забавляваме като останалите.

Тя грабна чаша шампанско от таблата на минаващия наблизко келнер и я подаде на мадам Вилрой.

— Мерси — кимна ѝ тя с доволна усмивка.

Когато мисис Вирт и мисис Спенсър отидоха да посрещнат други гости, мадам Вилрой събра младежите край себе си и ги огледа с гордост.

— Скъпоценните ми дечица. Тази вечер искам да се забавлявате. А когато се приберем, вкъщи ви очаква изненада.

Сетне прати към всеки от тях захаросана усмивка. Отдалеч беше същинско възплъщение на невинността — просто любяща майка. Всъщност не беше много по-различна от другите майки. Също като тях и тя имаше големи планове за децата си. Искаше да им осигури онова, за което мечтаят. Искаше да постигнат успехи и да помнят уроците, на които ги бе научила. В същото време обаче имаше много по-големи очаквания от петте деца. Беше ги избрала заради техния потенциал, заради техните стремежи, но най-вече заради техните слабости. В това тя доста се различаваше от останалите майки, които обичаха дори недостатъците и грешките на рожбите си. Докато мадам Вилрой

обичаше самите слабости. Обичаше омразата, която Бел питаше към истинската си същност. Обичаше глуда на Виктория за власт, стремежа на Валентин да бъде важен. Обичаше дори двойствената натура на Кристиан, противоречивите желаниа, които го караха постоянно да се бори със себе си. Що се отнася до Бисе... е, може би с течение на времето гувернантката щеше да открие някой неин недостатък, който да заобича. Все пак мадам Вилрой беше много добра гувернантка, а освен това специализираше в хорските слабости.

Децата се обърнаха и се смесиха с останалите гости. Кристиан и Валентин побързаха да намерят масата с ордьоврите, шегувайки се един с друг. Бел, която неколцина обожатели вече следяха с очи от различни ъгли на залата, тръгна бавно към бара. Виктория огледа няколкото групички младежи, чудейки се кои от тях биха могли да се окажат по-полезни. Бисе проследи с поглед братята и сестрите си, но не помръдна от мястото си. Стоеше сама близо до входа, чувстваше се като костенурка без черупка, стараейки се да избегне тийнейджърите, които поглеждаха към нея. Самоуверената Бисе от Рим бе изчезнала, нямаше го и веселото момиче от горската къща. Тази Бисе бе просто уплашена и бясна на Бел, задето я бе зарязала. Повъртя се неловко известно време, гризейки ноктите си, със сведени към пода очи. Настоящата Бисе се страхуваше най-вече от нови хора — точно обратното на това, което бе преди пет години. Все повече и повече от гостите се обръщаха към нея, а тя започна да се люлее напред-назад, със скръстени пред гърдите ръце и отпуснати рамене. Изглеждаше така, сякаш се опитва да развие достатъчно инерция, за да избяга от там.

Наблизо бе застанала група модно облечени шестнадесетгодишни младежи, които си шепнеха приглушено и поглеждаха през рамо. От време на време някой казваше нещо, от което всички избухваха в смях. Бисе се сви още повече. Струваше ѝ се, че празното място около нея е огромно като стадион и отникъде не може да очаква закрила. Обърна се да си върви, но вместо това се блъсна в един от портиерите и той изпусна палтата, които носеше. Тийнейджърите се разкикотиха, докато тя се опитваше да се извини на човека и да му помогне да събере дрехите. Бисе беше на ръба да се разплаче, когато една самоуверена брюнетка изшътка на приятелите

си, измъкна се от групичката и се упъти към нея, опитвайки се да сподави смеха си.

— Вземи това — момичето подаде на Бисе чаша за шампанско, пълна с газирани сайдер. Бисе се обърна точно навреме, за да вземе чашата.

— Аз съм Люси Спенсър — представи се момичето, като изгледа през рамо приятелите си.

— Здравей, Люси — отвърна Бисе, смутена, но благодарна. Очите ѝ се спряха върху групичката тийнейджъри, опасявайки се, че това е някаква тъпа шега. В това време Люси тръгна към центъра на залата, явно очаквайки Бисе да я последва.

— Бисе, нали? Искаш ли да опитаме сушито? Казват, че е от Нобу.

Бисе кимна.

— Къде е Нобу? — попита, а Люси си помисли колко наивно и необразовано е горкото момиче. Всъщност Бисе се опитваше да локализира Нобу между дузината японски градове, които беше посетила. *Трябва да е близо до Хаконе*, реши накрая.

— Ще те запозная с най-добрата си приятелка — Шарлот — каза Люси за отвличане на вниманието, след което премина към главната си цел — набирането на информация.

— В Марлоу ли ще учите?

Бисе кимна отново. Не помнеше със сигурност.

— А на училищната пиеса ще дойдете ли?

Бисе вдигна рамене.

— Предполагам...

— Тогава може би ще я видите. Тя я написа.

В този момент връхлетя Виктория, вперила очи в Люси.

Бисе се изчерви. Виктория винаги знаеше как да каже нещо неуместно.

— Значи ти си онова момиче, което от три години е несменяемият първенец на класа по успех? — попита тя, скръстила ръце на гърдите. Като видя учуденото изражение върху лицето на Люси, добави: — Намерих списъка в интернет.

Бисе въздъхна.

— Да, аз съм, и какво от това? — отвърна Люси, сякаш се отбраняваше. Бисе предпочете да си замълчи и опита от сушито.

Противно на Виктория тя мразеше конфликтите, не че толкова искаше да завърже ново приятелство. Единственото ѝ желание беше да преживее партито.

— И какво ти коства това? Да си най-добрата в Марлоу? — попита Виктория.

— Просто трябва да получаваш най-добрите оценки, предполагам. Както навсякъде.

— И какъв точно ти е успехът?

— Какво? — Люси едва не се задави със сайдера си.

— Виктория, не започвай, става ли? — намеси се Бисе. Не си спомняше последния път, когато някой извън семейството бе проявил интерес към нея. А сега Виктория разваляше всичко.

— Е, тук прилагат обичайната петобална система. Можеш да получиш оценки до пет за часовете за напреднали и до четворка за редовните часове.

— Така... ясно... познаваме системата — рече Бисе, с надеждата, че Виктория ще си тръгне.

— Тогава, готова съм да се обзаложа, че има много ученици с чиста петица — не отстъпи Виктория.

Люси отпи от чашата си.

— А, не е така. Невъзможно е да получиш петици по всички предмети. Дори хората, които печелят наградата „Марлоу“, не могат да го постигнат. Всички са задължени да учат хигиена и физическо възпитание, а по тях могат да ти пишат най-много четири.

— Трагично... — промълви Бисе.

— Хм — Виктория си придаде вид, че стои над подобни глупости. — А колежите?

— Какво за колежите? — Люси очевидно започваше да се притеснява от всичките тези въпроси.

— В последното ми училище — обясни Виктория, — повечето деца отиваха да учат в Харвард, като оставим онези, които заминаваха в чужбина.

— Марлоу е най-доброто училище в страната и всички ученици продължават образованието си, където пожелаят — заяви Люси.

— Чу ли, Вик? Всеки отива, където... — прекъсна ги Бисе. — Люси, сигурна съм, че Вик оценява помощта ти. Сега да поговорим за...

— Млъкни, Бисе — Виктория дори не си направи труда да погледне Бисе, а направо смрази Люси с предизвикателен поглед. — Обзалагам се, че аз мога да изкарам успех 5.00.

— Тогава сигурно имаш някакво сериозно заболяване и си освободена от физическо. Иначе няма как да получиш там повече от четворка, дори да си Майкъл Джордан.

— В последното ми училище — упорито продължи Виктория, — имахме един съветник, който знаеше как да те подготви за най-добрите колежи, стига да го познаваш.

— Тук не е така — обясни Люси, а тонът ѝ бе станал леко враждебен. — Тук всеки има добър съветник. А сега, ако ме извиниш...

— Да те извиня ли? — Виктория повдигна учудено вежди. Ръцете ѝ бяха все така кръстосани на гърдите. — Не ми пука къде отиваш. Точно сега разговарям с теб.

Виктория не умееше да задържа интереса на събеседниците си. Да, ако пожелаеше, можеше да бъде любезна. Но когато търсеше информация, винаги успяваше да накара хората да се почувстват застрашени и да застанат нащрек. И то не само защото задаваше най-неудобните въпроси. Не ѝ пукаше много, ако я сметнеха за груба и не ѝ отговореха. Достатъчно ѝ беше да попита. Сега задържа Люси още пет минути и научи от нея много повече, отколкото тя подозираше. Разбра, например, че Люси е нещастно момиче, което гонеше успеха почти толкова настървено, колкото самата Виктория, само че не защото го искаше, а заради амбициите на майка ѝ — мисис Спенсър. Всъщност Люси и Виктория имаха много общо помежду си. Виктория научи, че Люси се е кандидатирила за президент на класа и че работи върху голям доклад, за да впечатли мисис Лемьо — една от съветниците, които помагаша на учениците в Марлоу да се подготвят за колежа. Защото в Марлоу всъщност беше така.

Мисис Лемьо беше завършила Йейл и дори бе работила там, в отдела за прием на нови студенти. Всички смятаха, че едно писмо от нея си беше билет за Бръшлянената лига. Мисис Лемьо също знаеше това и гледаше да се възползва както може. Тя беше груба, нелюбезна жена и обичаше да се хвали. Не криеше, че фаворизира някои от учениците и най-безсрамно ги използваше, за да печели точки във висшето общество. Повечето ученици в Марлоу я мразеха, но всички

се преструваха, че са близки с нея. По тази причина беше задължително за всеки, който имаше по-високи цели, да спечели благоразположението ѝ.

Виктория научи всичко това не защото Люси ѝ го каза. Напротив, Люси бе направила всичко по силите си, за да скрие повечето факти. Само че Виктория умееше да измъква нужната информация с измама. Всеки път, когато Люси погледнеше встрани или отпиеше от чашата си, чудейки се какво да отговори, Виктория надничаше в ума ѝ, в мислите ѝ. Чуваше ги съвсем ясно, сякаш изречени на глас.

* * *

Кристиан и Валентин се тъпчеха с еклери до масата в другия край на залата, когато ги доближи едно момиче с дълга къдрава червена коса, облечено в зелена рокля. То се спря на няколко стъпки и уж случайно погледна към тях. Не им остана друго, освен да се представят. Шарлот Хил не страдаше от липса на внимание от страна на момчетата, но кой знае защо реши да пренебрегне всички, за да се запознае с новодошлите. Тя обичаше драматичните жестове. Може би затова беше толкова добра писателка, макар и още съвсем млада.

Няколко минути по-късно Шарлот вече водеше оживен разговор с Кристиан, въпреки че той беше по-малко привлекателния от двамата. Остроумните забележки на Валентин не я впечатляваха толкова, колкото несръчните опити на Кристиан да се шегува. Десет минути ѝ бяха достатъчни, за да се убеди, че те не са поза. Шарлот продължаваше да се кикоти в шепа и да го побутва по рамото, докато лицето му придобиваше все по-наситен нюанс на червеното, а Валентин пък въртеше очи за хиляден път. Изглежда Шарлот се забавляваше чудесно, но изведнъж вратата зад гърба ѝ се отвори със замах, за да пропусне група келнери, носещи табли с пресни ордьоври. При това удари силно момичето и я блъсна напред. Но точно преди да падне върху масата, Кристиан я улови в прегръдката си, така че едва няколко капки от чашата ѝ се разляха.

— Благодаря — рече през смях Шарлот и го целуна леко по бузата. Кристиан беше на петнадесет години, при това беше красавец. Само че никога досега не се бе приближавал толкова до момиче. Затова

нещо в него трепна и в първия момент той не знаеше как да постъпи. След това вече беше твърде късно. Изведнъж тялото на Шарлот увисна в ръцете му и миг по-късно се строполи на земята като парцалена кукла. Музиката спря. Всички в залата се обърнаха към шокирания Кристиан, надвесен над загубилата съзнание Шарлот, и Валентин, който се кикотеше край тях.

— Направо ѝ се подкосиха краката — рече той, когато група жени се втурна да свестява Шарлот.

Кристиан беше ужасен от себе си.

— Аз... няхах намерение... тя просто... бях нервен и...

— И я прати в кома — довърши Валентин, без да обръща внимание на хората, които го бутаха, за да се приближат.

Стиснал Шарлот в прегръдките си, Кристиан се бе притеснил толкова, че за секунда бе загубил контрол. Подобно нещо не му се бе случвало досега, да загуби контрол върху дарбата си. Дарба... Така я наричаше мадам Вилрой, защото Кристиан беше най-надареният сред крадците. С най-лекото докосване той можеше да открадне каквото и от когото си пожелае. И никой нямаше да забележи. Кристиан бе почувствал прилив на енергия. Енергията на Шарлот.

Мисис Вирт си проправи път сред тълпата.

— Сигурно си е ударила главата — викаше тя. — Вратата трябва да я е ударила по главата.

— Помогни ми! — прошепна през зъби Кристиан. — Млъкни и ми помогни.

— Струва ми се, че се справяш чудесно — отвърна Валентин.

В това време жените налякаха около Шарлот и се заеха да веят пред лицето ѝ. Някакъв мъж викаше линейка по телефона, крещейки като луд.

— Просто оправи нещата, Вал — настоя Кристиан.

— Но тогава няма да си спомняш този вълшебен миг.

— Направи го.

— Добре — съгласи се Валентин, — но ще ми останеш длъжник. Не че ще си спомняш нещо де.

Той затвори очи и пъхна ръка в джоба си. Лицето му се вкамени и сякаш за миг се изпразни от съдържание. Секунда по-късно двамата с Кристиан отново слушаха Шарлот, която им говореше за последния разказ, който беше написала. Кристиан премига няколко пъти. Не си

спомняше нищо, както и останалите гости. Тълпата не се бе скупчвала около тях. Шарлот не беше припадала в ръцете на Кристиан. Сервитьорите не бяха блъскали силно вратата. Валентин отвори очи и се усмихна. Само той помнеше какво се бе случило.

Шарлот и Кристиан го усетиха като обикновено хлъцване. Както говореше, гласът на Валентин някак засече. Тъкмо цитираше нещо и когато забележа, че е успял да впечатли Шарлот, додаде: „Това е прочут цитат.“ Просто така. Приземи се насред собственото си изречение. Нищо необичайно.

На няколко пъти преди това бе се запъвал така по време на разговора. Лицето му потрепваше, като на болен със синдрома на Турет. Обикновено се случваше точно преди да изтърси нещо смешно или остроумно, или пък да пофлиртува. С други думи — точно преди най-сполучливите му реплики. „Сигурно е от нерви“, помисли си Шарлот и пренасочи вниманието си от Кристиан върху него.

Валентин слушаше как Шарлот говори за пиесата си. — Същата, която щяха да играят в Марлоу на другия ден след Коледа.

— Става въпрос за онази мистериозна история, според която Кристофър Марлоу — съименник на нашето училище, е имитирал смъртта си и започнал да пише под ново име — Уилям Шекспир — обясняваше тя, а очите ѝ постепенно се разширяваха. — Има и няколко музикални изпълнения...

Преди да довърши, Валентин се пресегна, хвана ръката ѝ и я дръпна встрани от Кристиан, точно когато вратата отзад се отвори със замах и оттам се изсипа армията сервитьори.

— Благодаря — рече Шарлот и се завъртя към него, за да направи място на още един от сервитьорите.

— За мен беше удоволствие — смигна ѝ той. Този път Шарлот целуна по бузата него.

— Чудесно спасяване — обади се Кристиан и се върна при еклерите. Нямаше никаква представа какво всъщност бе направил Валентин и че в продължение на секунда самият той си мислеше, че харесва Шарлот.

* * *

— Забавляваш ли се? — попита мадам Вилрой, когато цъфна изневиделица зад рамото на Виктория. В това време тя наблюдаваше как се сащиса Люси, когато Бисе заговори на чист японски с главния майстор на суши и осигури за групичката допълнителни лакомства, извън предвиденото в менюто.

— Тази Люси е лъжкия — изсъска Виктория, припомняйки си всички неща, които момичето не беше казало.

— Значи трябва да я запознаем с Валентин — засмя се мадам Вилрой.

— Една от съветничките в училището си има фаворити.

— Виж ти? А Люси от фаворитите ли е?

— Не за дълго.

— Недей така, Виктория, нима не знаеш, че с измама не се стига далеч.

Но Виктория определено се забавляваше. Тя дръпна настрана, един от сервитьорите, който носеше поднос с хапки с хайвер от раци, и прошепна в ухото му:

— Знаеш ли коя е мисис Спенсър?

— Не — отвърна сервитьорът.

— Оная гарга с пауновата рокля.

Човекът се притесни. Не знаеше какво да каже.

— Ще ти дам... — Виктория се втренчи в очите му, за да чуе въртящите се в главата му цифри и да прецени цената му, — сто долара, ако отидеш при нея и се представиш като Итън от Девънширския клуб.

Без да чака съгласието му, тя пхна парите в предния джоб на сакото.

Когато сервитьорът кимна и си тръгна, Виктория обясни на мадам Вилрой:

— Итън е момчето, с което Люси се среща през последната година. Спенсър не го е виждала лично, но дъщеря ѝ е казала, че има собствен попечителски фонд. А сега ще помисли, че той всъщност е прост келнер. Това означава поне... — Виктория погледна часовника си, — пет минути истинска забава.

Мадам Вилрой се изкиска деликатно.

Виктория се обърна и се насочи към Люси и Бисе, за да се наслади на онова, което Люси още не подозираше, че я очаква. Мадам

Вилрой забърза след нея, стараяйки се да не изостава. Щом доближи двете момичета, Виктория заговори:

— Е, имаш ли си приятел?

— Какво? — Люси се обърна, шокирана, че Виктория отново е там, при това все така рязка и нелюбезна.

— О, Вик, моля те... — прошепна Бисе, ядосана от поведението на сестра си. — Няма нужда да се държиш така...

— Млъкни, Бисе. Просто се опитвам да опозная новата ни приятелка — усмихна се Виктория, заслушана в съкровените мисли на Люси относно Томас Гудман-Браун, когото тя определяше като възможно най-умното, най-приятното, най-якото момче. И тогава, докато Виктория още чакаше, Люси си помисли: Да не би да преследва Томас? Къде е той? И побърза да се обърне, за да сканира залата, търсейки Томас. Откри го, а Виктория проследи погледа ѝ до един усмихнат младеж, който говореше със свой приятел.

Виктория забеляза, че около него се навърта Бел. Вероятно и Люси бе забелязала същото, защото отново попита Виктория:

— Какво има?

— Нищо — отвърна Виктория.

Люси тръсна глава и се обърна към Бисе.

— Така, какво казваше, че следва след аригато^[1]?

Бисе бе въодушевена от възможността да говори за нещо, което добре знае, и тъкмо се канеше да отговори, когато Виктория изстреля:

— Годзаимас^[2].

След това изгледа студено Бисе, сякаш очакваше тя да е изненадана. Само че Бисе добре знаеше, че Виктория не говори японски. Просто не можеше да спре да мами. Люси все още гледаше Бисе, направи се, че не забелязва Виктория и понечи да зададе друг въпрос.

Обаче Виктория отново я прекъсна:

— Вземаш уроци от Бисе? Аз пък си мислех, че си най-умното момиче в училището.

Сега вече Люси напълно забрави Бисе и се обърна към Виктория. Бисе въздъхна, най-сетне се предаде и взе нова чаша със сайдер от преминаващия наблизо сервитър. Аз бях до тук, рече си наум.

— Ти да не би да си от „Принстън ривю“? — попита предизвикателно Люси.

Виктория обичаше да ядосва хората, но беше и достатъчно страхлива, за да избягва откритите предизвикателства.

— Не, просто не съм... как да се изразя... впечатлена — промърмори тя, като скръсти ръце и отклони поглед встрани.

— Виж, не знам какъв ти е проблемът, обаче...

В този момент Люси видя майка си, която заплашително приближаваше, стиснала в ръка хапка с хайвер от раци, сякаш беше улика в разследване на убийство.

— Люси! — започна тя, като едва не си изкълчи глезена, заради обувките със свръхвисоки токове.

Люси забеляза злобното изражение на Виктория, а Виктория я чу как си помисли: О, моля те, само не тук.

Като размаха хапката с хайвер от раци, мисис Спенсър заповтаря:

— Келнер? Келнер?! — и така няколко пъти, сякаш това беше непроситимо престъпление. После стисна ръката на дъщеря си и я издърпа встрани. Люси се обърна да погледне Виктория. Убедена беше, че тя има нещо общо, както може би и Бисе.

Бисе улови погледа ѝ и се опита да каже нещо, за да се разграничи от случващото се, да обясни на Люси колко цени дружелюбното ѝ отношение, но думите не излязоха от устата ѝ. А после Люси вече я нямаше.

— Е, тоя номер свърши работа — заяви доволна Виктория. — Сега да видим онази съветничка.

Тя тръгна нанякъде, оставяйки Бисе сама с мадам Вилрой.

— Хайде, хайде, Бисе, аз ще ти бъда приятелка — рече мадам Вилрой.

* * *

Бел наблюдаваше от разстояние група деца на нейната възраст. По-специално следеше едно от момчетата и сърцето ѝ тупкаше силно, докато си мислеше колко добре изглежда, как се движи, как държи чашата си. Повтори си наум всичко, което Вилрой ѝ бе разказала за Томас. Единствен син на Чарлз Гудман-Браун — важен банкер, чиято съпруга, майката на Томас, беше починала преди няколко години. Бел приглади роклята си, припомняйки си кой е любимият цвят на Томас.

Той беше нейната награда, защото най-красивото момиче не беше нищо без най-популярното момче. А най-важното за Бел беше да я харесват. В момента обаче, докато наблюдаваше Томас сред неговите приятели, тя забрави, че в продължение на пет години беше обсебена от този стремеж и че Томас е само част от по-мащабен план. В този момент Бел просто се страхуваше. Все още не беше свикнала с красотата си и се налагаше да си напомня, че няма защо да изпитва притеснение и смущение.

Остави чашата, приглади роклята си за пореден път и се насочи към бара. В същото време погледна отново към групата тийнейджъри, тъкмо навреме, за да срещне очите на високото момче с кестенява коса — Томас Гудман-Браун. Задържа погледа си върху него за секунда и му се усмихна. Сърцето ѝ подскочи в гърлото, когато и той отвърна на усмивката ѝ. Тогава Бел се обърна към момчето зад бара, което тъкмо отстъпваше по-далеч от нея. Това изнерви Бел още повече. Наблизо имаше висока кристална ваза, в която бе натопен букет зимни цветя. Бел докосна едно от тях с върха на пръстите си и видя как водата пожълтя. Въздъхна. Където и да отидеше, хората бягаха по-далеч. Онези, които по някаква причина успееха да издържат първите няколко минути, след това се държаха като омагьосани. В момента стоеше на няколко крачки от първия човек, когото наистина искаше да омагьоса и когото нямаше да остави да избяга от магията ѝ. Една двойка, застанала наблизо, си шепнеше нещо.

Миг по-късно тръгнаха на някъде, а жената остави кутийка ментови бонбони за свеж дъх на няколко сантиметра от ръката на Бел. Щом ги видя, ѝ се доплака. Подобни инциденти се случваха постоянно и всеки път се усещаше адски самотна. Това беше нейното проклятие. Бе се отказала от всичко, за да бъде красива и обичана, но заедно с красотата си получи и отблъскващата миризма. Мадам Вилрой казваше, че така ще изгради характера си, защото преди да падне в плен на магията ѝ, човек трябваше да премине най-тежката фаза — фазата на самотата.

* * *

Съобщиха, че вечерята е сервирана и гостите се отправиха към определените за тях места по масите. Кристиан настигна Бисе.

— Как вървят нещата? — попита, когато седнаха на тяхната маса.

Кристиан беше единственият човек, в чието присъствие Бисе се чувстваше спокойна.

— Откъде да започна? — Въздъхна тя. — Бел иска Томас, но на всички им прилошава от нея. Виктория пък така прекали с номерата си, че на Люси едва не й потече кръв от носа.

— Стига бе. Значи използва измама пред очите на всички?

— Да. Вероятно пак ще почне да настоява за по-специално отношение...

Кристиан очакваше Бисе да каже още нещо, но тя замълча.

— Видях те да говориш с това момиче — рече той.

— С Люси ли? Тя се държа мило с мен.

— Приятелихте ли се?

— Виктория провали всичко... отново.

Бисе сгъваше и разгъваше салфетката си, стараяйки се да не вдига очи.

— Съжалявам — промълви Кристиан.

— Хей, а ти запозна ли се с Конър Вирт? — Смени темата Бисе.

— Аха, говорихме си за спорт. Готин е.

— Сигурно ще ти се прииска да откраднеш нещо от него.

— А може би няма.

— Съжалявам, че ти го напомням, обаче той е един от най-добрите атлети, а пък ти не обичаш да губиш.

Кристиан изпъшка и отпусна глава върху рамото на Бисе. Тя го потупа майчински. Поседяха, без да говорят няколко минути. Един сервитьор дойде да вземе празните им чаши.

— Приятно е — обади се Кристиан.

— Кое?

— Коледа. Досега не сме я празнували.

Мадам Вилрой не им позволяваше да празнуват Коледа. Това беше едно от главните й правила.

— Обаче гледахме как другите празнуват.

— Да, но не е същото.

— И все пак, трябва да сме ѝ благодарни — рече Бисе. — Кой друг би приел пет изоставени бебета?

— Да, само че после ни превърна в откачалки — отвърна Кристиан.

— Опитва се да ни защити. И не ми казвай, че не ти е приятно, мистър младши олимпийец.

— Да, има някои предимства — сви рамене той. — Пък и така двете с Бел сте заедно.

— Е, също така помогна на Бел да стане съвсем различна от мен.

Кристиан знаеше, че това е болната ѝ тема, затова спря. Бисе бе наблюдавала мълчаливо преобразяването на Бел през последните пет години. Но Кристиан знаеше какво изпитва всъщност. През първите десет години от живота си Бел и Бисе бяха неразделни. Той го помнеше. Имаше смътни спомени от живота си с близначките, Виктория и Валентин, от времето, когато прохождаха. Бел и Бисе бяха по-близки, от който и да е друг от петимата.

Изведнъж, преди пет години, Бел реши, че на всяка цена трябва да стане красива и започна да се променя. Кристиан не можеше да проумее защо мадам Вилрой бе изпълнила веднага прищявката ѝ — просто така, без пазарлъци или някакви последствия. Само че това беше факт, а Кристиан така и не се научи да разбира защо мадам Вилрой прави каквото и да било.

— Като говорим за дявола... — обади се Бисе и Кристиан вдигна поглед.

Мадам Вилрой се настани срещу тях и взе вилицата си. Дойде и Бел и седна до нея. Бел винаги сядаше до мадам Вилрой. Мястото от другата ѝ страна обикновено оставаше празно, освен в редките случаи, когато се появеше някоя заблудена душа, прекарала достатъчно време наоколо — най-напред от любезност или любопитство, след това — вдишвайки заразения въздух, а накрая — следвайки Бел навсякъде, за да удовлетвори зависимостта си. От различни страни хората зяпаха Бел. Зяпаха я и коментираха. А тя беше доволна.

Най-после и петте деца заеха местата си около масата, заедно с мадам Вилрой, двойка седемдесет годишни старци и още няколко души. Понеже нямаше с кой друг да говори, Бисе се бе обърнала към възрастната двойка. Старците като че ли я забавляваха, а и не обръщаха внимание на странностите ѝ. На дядото му харесваше как

младото момиче се смее на шегите му и затова продължаваше да бърбори за войни, наводнения и недостатъците на днешната младеж. Веднъж и мадам Вилрой му каза нещо любезно, примерно „Спомням си!“ Обаче в отговор той настръхна и пребледня, сякаш я познаваше и сякаш тя искаше нещо от него. Мадам Вилрой само се усмихна с най-сладката си и захаросана усмивка и прошепна нещо на Бел.

Кристиан бе посветил цялото си внимание на храната, въпреки че Валентин се мъчеше да го въвлече в разговор.

— Видя ли някой, който да ти хареса? Видя ли как Виктория се разправи с Люси? Искаш ли и моето хлебче?

Единственият отговор, който получи, касаеше хлебчето. Кристиан го глътна за минута. Безразличието му не притесняваше Валентин. Той знаеше как да се забавлява и сам.

Край масата им мина хубаво момиче.

— Искаш ли да ти покажа един забавен номер? — попита той.

— Защо не? — отвърна Кристиан и зачака. Върху лицето на Валентин се появи широка усмивка. Един от сервитьорите се спъна и падна. А когато мина край него, момичето го изгледа учудено.

— Хайде, де. Щеше да ми показваш някакъв номер.

— Току-що го направих. Повярвай ми — на теб ти хареса.

[1] Аригато — благодаря на японски. — Б.р. ↑

[2] Аригато годзаимас — голяма благодарност (японски). — Б.р.

↑

ГЛАВА 3

ДОМ

— Дошла си е Римини заради Корнело, майстора на кутията, нали? Разбирам. Много хора идват — от планините, от Африка, от всички краища на света. Идват, за да молят Корнело, но той им отверъща „Не“. Какво да направи, а? Нужни са му четиридесет — как им казвате — anni, anni, години. Четиридесет години за една кутия. Една малка кутийка като тази, хваща се точно в юмрука ми. Но *bellissimo e perfetto*^[1]. Няма по-красива неща от кутията на Корнето. Императорът идва да види. Резбата му е тъй деликатна. Но сега е стар. Няма да направи друга. Ти, разбира се, я искаш, нали? Красива дама като теб иска хубава награда... Но той не я дава. Ще трябва да го убиеш, казва. Знаеш ли... твърдят, че я е направил с магия. Четиридесет години — една възшебна кутийка, по-красива от всичко. Винаги е казвал, че ще умре, стискайки я в ръце. Искаш да го видиш, нали?

— Всъщност той е направил две. И вече го видях.

След партито мадам Вилрой заведе децата за пръв път в новия им дом в Манхатън. За толкова голям и скъп апартамент в Горен Ийстсайд, жилището беше твърде тъмно и влажно, вероятно единственият апартамент в квартала с толкова малки прозорци, от които бе невъзможно да видиш улицата. Когато влязоха, децата

почувстваха как дишането им се учестява, кожата им става по-бледа, а телата усещат умора, сякаш страдат за чист, свеж въздух. Дори Бел, която беше привикнала към застоялия въздух, се чувстваше неудобно. Губернантката светна лампата и децата се спогледаха сконфузено. Апартаментът беше съвсем празен. В него нямаше и следа от мебели. В едната му половина имаше две спални, а в другата — широка кухня. Тези помещения също бяха голи, ако не броим праха и молците.

— Къде са нещата ни? Защо е празно? — попита Валентин, когато пристъпи в голата стая.

— Това е изненадата — отвърна мадам Вилрой. — Опаковах нещата от старата къща, за да ви покажа нещо ново.

Бисе забеляза три нощни пеперуди на тавана. Тя имаше навик да търси живи същества във всяка стая. Същества, които се движат. Създания, които ѝ даваха усещане за хода на времето. Време — дарбата, която Вилрой ѝ бе отредила. Тя проследи как пеперудите обиколиха стаята и кацнаха в един ъгъл.

— Казах ви, че тази вечер ще ви покажа нещо — продължи мадам Вилрой със закачлив тон и се промъкна между Бисе и Кристиан, за да стигне до Валентин. Сложи ръка на рамото му. — Сега, когато имате нови приятели, това, което се каня да ви дам, ще ви трябва.

— Бисе май не си намери приятелка — обади се Виктория.

— И то заради теб — отвърна Бел, инстинктивно защитавайки сестра си. — Бисе, не я слушай.

— Опитай се да не бъдеш толкова ревнива, Бел — намеси се Виктория. — Не е забавно.

Бисе изсумтя.

— Ти пък откъде знаеш кое е забавно? — рече шепнешком. — Ако има как, ще си татуираш успеха на челото.

Валентин я прегърна.

— Добре казано, сестричке.

Бисе му хвърли поглед, в който едновременно се четеше притеснение, изтощение и възхищение. Запита се защо той никога не нарича „сестричке“ Виктория или Бел.

Мадам Вилрой бръкна в джоба си и извади две дървени кутийки, големи колкото юмука ѝ. Валентин зяпна от изненада. *Тя имаше две*

кутии. Той погледна към Кристиан, който бе не по-малко учуден. Едната кутия беше яркочервена, а другата — бебешко синя.

— Тук, скъпи мои, ще забавлявате новите си приятели — рече мадам Вилрой, вдигна синята кутия и я хвърли в средата на празния апартамент.

Тя тупна глухо на пода и миг по-късно светна с мистериозна светлина — не красива, но хипнотизираща и болезнена за очите. Кутията блестеше все по-ярко, осветявайки все по-голямо пространство. В началото беше блед кръг около кутията, сякаш вътре в нея — гореше свещ. След това светлият кръг се разшири, стана по-отчетлив и постепенно изпълни стаята така, че нищо друго не се виждаше. Въпреки това децата продължаваха да се взират. За секунди апартаментът изчезна. Виждаха единствено светлината, дори когато затвореха очи или погледнеха встрани. Сякаш бяха гледали в слънцето часове наред и сега опитваха да отместят поглед. Само че светлината бе проникнала дълбоко зад зениците им.

И тогава изведнъж всичко изчезна. Болезнената светлина, празният апартамент, застоялият въздух — всичко. Валентин разтърка очи. Бисе все още жумеше. Когато очите им привикнаха, видяха, че стоят в съвсем нов апартамент — перфектно декориран дом, който изглеждаше така, сякаш бе изваден от корицата на някое списание.

— Уау — възкликна Бел. — Толкова е по-хубаво от...

— Точно това ценят тук. Богатството. Красивите вещи — рече Вилрой.

— Тогава защо не живеем тук постоянно? — попита Бел.

— Парите не са проблем — сви рамене гувернантката. — В червения апартамент има нещо рядко и много по-ценно.

Дневната на апартамента от синята кутия бе декориран основно в нюанси на бялото и кремавото, с едва забележима следа от синьо по стените. В ъгъла имаше малка масичка с лампа за четене, а до нея — библиотека, в която бяха подредени подвързани с кожа томчета. Три удобни дивана, тапицирани с плюш, ограждаха голяма маса за кафе със стъклен плот. На стените висяха картини от френски импресионисти. Когато ги погледна, Валентин усети сърцето му да се свива болезнено. Мразеше пейзажите. Бел тръгна да обикаля стаята, докосна меката тапицерия на диваните, прокара пръст по кожените гръбчета на книгите, светна и угаси няколко пъти лампата.

Децата се пръснаха на различни страни, за да изследват всеки сантиметър на дневната и трапезарията. Интериорът значително се различаваше от оригинала, с неговите малки като на затвор прозорчета и липсата на светлина. В този апартамент прозорците стигаха от пода до тавана и водеха към широка тераса.

— Истински ли е? — попита Виктория мадам Вилрой, докато останалите разглеждаха. — Или е само оптическа измама?

— Зависи.

— От какво?

— От това на какво вярваш. Вярваш ли например, че аз съм истинска? Всичко ли, което си направила, е истинско?

— Смятам, че това тук е истинско — рече Виктория.

— Е, толкова, колкото и другата къща — отвърна мадам Вилрой.

— Изглежда така, сякаш е мираж или нещо подобно. В същото време мога да го пипна — Виктория почука с кокалче по библиотеката.

— Щом изглежда истинско и щом можеш да го пипнеш, има ли значение дали е истина?

— Ами... — Виктория смяташе, че има значение.

— Естествено, че не, защото за теб външният вид е достатъчен.

— Не е вярно!

— Вярно е и още как! По-добре отличия, отколкото постижения. Нали това искаш?

Така беше.

Мадам Вилрой показа стаите на всяко от децата. Очевидно бяха положени огромни усилия те да изглеждат „нормални“, но вместо това се бе получило нещо карикатурно. Например стаята, която Бел и Бисе щяха да се преструват, че споделят, когато дойдат посетители, беше твърде розова и прекалено момичешка. Навсякъде се виждаха снимки на Бел като победителка в конкурси за красота. Или на Бисе, застанала пред прочути забележителности в различни краища на света. Цели рафтове бяха отрупани с книги на всички познати езици, а до вратата се мъдреше антикварна тоалетка с голямо огледало.

— Уау, тук сякаш живее Барби туристка — отбеляза Бисе. — Наистина ли очакваме хората да приемат това?

Стаята на Виктория също беше декорирана в съответствие с уменията ѝ. Трофеи от състезания по латински, медали от отборни участия, сертификати от публични дебати красяха всяка полица. И

макар до един да бяха фалшиви, Виктория изглеждаше щастлива, докато разглеждаше наградите за измислени победи. Накрая видяха и стаята на Валентин и Кристиан. От всяко чекмедже и шкаф се подаваха спортни екипи и принадлежности. До едната стена беше бюрото на Валентин, върху което лежаха няколко томчета с поезия и проза. До компютъра имаше ергономична клавиатура и купчина дискове с архаични компютърни игри като Дуум и Волфенщайн 3D. Валентин поклати глава и продължи нататък.

Кристиан се зачуди защо дръжките на хоккейните стикове в гардероба му не са увити със задължителната лента, първото нещо, което би направил всеки играч. В книгите на Валентин пък нямаше подгънати страници, сякаш в апартамента не живееха нормални деца, а герои от телевизионно шоу. Всички декори си бяха на мястото, но личеше, че никой не ги е докосвал.

— Би било доста подходящо да живеете тук — обърна се мадам Вилрой към Виктория, която все още не беше убедена. — Тези стаи са точно като вас петимата. Възможно е да са истински. Може да са някакъв трик. Обаче са впечатляващи. Създават илюзия за великолепие, а това е единственото важно нещо. Дали са построени от нулата, с тежък труд и лишения? Или са само лъскава обвивка, която скрива нещо съвсем обикновено? Това няма никакво значение, Виктория.

След като разгледаха подробно апартамента, мадам Вилрой събра децата обратно в дневната.

— Не забравяйте, че когато очаквате посетители, трябва бързо да върнете тази къща. Важно е да познавате добре обстановката.

Всички кимнаха.

— Е, добре, да си вървим у дома.

Бисе измърмори нещо нервно. Когато беше притеснена, тя винаги мърмореше, всеки път на различен език. Този път обаче и Бел я разбра, на родния им италиански.

С отривисто движение на китката мадам Вилрой хвърли алената кутия на пода. Светлината започна да се усилва и апартаментът се обля в кървавочервени нюанси, които пронизваха болезнено очите. Бел обърна глава. Кристиан сведе очи. Нищо не помагаше. В продължение на няколко секунди около тях нямаше друго, освен интензивна, пронизително ярка светлина. Изведнъж тя изчезна. Но червената

пелена остана още дълго пред очите на децата, докато стана възможно да ги отворят отново.

Интериорът на тази къща бе твърде различен от спокойната домашна обстановка отпреди няколко минути. В центъра имаше просторно кръгло помещение, което заемаше по-голямата част от площта. Оттам тръгнаха десетина тесни коридора, като ръце, протегнати към ъглите на апартамента. В края на всеки коридор имаше малка стаичка, нарочно отделена от останалите. Още по-тесен коридор водеше към източното крило, където бяха личните покои на мадам Вилрой.

Тъмната боя на стените, съчетана с неспокойната светлина от свещите, оцветяваше апартамента в дяволски нюанси и хвърляше дълги сенки. На различна височина по стените стърчаха снопове свещи, като оръжия, забити в зида. От ръкохватката на всяко „оръжие“ се стичаха восък и огън, като кръв и вода. Разположени из цялата дневна и във всички коридори, те приличаха на огнени шипове, които държаха децата нащрек и по-далеч от най-тесните коридори към покоите на мадам Вилрой. В средата на дневната имаше голяма кръгла дървена маса с шест стола. На всеки метър по стените се виждаха изходите към коридорите. Стените между тях бяха декорирани с антикварни мебели — библиотеки и огледала.

Най-осезаемата разлика в стаята обаче бе въздухът. Застоялият мирис на мухъл от празния апартамент се бе върнал, само че по-силен. Сякаш точно тази къща бе източникът на задушаващата атмосфера, в която бяха попаднали по-рано. Сякаш празният апартамент бе задържал част от отровата, извираща от червената кутия.

— *Lasciate ogni speranza voi ch'entrate*^[2] — промърмори Бисе.

Бел потрепери:

— Бисе, престани!

Бяха живели в тази къща години наред, много преди Ню Йорк, от деня, в който бяха пристигнали в горския дом. И въпреки това, всеки път, когато влизаха тук, се чувстваха все така некомфортно като първия път.

Мадам Вилрой се огледа доволна.

— Хубаво е да се прибереш у дома, нали деца? Имам още няколко изненади. Ако сте послушни, утре ще ви ги покажа.

— На Коледа... — промълви Бисе.

— Хайде да не превръщаме Коледа в представление — рече гувърнантката, която мразеше този ден. Без да пожелае лека нощ, тя се измъкна от стаята през тесния коридор към източното крило. Скъпото ѝ черно палто се вееше подире ѝ.

Виктория се огледа, все още притеснена от думите на мадам Вилрой. *Резултатите ще са достатъчно истински*, увери сама себе си. *А ако останалото не е, никой няма да разбере*. Вдигна очи към тавана. В стаята бе горещо и мрачно. Въздухът бе плътен и сякаш се движеше. Виктория усети първите признаци на главоболие, но нещо я накара да задържи поглед върху полилея над главата ѝ. Той беше направен от стъкло и съдържаше много на брой мъждиви свещи. Беше го гледала хиляди пъти, но този път сякаш той отвърна на погледа ѝ. Почувства замайване, въздухът стана още по-плътен, все по-трудно ѝ бе да диша. Стаята се завъртя и се изкриви. Дали беше истинска? За миг Виктория си помисли, че вече не вижда полилея, а само малките пламъчета. Те все още бяха там — неясни — висяха във въздуха над главата ѝ. Сега, вирайки се нагоре, Виктория виждаше единствено огнените езици. Те кръжаха над нея, готови да я залееят с огнен поток. Разтърка очи.

— Вик — извика я Валентин.

Тя се обърна рязко и изсъска:

— Какво? Стресна ме.

— Какво гледаш?

— Нищо — тя отново погледна нагоре. Сега полилеят си беше на мястото. Виждаше стъклените части, свещите — съвсем истински, като всичко останало в стаята.

* * *

В полунощ Валентин, Виктория и Бел седяха около масата в дневната. Валентин се бе облегал назад със стола, вдигнал крака върху масата, и упражняваше ловкостта на ръката си с една монета. Бел пилеше ноктите си, а Виктория проверяваше отново и отново няколко списъка.

— Ама че позьори! — изтърси Валентин.

— Някои ми се сториха приятни — обади се Бел, без да вдига поглед от маникюра си. Имаше предвид Томас.

— Май тъкмо си мислеше за Томас — рече Валентин.

— Не, не съм! — отвърна Бел.

— Напротив, мислеше — каза Виктория и задраска нещо в списъка.

— Спри да мамиш! — възмути се Бел.

— Пфу, гадост! — изкиска се Виктория. — Доста мръсни мисли ти се въртят в главата, Бел.

Бел се изчерви като домати и кресна към Виктория:

— Престани!

— Окей! Окей! Като стана дума за четене на мисли — продължи Виктория, — на партито чух интересен разговор.

— Аха, мерси — прекъсна я Валентин, — повечето от нас не се вълнуват особено какви са оценките от изпитите SAT на някоя девойка. Обаче нямам нищо против да чуя какви тайни крие нашата Бел...

Бел завъртя очи.

— Всъщност — продължи Виктория, — подслушах Бисе и Кристиан, които си говореха за това как всички ние сме се озовали тук. За осиновяването ни като бебета и за това как си започнала да се променяш, Бел...

Бел остави пилата за нокти и наостри уши.

— Какво казаха?

— Бисе беше разстроена от онова, което си й причинила — обясни Виктория.

— Какво? Тя не знае... Не съм направила нищо!

— Тя не знае всичко, но усеща, че я смяташ за грозна.

— Никога не съм казвала такова нещо! И дори не го мисля! — възкликна Бел.

— Продаде душата си на Дявола за ново лице — обади се Валентин. — Това сигурно ѝ е подсказало нещо — той размишляваше на глас, докато гледаше монетата в ръката си. — Продаде душата си... Звучи като от Средната земя.

— Тя не знае нищо, Валентин. Никой от тях не знае какво направихме. Знаем, че не е лесно, но трябва да си държим устата затворена.

— Не е толкова трудно — отвърна Валентин.

— Е, никога не съм имала друга тайна от Бисе. Никой няма да спечели, ако те разберат истината. Спомни си какво каза Вилрой — тези двамата не са с нас!

Виктория се озъби на Бел.

— Не се ли чувстваш гадно като постъпваш така със собствената си близначка?

— Аз обичам Бисе! Просто се опитвам да я предпазя. Познавате я. Това ще я убие.

— Да, бе, да. Правиш го само заради нея.

— Вик, моля те! Все едно ти пък знаеш какво е да обичаш някой друг, освен себе си.

— Както и да е. Рано или късно те ще научат какво сме направили — заключи Виктория. — Кристиан започва да усеща вина заради кражбите.

— Знам. Освен това тези фалшиви спомени за „изоставените деца“ и пътувания в детството са като съшити с бели конци — рече Бел. — Обаче трябва да мълчим. Ако Бисе научи истината, това ще разбие сърцето ѝ и тя ще ме намрази завинаги.

— Не знам защо Вилрой държи тези двамата — додаде Виктория. — Разбирам защо трябва да си мълчим. Те най-вероятно ще прецакат нещата. Но защо да стоят тук? Защо да им дава дарби?

— Вероятно заради предизвикателството, да ги накара и те да сключат сделка — предположи Валентин.

— Кристиан вече го направи — прошепна поверително Виктория.

— Не съм много сигурен — отвърна Валентин и се облегна назад.

— Направи го, а после промени решението си, не помниш ли? — настоя Виктория, сещайки се за една случка в горската къща преди пет години.

— Тогава защо още е тук?

— Защото тя иска много повече. Не мисля, че сделката е единствената ѝ цел — рече Бел. — Тя иска още много от нас.

Бел наведе тъжно глава и Валентин смени темата, за да разведри атмосферата.

— Ще ви кажа нещо. Кристиан и Бисе имат доста странно обяснение откъде сме получили дарбите си. Мислят си, че Вилрой е

някаква фея кръстница или вещица, или нещо подобно — той отново се загледа в ръцете си. — Хм... много готина вещица.

— Гадост, Валентин! — намръщи се Виктория, когато прочете мислите му.

* * *

Сутринта на Коледа Виктория и мадам Вилрой излязоха да разгледат града. Повечето улици бяха току-що изчистени и тротоарите бяха покрити с пласт пожълтял сняг. Макар че беше празничен ден, по улиците имаше много минувачи — разговаряха, разхождаха кучетата си, пазаруваха в малкото отворени магазини. Мадам Вилрой обичаше да наблюдава хората. Правеше го постоянно — непрестанно следеше и коментираше поведението им. Ако забележеше, че някъде се препират, спираше се, за да послуша.

Мадам Вилрой бе облечена в широкото си черно палто, носеше и стилна черна шапка. Винаги се обличаше елегантно, винаги правеше впечатление. Виктория се запита дали и дрехите ѝ не са илюзия, както синята къща. Накрая реши, че не ѝ пука.

— Да вземем метрото — предложи мадам Вилрой и пое по Лексингтън авеню. Метрото никога не я подвеждаше в желанието ѝ да подслушва.

Виктория напротив, мразеше да пътува с метрото. Тя мразеше всичко, което я караше да се чувства обикновена. Купи си еднопосочен билет и тръгна към входа. Но вместо да пъхне хартийката в автомата и да влезе, отиде до аварийния вход и го отвори. Човекът от охраната я изгледа.

— Пъхнах билета си тук — тя посочи към автомата, — но устройството не го разпозна.

След това се усмихна мило. Пазачът също се усмихна на любезното момиче и му кимна да мине. Мадам Вилрой вече чакаше на перона.

— За пари ли си закъсала? — вдигна вежди тя.

— Системата им е толкова тъпа. Просто ми е приятно да ги надхитрявам.

Виктория хвърли неизползвания билет върху релсите. Един плъх се подплаши и побърза да се скрие.

— Радвам се, че знаеш колко си умна, Виктория — мадам Вилрой сложи ръка върху рамото ѝ. Леденостудените ѝ пръсти сякаш проникнаха през дрехите ѝ и Виктория усети допира им върху костите си.

— Нали не смяташ, че съм се възгордяла? — попита саркастично.

— Няма нищо лошо да осъзнаваш силата си, скъпа.

— Казват, че гордостта е един от седемте смъртни греха — опипа почвата Виктория.

— Светът гъмжи от глупави хора, Виктория. Затова има правила. Но ако човек е малко по-интелигентен, може да прескочи правилата. Нещо повече — може сам да ги създаде.

Виктория се усмихна. Понякога мадам Вилрой казваше умни неща.

Половин час по-късно вече бяха в Сохо. Мадам Вилрой вървеше бързо, а остриите токчета на ботушите ѝ чаткаха по тротоара. Тя сякаш не забелязваше приятните павирани улички, празнично украсените магазинчета, приглушената светлина, която струеше от витрините на кафенетата, скрити до половина със скреж, зад който едва се виждаше веселото оживление вътре. Тя просто вървеше, а Виктория крачеше с големи крачки след нея, полагайки усилия да я следва. Думите на гувернантката я бяха успокоили за кратко, но тревогите отново я нападаха. Мадам Вилрой беше единственият човек, чийто мисли Виктория не успяваше да прочете. Затова не можеше да се отърве от съмнението. Продължаваше да си мисли за къщата. *Какво щеше да стане, ако някой разбере истината?* Най-вече се притесняваше от мисълта, че успехите ѝ могат да се окажат просто илюзия и да изчезнат изведнъж, без тя да може да им попречи.

— Виктория?

— Да?

— Имам предложение за теб.

Виктория се оживи. Ех, ако имаше как да надникне в мислите на мадам Вилрой. Въпреки всичко, с нетърпение зачака да чуе какво ще ѝ кажат, защото, за разлика от останалите тя обичаше сделките с гувернантката. Накрая винаги имаше чувството, че е спечелила.

— Слушам.

— Знам, че се питаш... какво ще стане с теб.

— Предполагам...

— Знаеш, че през всичките тези години е имало и други, много други.

Виктория знаеше за какво говори мадам Вилрой, но въпреки това застина в очакване. Щеше ли да ѝ разкрие повече този път?

— Мога да ти разкажа за тях, мога да ти покажа какви успехи съм постигнала. След това ще решиш сама за себе си...

— Ще ми разкриеш имена?

— Да.

— А какво ще искаш от мен? — Виктория се опита да прикрие нетърпението си със скептицизъм, но пресипналият ѝ глас издаде факта, че е готова да даде всичко.

— Нещо съвсем дребно — мадам Вилрой повдигна с пръст брадичката ѝ. — Скъпа, ти си моята фаворитка. Ти ще стигнеш най-далеч. Затова, както винаги, цената ми не е висока.

Виктория преглътна с усилие, а очите ѝ светнаха алчно.

— Искам да си само моя — рече мадам Вилрой.

— Но нали вече сключихме такава сделка...

— Не, скъпа. Имам предвид, че държа да служиш единствено на мен. Искам да ми обещаеш, че никога няма да помагаш на останалите, когато и да те помолят за помощ.

Лицето на Виктория помръкна.

— Никога няма да поискат помощ от мен. Те дори не ме харесват.

— Вярно е. Не те обичат. Но някога може да се престорят, а ти може да се подлъжеш.

Виктория се ядоса.

— По-умна съм от тях!

— Така е. Значи обещаваш?

— Да. Приемам сделката.

— Добре. А ако някога научиш нещо за тях...

— Искаш да ги шпионирам?

— Виктория, все още не ти е известно, но съвсем скоро ще ти се отдаде възможност да научиш много повече, отколкото знаеш сега.

— Но нали умея да чета мислите им? Мога да науча, каквото пожелаея.

— Това обаче има граници. Хората могат да го усетят. Както и да е, просто ми обещавай, че ако ти дам още умения, ще бъдеш изцяло моя.

— Добре. Обещавам.

Мадам Вилрой се усмихна. Двете влязоха в един скъп бутик, който все още беше отворен. Стените и подът бяха черни и лъскави, а в обширното пространство имаше едва два манекена и четири маси, върху които лежаха няколко грижливо сгънати дрехи — неоправдано разхищение на място.

— Е? — попита Виктория.

— Какво?

— Трябва да ми кажеш колко истинско е всичко. Кой още го е правил?

Мадам Вилрой взе една черна блуза от близката маса и се зае да я разглежда. Преброи шевовете като зърна на броеница.

— Работила съм с някои от най-добрите. Известни хора, личности, които са останали в историята.

Виктория пристъпи по-близо.

— Но ти, скъпа, си най-добрата. Имаш най-голям потенциал.

Очите на Виктория светнаха.

— Кажи ми име? На кого още си помагала?

— Започнах с едно момиче от Египет. Бях с нея от раждането ѝ. Тя беше по-амбициозна от съвременниците си. Искаше да стане фараон. И беше готова да даде всичко за това.

— Как се казваше?

Мадам Вилрой не обърна внимание на въпроса.

— Имаше още толкова други. В някои години работех с по няколко души. В други нямах нито един възпитаник. Понякога убиваха всички — инквизираща ги и ги преследваха като вещици. Тогава се скривах за известно време. Имаше едно момиче. Баща ѝ не я обичаше.

Сърцето на Виктория подскочи. Мадам Вилрой продължи да разказва, като я изгледа косо.

— И затова я изпрати далеч.

— Къде живееше?

— В Лондон — усмихна се мадам Вилрой. Виктория се обърка. *За мен ли говори? Но баща ми не ме е изпратил далеч. Той дори не*

знае, че съм заминала.

— Това момиче беше много талантливо. Впечатляваше всичките си учители. Всички я смятаха за блестяща. И въпреки това баща ѝ не се интересуваше от друго, освен от по-малкото ѝ братче.

Виктория усети как я обземат гняв и тъга.

— Той възлагаше всичките си надежди на момчето. Затова го отрупваше с внимание, любов и подаръци. И в същото време затвори момичето далеч от очите си, далеч от света.

— А тя мечтаеше ли повече от всичко да успее?

— Не просто да успее, скъпа. Тя мечтаеше да стане кралица.

— Кралица?

— Да, Виктория. Тя мечтаеше да стане най-могъщата жена на времето си. И беше готова да даде всичко, за да го постигне. Под пластове коприна, които покриваха сърцето ѝ, тя криеше черен мрак. А аз бях там през цялото време.

Устата на Виктория пресъхна.

— Мисля, че се сещам за кого става въпрос...

— Бях най-близката ѝ приятелка... под друго име, естествено.

— Не мога да повярвам...

— Най-великата кралица, която Англия е имала. Целият свят се надпреварваше за вниманието ѝ. Цената си заслужаваше, не мислиш ли?

Виктория кимна.

— Имаше и други. И сега има. Други, които веднага би разпознала.

— Наистина ли? Кой? Къде? — Виктория едва се сдържаше да не заподскача.

— Много са. Няма да ти разкрия всички. Помни едно нещо, Виктория — всичко е истина. И когато срещнеш някой, за когото всичко в живота изглежда лесно, спомни си, че има и други.

— Но как може да има толкова други, когато ти си само една?

— Не съм само аз. И ние сме много. Наоколо има легиони от гувернантки — отвърна мадам Вилрой и ѝ намигна.

— И защо?

Мадам Вилрой остави блузата и се наведе към Виктория, за да прошепне в ухото ѝ:

— Защото са много онези, които ни призовават в сърцата си. А ние откликваме на всеки зов. Сега е добре, поне вече не горят деца.

Виктория бе още замаяна, когато се приближи младата продавачка.

— Да занеса ли това в пробната? — момичето погледна блузата, която Виктория мачкаше несъзнателно в ръце.

— А, не, всъщност направо ще я купя.

— Чудесно, нека ви я увия — отвърна бодро продавачката. Твърде бодро за атмосферата в бутика. Явно беше нова. По всяка вероятност я бяха назначили заради приятната ѝ външност, но само след месец и тя щеше да заприлича на останалите — намусена и апатична. Докато Виктория чакаше да плати, обзе я необяснима ярост. Не беше сигурна на какво се дължи — дали на спомена за баща ѝ, дали на мисълта, че навън има други като нея, при това много по-добри, или на припомнянето за всички онези преуспели хора от миналото. Грабна плика от продавачката и изхвърча от магазина. Мадам Вилрой спокойно я последва. На улицата Виктория измъкна блузата от плика и изтърси:

— Грозна е.

— Ахам — мадам Вилрой очевидно беше съгласна.

Виктория дръпна рязко единия ръкав и го разпра до средата. След това се завъртя и нахълта обратно в магазина. Мадам Вилрой влезе след нея.

— Тази блуза е скъсана.

— О... съжалявам... Сигурна ли сте?

— Дали съм сигурна? Как да не съм сигурна? Вижте сама! Ръкавът е разпран.

— Но не беше така, когато...

Продавачката не знаеше как да постъпи. Днес беше първият ѝ работен ден, а Виктория я плашеше.

— Лъжкия ли ме изкарвате?

— Разбира се, че не...

— Не съм виждала по-отвратително обслужване. Най-напред ми продават скъсана блуза, а после ме обвиняват в лъжа. А освен това ми губите времето.

— Съжалявам. Дайте ми секунда и ще ви върна парите.

— Ще ми върнете парите? Естествено, че ще ми ги върнете. Само че това няма да компенсира ужасното обслужване.

— Да, разбира се. Ще трябва да се посъветвам с управителя.

Момичето изтича към офиса отзад, а Виктория въздъхна дълбоко. Сега беше доволна. Чувстваше се добре. Настроението ѝ се оправи. След няколко секунди момичето се върна.

— Добре, нека първо уредим връщането на парите. А като коледен подарък ви предлагаме ваучер за 200 долара. Надяваме се да дойдете отново.

— Коледен подарък? — изсъска Виктория. — Да сме наясно — ако ще ми давате нещо, няма да е подарък, а обезщетение за изгубеното време и енергия.

След тези думи тя скъса ваучера на две и излезе от магазина.

Малко по-късно, когато вече вървяха по улицата, изгледа косо мадам Вилрой и попита:

— Смяташ ли, че бях прекалено рязка?

— Трябва да отстояваш правата си, скъпа. Помни какво ти казах. Светът е пълен с глупаци, които трябва да се научат да си вършат работата.

— Да. Тези хора направо ме вбесяват.

— Гневът може и да успокоява.

— Казват, че е един от седемте смъртни греха — пошегува се Виктория, а мадам Вилрой се усмихна снизходително.

— Ти си умно момиче, Виктория. — *Нищо чудно, че баща ти те изпрати при мен...*

* * *

Понякога Бисе пътуваше с часове с метрото — кръстосваше града от единия край до другия, от Кони айлънд до „Янки стейдиъм“. Седеше сгъсена на седалката и слушаше разговорите на десетки различни езици. Ако я бяхте видели, нямаше да забележите нищо нередно — най-обикновено момиче, което се вози в метрото — понякога сама във вагона, друг път притисната от тълпата редовни пътници. За да упражнява руския си, вземаше линия R към Бейридж, а за гръцки — линия W към Астория. Ако искаше да послуша

афганистански, знаеше, че една група жени пътуват с линия 5 и слизат в Южен Бронкс, за да отидат до Атлантик авеню, където са повечето пазари със стоки от Средния изток. Докато се возеха в метрото, скрити под черните си покривала, те обсъждаха какво ли не — от любимите си рецепти до това колко труден спорт е скуошът. Бисе сядаше близо до тях, преструвайки се, че чете книга, и попиваше разговорния език, който не можеше да научи от учебниците. Щеше да намери начин да се отблагодари за всичко научено, естествено по свой си начин. Както онзи път, когато във вагона се качи грохнал старец, който явно се беше изгубил. Дядото изглеждаше съвсем объркан и очевидно не можеше да се разбере с никой. Тогава тя го хвана за ръката и започна да му задава въпроси.

— *Parlez-vous francais?*

— *Espagnol?*

— *Deutsch?*

Човекът само се усмихваше и кимаше.

— *Italiano?*

— *Dansk?*

Още усмивки и кимане.

— *Nederlands?*

— *Malayalam?*

— *Gwong-dong-wa?*

Когато стигна до западноафриканските езици, някой предположи, че старецът е глух.

На Коледа, докато пътуваше по линия F, за да доизглади знанията си по идиш, Бисе едва се сдържа да не изпищи от възмущение, когато чу една двойка да говори на удмуртски — *изключително рядък език, който бе заплашен от изчезване, и то тук — в нийоркското метро.*

— *Уау!* — изплъзна се все пак от устата ѝ.

Двамата я изгледаха и продължиха да си говорят тихо — за какво, Бисе не можа да разбере съвсем. Обаче ги огледа внимателно. Бяха облечени с вехти селски дрехи, закърпени тук-там. Жената имаше дълга коса, а лицето на мъжа бе полускрито зад гъста брада и мустаци. Изглеждаха съвсем не на място в Ню Йорк, сякаш ги бяха облекли специално, за да участват в проект за проучване на културното разнообразие или в снимки на документален филм. Бисе беше чела малко за удмуртите. Беше се постарала да научи по нещо за всички

застрашени от изчезване езици. Знаеше откъде произхождат и защо са застрашени да изчезнат (защото младите хора вече не ги използват). На този диалект обаче можеше да размени едва няколко думи. Изглежда наподобяваше словашкия по синтактична структура... Бисе се наведе по-близо. Жената я изгледа учудено. *Интонацията им е източна*, помисли си Бисе. В този момент влакът удари спирачки и тя седна право в скута на мъжа.

— Простете! — извини се тя и побърза да стане.

Но преди двойката да поднови разговора си, пак се наведе към тях и ги заговори със запъване на удмуртски:

— Завинаги моля извинение, но не казва ли вие нещо за шоу с мърдащи картини?

Двамата останаха като гръмнати, отчасти заради зададения въпрос, отчасти заради факта, че едно най-обикновено момиче говори почти разбираемо техния полумъртъв език.

Бисе превключи на английски.

— Искам да кажа, извинете, не говорите ли за филмовия фестивал? За него ли говорехте? Имам предвид дали темата... не мислите, че ви подслушвам... аз просто, ако говорехте за това, тогава... аз уча удмуртски, както виждате, та... за това ли говорехте?

— Д-да, за филмовия фестивал говорехме — заекна от изненада жената.

— О, чудесно! — плесна с ръце Бисе. — Може ли да дойда с вас?

Преди жената да успее да отговори, влакът спря и вратите се отвориха. Мъжът каза:

— Това е нашата спирка.

Докато двамата слизаха на перона, Бисе се провикна подире им:

— Добре, де, може да поговорим някой друг път. Имате ли имейл? Можем да си направим литературен клуб.

Вратите се затвориха и Бисе се отпусна върху седалката. Чак тогава забеляза, че е на половината път до Джамейка авеню. Щеше да ѝ отнеме цял час, докато се прибере у дома, където да се скрие зад някоя книга. А дотогава трябваше да остане самотна на мястото си, доколкото човек може да е самотен във влак, пълен с пътници.

Бисе сведе смутено очи. Когато ги вдигна отново, стори ѝ се, че зърна мадам Вилрой, седнала в най-далечния край на вагона. Беше облечена в черното си палто, а русата ѝ коса бе грижливо прибрана в

стегнато кокче. Бисе помисли, че ѝ се усмихва — многозначително и с неодобрение, но когато се наведе, за да види по-добре, от мадам Вилрой нямаше и следа. Дали гувернантката наистина беше там? Или Бисе си бе въобразила, че я вижда? Постоянно ли я наблюдаваше? От тази мисъл усети да я побиват тръпки и за миг оглуша за всички звуци наоколо. Съжали задето бе заговорила странната двойка.

Бисе не забеляза изражението върху лицето на жената, когато бе принудена да слезе. Не видя как тя се поспря на перона, за да изпрати с поглед влака. Макар че всичко се бе случило тъй неочаквано и въпреки че мъжът ѝ я дръпна тъй бързо, тя още изпитваше страхопочитание пред чудото, на което бе станала свидетел — едно младо момиче в Ню Йорк да заговори на техния език, на скъпоценния им език, който беше обречен да изчезне заедно с тяхното поколение. За нея срещата с Бисе не беше неприятна, не носеше опасност, а надежда. Тя промени възприятието ѝ за този град. Заради нея щеше да говори с хубаво за посещението си тук.

Без да знае, Бисе събуждаше у хората подобни усещания. Когато се разделяха с нея, те се чувстваха по-добре, спокойни и обичани — емоции, напълно противоположни на злините, които мадам Вилрой оставяше след себе си.

[1] bellissimo e perfetto — красив и съвършен (италиански). — Б.р. ↑

[2] О вий, кои престъпите тоз праг/надежда всяка тука оставете. Данте, „Ад“, песен трета, превод Константин Величков. — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

ПИЕСАТА НА МАРЛОУ

Кичури коса, оплетени като змии. Сенки от облаците. Сгърчени от болка пръсти. Смутеният човек може да си въобрази всичко, особено когато гледа през прозореца в бурна, неспокойна нощ. Беше стояла пред безброй злочести домове. Беше ги наблюдавала през стъклото векове наред — макар че в косата ѝ няма кичури, оплетени като змии, а пръстите ѝ не са сгърчени от болка.

Наблюдава ги. Просто наблюдава и чака. Чака онзи важен миг.

Мигът, когато за пръв път виждат знака.

В този миг тя винаги е там. Невидима. Безшумна. Наблюдава.

Сега наблюдава един от тях. Мъж. Висок и слаб, богат, но въпреки това неудовлетворен. Стисва ръба на ваната, сякаш уплашен от това, което може да види. Полива се с вода, трие тялото си енергично, обръща се към стената, продължава да се трие по-силно от необходимото. Когато приключва, отново се оглежда и посяга към хавлията, като за миг застава пред неподозираното присъствие зад прозореца.

Образът плува в неясната мъгла. Белегът, черен като смъртта, покрива половината от гърдния му кош. Противна, дяволска тъмнина. Тя се усмихва. Скоро той ще я повика и никога повече няма да види светлината.

На другия ден след още една неотпразнувана Коледа, децата и мадам Вилрой отидоха да гледат коледната пиеса, която поставяха в гимназия „Марлоу“, да разгледат училището и да се запознаят с още хора. Валентин, който беше наясно, че Шарлот се радва на безпрецедентно внимание, задето е написала пиесата, остана мрачен през цялото посещение. От време на време мадам Вилрой му прошепваше, че стига да пожелае, може той да застане на сцената.

— Не бях чувал пиеса да се играе на 26 декември — раздражено ѝ отвърна той и скръсти ръце.

— Реших, че е добър вариант за отвличане на вниманието от досадните празници — рече мадам Вилрой.

— Имаш ли пръст в тази работа? — учуди се Валентин.

— Е — засмя се гувернантката, — не е като да нямам.

Училище „Марлоу“ бе истински архитектурен шедьовър, построен в готически стил. Отделните сгради бяха коя от коя по-пищни. Обрамчена с дървета алея водеше от основното здание до концертната зала, богата и просторна като Линкълн център^[1]. Всяка година сводестите тавани на театралния салон грейваха, окичени с празнични светлини, по време на коледните представления — пиеси, мюзикъли, концерти. Богати родители, политици и влиятелни нюйоркчани се появяваха в залата в пълния си блясък, следвани от тълпи папараци, както при връчването на Оскарите.

По време на антракта фойето заприлича на бал с маски. Съпругата на кмета беше там, натруфена като карнавална платформа. Кметът прекара антракта, усърдно ухажвайки мадам Вилрой. Любовницата на кмета избяга през глава, когато срещна специалното око на мадам Вилрой.

Децата използваха възможността да се измъкнат от театъра и да надникнат във всички ъгли на училището. Бяха го виждали и преди. Бяха прекарвали седмици наред да го изследват, да изучават бъдещите си приятели и врагове. Въпреки това тази вечер мястото им се стори ново, различно, по-въълнуващо от преди. Кристиан изтича към гимнастическия салон и надникна през прозорците към басейна. Бисе се промъкна в библиотеката и се върна оттам с натезжали клепахи.

Валентин прекара по-голямата част от антракта в разглеждане на килимите, блестящите полилеи и декадентските картини, които висяха по стените. Това не можеше да е училище. Вглеждайки се отблизо в

лицата от публиката, той разпозна някои от гостите, които бе видял на партито на мисис Вирт — самодоволни физиономии, смокинги и бални рокли, копринени шалове и скъпи бижута, чиито притежатели сякаш вярваха, че децата им играят на Бродуей.

Ама че са смешни, помисли си той и отправи към гувернантката поглед, който сякаш казваше: *Да се позабавляваме, а?* Тя кимна леко в момента, когато приближиха група хора. Сърцето на Валентин подскочи. В подобни моменти, когато мадам Вилрой го даряваше щедро с вниманието си, нямаше по-щастлив от него. Беше в състояние да играе и повтаря сцени и разговори без умора, да задържи вниманието ѝ часове наред, без да губи и секунда. Тя можеше да го научи как да постъпи, какво да каже, как да заложи капан на събеседника си и кога да го пусне.

Единствено тя можеше да го придружи в пътуванията му напред и назад във времето. Понякога двамата съживяваха някоя сцена по петдесет пъти. Друг път — само веднъж. Но тя винаги беше там. Готова да помогне. Защото как иначе щеше да се научи? Как щеше да стане умел манипулатор без тези безобидни игри и дребни трикове? Всеки трябва да започне отнякъде. Всяка важна личност се нуждае от велик учител, готов да излъска до блясък и най-дребния детайл. Благодарение на пътуванията във времето Валентин може би щеше да стане прочут писател, влиятелен политик, Цезар на времето си. Но засега трябваше да се отърве от досадния си тик.

Валентин стоеше отзад, слушаше и чакаше точния момент, в който да се намеси в разговора. До него беше гувернантката, незабелязана за останалите, и шепнеше в ухото му.

— Направи го сега — повтаряше след всяка остроумна забележка на някой баща от Бръшляновата лига. Тогава Валентин връщаше времето назад ѝ откъваше думите под носа му.

— Продължавай — подканяше го, когато той повтаряше отново и отново всяко изречение, докато не го изпипа до съвършенство.

Валентин беше нервен, нещо непривично за него. Обикновено бе тъй уверен, сякаш можеше да мине върху жарава от тлеещи въглени, без дори да се изпоти. Вилрой не отвърщаше на коментарите му, когато показваше колебание.

— Нали знаеш — изпъшка той, — че повечето писатели не са били кой знае колко остроумни пред публика. — Тя вдигна вежди,

затова той добави с усмивка: — Можеше просто да ми продиктуваш какво да кажа.

— Да, бих могла — рече гувернантката и му смигна закачливо, от което дъхът му спря, — само че така е много по-забавно.

Наистина, така беше. За по-малко от петнадесет минути Валентин успя да преведе нищо неподозиращата Шарлот от състояние на леко увлечена до отчаяно влюбена. И макар че всеки искаше да говори с авторката на пиесата, тя не пусна ръката му от мига, в който той я погледна в очите, с умело изработен поглед, съчетаващ благоговение и меланхолия, и й каза, че пиесата ѝ е „велика“. Мадам Вилрой стоеше зад тях и внимателно наблюдаваше.

* * *

В другия край на фойето Бел се опитваше да събере достатъчно кураж, за да приближи Томас Гудман-Браун, когото съблазняваше от разстояние вече двадесет минути.

Погледна го още веднъж и наклони глава, а той ѝ се усмихна за пореден път. Тя извърна очи, а устата ѝ пресъхна. *Не, помисли си, не мога да го направя.* Томас каза нещо на приятеля си и след няколко минути двамата застанаха пред Бел.

— Здравсти, аз съм Томас — рече той и протегна ръка към нея. — А това е Конър Вирт. Отскоро ли сте тук?

— Коя е тази? — попита Конър. Той бе изкривил врат и гледаше покрай Бел, към Бисе, която се въртеше около някакво саксия и си мърмореше под нос. Бел сви лице в гримаса. Бисе погледна към тях уплашено, сякаш бе направила нещо нередно. Сетне се приближи бавно към сестра си.

— Казвам се Бисе — рече едва чуто.

Томас любезно пое ръката ѝ и се усмихна.

— Заедно ли сте?

— Двете сме сестри — отвърна Бисе.

— Изобщо не си приличате — отбеляза Конър.

— В такъв случай, предполагам няма да ми повярваш, ако ти кажа, че сме близначки — рече Бисе, връщайки се мислено във времето, когато Бел бе изглеждала досущ като нея.

— Няма начин — захили се Конър, понеже реши, че тя се шегува.

— А ти как се казваш? — Томас се обърна към невероятната красавица, която следеше цяла вечер.

— Бел — отвърна тя, а стомахът ѝ се сви в очакване на онова, което щеше да последва.

В един болезнен миг лицето на Томас се изкриви от отвращение. Въздухът около тях сякаш стана по-тежък, разнесе се дъх на разложение.

— Каква е тази миризма? — изтърси Конър, преди да се усети.

— Каква миризма? — престори се на изненадан Томас, макар че самият той бе пребледнял и отстъпи крачка назад. *Люляк и сяра*, помисли си.

— Някаква гадост, напръскана с евтин парфюм — продължи Конър, който не можеше и да предположи, че миризмата може да идва от красивото момиче пред него.

— А, да не би майка ти да е наблизно? — пошегува се Томас.

Бел прехапа устни.

— Млъкни, Том — смушка го с лакът Конър.

— Видях те на партито на Конър. Отскоро ли сте тук? — ентусиазмът на Томас бе намалял значително и от това в стомаха на Бел сякаш оживя кълбо от нерви.

— Пристигнахме миналата седмица — отвърна тя и добави: — Ще учим в Марлоу.

Въпреки желанието си, тя се стараяше да отговоря кратко и на свой ред отстъпи леко назад, опасявайки се да не го отблъсне. Сякаш между тях имаше невидима линия, която не можеше да пресече — не още.

— А, да — обади се Конър. — Майка ти каза на моята майка за вас.

— Искаш да кажеш мадам Вилрой? — уточни Бел.

— Не ви ли е майка? — учуди се Конър.

— Не, гувернантка ни е — рече Бел, стараяйки се да изглежда самоуверена и секси.

— О — възкликна Томас и се престори, че търка очи, докато всъщност се опитваше да запуши носа си. *Ама че странно момиче*. Не знаеше какво да каже. Донякъде бе отвратен от Бел — не само заради

миризмата, а и от думите ѝ. Тя беше странно защо отблъскваща, а сестра ѝ не правеше нищо, за да ѝ помогне. Бисе се държеше като пълен аутсайдер. Всеки път, когато Томас я погледнеше, тя се дърпаше назад, опитвайки се да се скрие в ъгъла, между саксията и стената. *Защо ли се страхува толкова? Изглежда нормално. Симпатична, добре облечена, хубави очи.* Другата му половина обаче — онази, която съзнаваше колко красива е Бел, бе заинтригувана и искаше да остане. В този момент той забеляза приятелката си Люси Спенсър, която буквално тичаше към него.

— Здравсти, Люси. Какво става?

Люси, която бе наказана цяла седмица да не излиза от къщи заради предполагаемия ѝ интерес към неподходящите момчета („Келнерът е *инструмент*, скъпа. Все едно да се влюбиш в миксера“, бе изпищяла майка ѝ.), с готовност бе обещала на мисис Спенсър тази вечер да не говори с никой младеж, освен с „очарователния Гудман-Браун младши“.

— Томас, търсих те навсякъде — посрещна го тя с най-драматичния си глас. Тогава видя Бел и улови приятеля си под ръка, докато той я представи. Сетне се усмихна бегло на Бисе, която сведе очи засрамена и разочарована.

— Каква е тази миризма? — попита Люси.

— Конър, разкажи им за спортните отбори — Томас реши да смени темата. Струваше му се, че въздухът се е сгъстил. Почувства се както онзи път миналото лято, когато двамата с Люси бяха пийнали повече на един купон и опитаха някакви хапчета. Стана му топло, главата му се замая. *В същото време му беше много гадно.* Бел забеляза белезите на опиянение върху лицето му и се приближи. Той отстъпи назад. *Твърде скоро,* рече си тя. Конър, който обичаше да говори за спорт и бе прекарал достатъчно дълго време в задушните съблекални, за да се притеснява от неприятни миризми, подхвана ентузиазирано:

— Така, откъде да започнем. В Марлоу имаме всичко. Вие спортувате ли? Тази година търсят още хора за отбора на момичетата по хоккей на трева. Я чакайте малко. А братята ви?

— Кристиан тренира няколко спорта — рече Бисе. — Тенис, плуване, голф...

Конър не я остави да довърши.

— Двамата с Томас сме в отбора по голф. Марлоу са най-добрите. А той има ли хендикап^[2]?

— Понякога е много нахъсан, друг път е раздразнителен — рече Бисе сякаш на себе си, — но не бих нарекла тези състояния...^[3]

— Той има предвид хендикап в голфа — прекъсна я Люси. — Откъде казваш, че идвате? От Туркменистан ли?

— В Туркменистан също играят голф — отвърна спокойно Бисе.

— Откъде знаеш?

— Била съм там... веднъж.

Бисе бе сигурна, че е ходила в Туркменистан. Помнеше, че с мадам Вилрой пътуваха къде ли не. Беше може би осем или деветгодишна, когато отидоха там. Не можеше да каже точно, но трябва да е било по това време, защото, двете с Бел все още си приличаха. Бисе делеше живота си на два периода — преди Бел да се промени и след промяната; когато имаше истинска приятелка и когато я загуби. В рамките на всеки период не следеше дните и месените. Те нямаха значение. Прокашля се и сведе поглед към пода.

— Както и да е — рече Люси.

— Каква музика слушаш — обади се Конър, опитвайки се да разведри обстановката.

— Грегорианска църковна — отвърна небрежно Бисе.

— Аха — Конър се почеса по главата. — Мисля, че ги чух да свирят миналата седмица в Елбоу Рум.

След няколко минути Томас се извини, че трябва да ги остави. Бел се постара да прикрие разочарованието си, а Люси го улови за ръка и изчурулика:

— Идвам с теб.

Сетне изгледа победоносно Бел и добави:

— Да отидем на по-уединено място. Тук мирише на развалено.

Бел кипна от яд. Ах, колко мразеше Люси и как искаше да издърпа Томас по-далеч от нея.

Когато двойката се отдалечи, Бисе се отпусна.

— Е, сестричке, ясно е, че няма да ни кани да обядваме с нея — отбеляза тя и пъкна в уста малка хапка от подноса на минаващия край нея сервитьор.

Бел стоеше встрани от групата. Всички се бяха отдръпнали по-далеч от нея. Онези, които се намираха на по-голямо разстояние, я

следяха с възхищение. Тя изпъна рамене и се огледа в един прозорец. Убеди се за пореден път колко е красива. Обаче Томас явно не мислеше така. Той бе използвал първата възможност, за да избяга. *Понякога са нужни повече усилия*, помисли си тя. Нищо, следващия път.

* * *

В това време Виктория пресече кулоарите, където актьорите тийнейджъри се готвеха за трето действие, излезе през сервизния изход, мина по алеята, свързваща театъра с главното здание, и влезе в тъмния коридор. Вървеше сама, прокарайки пръсти по редицата шкафчета край стената. Вече бе отегчена от всички, от малките дечица, които искаха да бъдат равни с нея. Виктория нямаше търпение семестърът да стартира, за да започне да отговаря на всеки въпрос, да приключва първа тестовете. Това беше толкова лесно, колкото да четете мислите на учителите. Нямаше търпение да види лицата на съучениците си. Докато прекосяваше внушителната сграда на престижното училище, тя си каза, че точно тук ще е сцената, където ще сваля маската си.

След като бе живяла пет години в червената къща, Виктория не се страхуваше от тъмното. Стъпките ѝ отекваха в празния коридор чак до другия край, далеч отвъд точката, където стигаше погледа ѝ, и там звукът призрачно заглъхваше. Недалеч зад гърба ѝ, движейки се със същата скорост като нейната, я следваше рояк дребни мушици. Те летяха абсолютно беззвучно, плътно притиснати една към друга, в група с големината на свит юмрук, зад лявото ѝ рамо. Поддържаха точно определено разстояние, сякаш ги дърпаше с конец. Мушиците едва се забелязваха, дребните им черни телца се сливаха с мрака в спящото училище. Защо бяха там? Какво се канеха да правят, навъртайки се зад Виктория? Само че тя не си задаваше тези въпроси, защото, докато се прокрадваше из непрогледните коридори, беше заета със собствените си планове.

Вече бе намислила първия си ход. Щеше да измести Люси от първото място в курса. Щеше да се пребори с тъпите условия и да получи пълна петица. Да, Люси беше казала, че е невъзможно, но коя беше тя, че да ѝ обяснява какво може и какво не може да направи?

Виктория беше по-добра от Люси. Имаше повече дарби. Беше победител. Не ѝ трябваша предмети за бавноразвиващи се, както на другите, затова беше съвсем честно да получи нещо, което за тях бе недостъпно. Щеше да спечели всяка училищна награда, всяко признание, всичко, което можеха да ѝ дадат. Щеше да стане президент на класа. Щеше да си пробие път до върха на това смешно училище и тогава щеше наистина да стане любимката на Вилрой. Оттам нататък всичко беше въпрос на време. Щеше да отиде в Харвард. Да се кандидатира за Сената. Можеше да стане президент на някоя малка държава. Вилрой трябваше да ѝ помогне. В края на краищата нали точно това винаги бе искала за тях гвернантката? Нали точно това бе поискало и получило другото момиче от Лондон? Цели се високо, Виктория! Роякът мушици зад гърба ѝ се пръсна без звук, когато тя се обърна и тръгна назад към театъра.

* * *

Бел седеше безмълвно до мадам Вилрой в тъмната зала. От време на време поглеждаше през пътеката към Томас и баща му, и двамата увлечени от действието във финалната сцена на пиесата. Жената на мястото до Бел се бе дръпнала встрани, колкото може подалеч. Мадам Вилрой не пропускаше нищо, въпреки че даваше вид, че следи играта. Без да обръща лице към Бел, тя се наведе и ѝ прошепна заговорнически:

— Нямахте ли да е чудесно, ако можеше да го контролираш?

Бел мигновено се стегна. Обикновено мадам Вилрой говореше така, когато предлагаше сделка.

— Какво искаш да кажеш? — попита също шепнешком, но малко по-високо отколкото ѝ се искаше.

— Шшшт — изшътка някаква жена с прекалено дълга шия зад тях.

Мадам Вилрой спокойно завъртя глава, за да я види. Бавно притвори нормалното си око, а специалното присветна едва-едва. Жената хлъцна и се сви в седалката. Мадам Вилрой се усмихна и се обърна към Бел.

— Искам да кажа, че ти си най-красивото момиче в тази зала. Би могла да имаш когото пожелаеш, всеки, който остане достатъчно дълго.

— Обаче не мога да ги принудя да стоят.

— Имам идея, която ще ти помогне да контролираш въздуха около теб.

— Ще мога да го променям?

— Не, ще можеш да променяш реакцията на хората. Те ще реагират така, както ти пожелаеш, и да стоят толкова дълго, колкото ти решиш.

Бел не каза нищо. Не искаше да даде възможност на мадам Вилрой да прочете по лицето ѝ колко много би значело това за нея. Но беше твърде късно. Тя пребледня. На челото ѝ се появиха капчици пот, които се стекоха по врата и раменете ѝ. Усети, че е вир-вода от потта. Инстинктивно ръката ѝ посегна да скрие черния белег, който се появи над сърцето ѝ. Мадам Вилрой се наведе към нея и като умела гувернантка ѝ подаде салфетка, която Бел притисна към гърдите си. Когато изсуши потта, зачака мадам Вилрой да заговори.

— Колко пъти се опита да го измиеш?

— Днес три пъти.

Бел наведе глава. Припомни си часовете, прекарани под душа, докато наблюдаваше как гърдите ѝ почерняват под водните струи, припомняйки ѝ за истинската ѝ същност.

— Е, скъпа, ще ти помогна с удоволствие. Само че ти също трябва да направиш нещо за мен.

— И какво е то? — попита уплашено Бел.

Гувернантката я успокои:

— Не се притеснявай, не е толкова голямо, колкото нещата, които вече съм искала от теб.

— Какво трябва да направя?

— Дреболии. Нищо, което не би направило всяко момиче на твоята възраст. Виждаш ли онзи мъж там? — тя посочи един почтен човек с посивяла брада, който седеше три реда пред тях. — Първо, искам да намериш начин да го поканиш на гости. Мислиш ли, че ще успееш?

Бел кимна, но вдигна учудено вежда. Това беше твърде странна задача. Защо мадам Вилрой не го поканеше сама? Бел знаеше отговора

— мадам Вилрой обичаше децата да участват в нещата, които тя прави. Сякаш искаше да има съучастници във всичко. Сякаш искаше да ги въвлече в престъпленията си, след като самата тя не можеше да бъде наказана. Това беше единствената ѝ слабост през всичките години, през които бе трупала опит.

— След това искам да занесеш лека вечеря на Кристиан.

— Лека вечеря? — Бел повтори бавно необичайната поръчка. — Кога?

— Да — отвърна спокойно мадам Вилрой. — Ще ти кажа кога.

— Какво трябва да му занеса?

Мадам Вилрой вирна глава и опря пръст в бузата си, сякаш задълбочена в мислене. Накрая каза:

— О, не знам. Хотдог? Много е лесно. Или хамбургер.

— Но това е много странно.

— Някои хора имат странни навици, скъпа. Просто направи каквото ти казвам.

Бел трябваше да признае, че сделката беше твърде приемлива. Много по-лесна, отколкото очакваше първоначално. Но всъщност сделките на мадам Вилрой бяха такива. Предлага нещо, кара те да помислиш, че е невъзможно да го получиш, после казва какво иска в замяна и то изглежда съвсем лесно в сравнение с останалите възможности.

— Добре — рече Бел и повтори за по-сигурно. — Да поканя онзи мъж на гости и да занеса вечеря на Кристиан. Разбрах.

Изглеждаше фасулска работа. Бел не можеше да си обясни защо мадам Вилрой досега не ѝ беше дала това умение. Задачите, които ѝ възложи, изглеждаха, съвсем безобидни. След като познаваше добре гувернантката си, зачуди се дали зад тях не се крие нещо. Вдигна очи и видя, че човекът със сивата брада обръща глава, за да погледне към нея. От другата страна на пътеката Люси погали ръката на Томас. За един миг очите ѝ срещнаха неговите, но той бързо отмести поглед. Тя наведе глава и се изкашля, а жената до нея стана, за да си потърси друго място. Един от разпоредителите се спъна в пътеката и изпусна наръч програми, които се разпиляха по пода.

— Добре, съгласна съм.

[1] Линкълн център — културен център в Ню Йорк, най-големият в света музикален комплекс. Състои се от 12 здания, във всяко от които има по няколко концертни зали. Комплексът приютивва важни музикални и културни учреждения. — Б.р. ↑

[2] Хендикап — личен коефициент за аматьори, изчислен според техните постижения, степен на голф умения, при който от даден кредит точки се приспада съответен брой удари от реално направените. Когато играта се подобрява, този коефициент пада. — Б.р. ↑

[3] Игра на думи — на англ. handicap означава пречка, спънка, нещо, което поставя човек в неизгодно положение. — Б.р. ↑

ГЛАВА 5

КРИЙ СЕ!

Десет войници стоят в тъмната изба, а дулата на пушките им са насочени към семейството. Лицата на децата са замръзнали от ужас и паника. Бащата е прегърнал през кръста майката, сякаш са два манекена. Във въздуха пред отряда езекутори виси облак дим и не се разсейва. Куршумите от пушките са застинали по пътя си, като абсолютно неподвижен рояк. Един вече е ранил учителя в бедрото. Друг почти е стигнал Алексей. Спрял е на не повече от пет сантиметра от рамото му.

Тя пристъпва в нямата сцена от тъмния ъгъл, иззад часовника, чиито стрелки са застинали на място. Скърцането на обувките ѝ върху каменния под е единственият звук. Гривната ѝ от черен оникс е ръчно изработена тук в Русия, подарък от царя — онзи човек там, който държи съпругата си — преди отворотелната революция. Тя минава през рояка куршуми. Някои от тях падат със звън на пода. Не може да спаси всички — децата, които е гледала като собствени рожби. Вече знае, че ще трябва да започне отначало, на друго място, като гувернантка на други кралски особи. В яда си насочва една от пушките срещу войника, застанал в съседство. Когато времето тръгне отново, двамата ще се застрелят взаимно, без никаква идея как и защо. Тя съзнава прекрасно, че Алексей никога няма да бъде здрав и силен. И че Анастасия е умна. Пренарежда телата на

семейството, като кукли. Останалите ще прикрият Анастасия. Възможно е тя дори да оцелее след екзекуцията. Русата жена въздиша и тръгва към стълбите. Когато навлиза в безкрайното лято, щраква с пръсти. Завалява дъжд, часовникът започва да отброява времето, в нощта отеква пушечен залп.

В къщата беше тихо като в морга. Всяка друга къща с петима тийнейджъри, дори и в Ню Йорк, би приличала на истински цирк по това време вечер. Не и домът на семейство Фауст. Тук не се чуваше прахосмукачка, нито микровълнова печка. Нямаше разговори. Не бръмчеше телевизор, отвън не минаваха коли. Нямаше животни, нямаше мишки в стените, нито птици под стрехите. Дъските на пода не скърцаха. Не звучеше музика. Нито един от познатите ежедневни звуци не се чуваше в тази къща, цареше безплътна, студена тишина.

Стаята на Бисе беше плесенясала и задръстена с шлюпки от слънчогледови семки и обвивки от сладкиши. Беше тъмно като в миша дупка. Бисе седеше в ъгъла, сгушена сред книгите си. На рамото ѝ, като телефонна слушалка, бе подпряно фенерче. Мърмореше си нещо и от време на време се стряскаше от тишината и мрака, които я обгръщаха отвсякъде. Всъщност беше свикнала с мълчанието и тишината. В къща, където всички деца имаха амбиции, крайни срокове и големи планове, Бисе се луташе безцелно, сама. Но в книгите си можеше да разговаря с безименните, неостаряващи приятели, които я обичаха и които не смятаха, че е странна.

Криене. Така го наричаше мадам Вилрой. Най-специалната дарба от всички — способността да се скриеш в гънките на времето, също както в полите на майка си.

В рамката на вратата висеше неподвижно паяк — точно както бе висял и четири минути по-рано. Тя знаеше, че тези четири минути не са отишли никъде. Знаеше, че всичко е спряло, защото тя е поискала така. Сега цялата къща, може би дори целият свят, бяха нейната тиха пещера, където нищо не се движи, дори времето. Ужасяваше се от мисълта да не се блъсне в някой, защото никога не знаеше къде са се намидали, преди да ги спре. Сега щяха да са вцепенени като мъртъвци,

намерени след опустошителна буря, със застинали изражения и тела, изкривени в неудобни пози. В началото ѝ се струваха смешни, като парцалени кукли. Харесваше ѝ да обикаля къщата, да слага храна във вечно отворената уста на Виктория, да пъха пръста на Валентин в ухото му. След това започнаха да ѝ напомнят за руините на древни градове, като Помпей например. Хора, покрити завинаги от пепелта, в стремежа да избягат от гнева на вулкана. Бел, надвесена над една от старите ѝ кукли, ѝ приличаше на майка, която се опитва да спаси детето си. Кристиан, който тичаше в стаята си, сякаш бе уловен, докато бяга от горящата лава. Времето бе спряло и Бисе се намираще сред руините на света.

Последния път, когато беше сама по този начин, бе наблюдавала Бел часове наред. Изучаваше новото ѝ лице, новото ѝ тяло и се питаше: Това тя ли е наистина? Там вътре останало ли е нещо от истинската Бел? Докосваше лицето ѝ и се чудеше дали може да изтрие тази маска и да намери отново сестра си. Погали русата коса на Бел и затвори очи, опитвайки се да си спомни колко пъти я беше ресала, когато двете бяха малки. Сега косата на Бел беше различна. Опипа и своята, за да направи сравнение, без да отваря очи. За миг старата Бел сякаш се появи във въображението ѝ, но бързо изчезна. На Бисе ѝ се стори, че едната ѝ половина е мъртва.

Бисе поглади празния си стомах. Не беше яла от няколко дена. Нямаше представа какво ще се случи, ако припадне. Докато беше в съзнание, можеше да нареди на времето да тръгне отново. Но ако ранеше главата си, вероятно всичко щеше да остане безжизнено, освен тялото ѝ, което нямаше да може да се излекува и щеше да тлее бавно, но сигурно.

Отвори друг учебник — томче с персийка поезия. Косата ѝ беше сплъстена, ноктите — мръсни и изпочупени. Но наоколо нямаше кой да я види или чуе, освен Певеца — старият персийски поет от книгата. Той я чуваше, но само когато говори фарси. Точно това учеше с помощта на учебника, докато говореше в пустото пространство. Тя също го чуваше — благ глас, който изпълваше часовете самота. *Здравей, приятел!*, рече Бисе на фарси и отгърна страницата.

Певецът ѝ отговори нещо. Бисе присви очи. Певецът се наведе леко напред, до ръба на светлото петно. Бисе зърна само част от брадата му. Той прошепна:

— Една птица открадна перото ми.

Бисе грабна друга книга — речник. Докато прелистваше страниците, зачуди се каква ли мисъл е застинала в главата на Бел в този момент — мисъл, която тя така и не може да завърши.

— Как ще напишеш писмото си до владетеля? — попита на фарси за начинаещи. Долови слабо движение, наченка на усмивка.

Певецът отвърна с тъжен, задгробен глас.

— Тя не иска да напиша писмото.

— Но тя е само една птица — упражни се Бисе с почти перфектно произношение.

— Не — отвърна ѝ мракът и смънка още нещо на стария език. Сетне гласът на Певеца се промени. Нямаше и следа от стария поет. Нещо друго прошепна името ѝ.

— Има ли някой там? — попита тя.

— Дааа — отговори мракът. Бисе се сви.

Блесна светлина. Бисе погледна силуета на стареца. Благата му усмивка бе станала зла, окото му изведнъж се промени — обгорено, разделено на четири.

— Спри.

Но тъмнината продължи да ѝ се подиграва, повиши глас.

— Тук няма място за малки момиченца. Няма място за колебание.

— Спри, Вилрой! Спри!

Къщата заговори отново. Домакинските уреди подновиха тихото си бръмчене. Пред вратата мина някой с тежка фигура като Кристиан. Бисе се задъхваше за чист въздух, прималя ѝ от глад, изтръпна от ужас, че никога няма да избяга съвсем от гувернантката. Телата бяха оживели. Тя все още се страхуваше да запали лампата, страхуваше се от шума. Но в същото време изпитваше облекчение. И макар при всяко изскърцване на панта, при всяко прошумоляване на дреха да подскачаше като ужилена, вече не беше сама — сама с тъмнината. Трябваше да се измие, преди да излезе навън. Трябваше отново да се изправи срещу движението на времето, но това не беше толкова страшно. Най-малкото защото светът на живите бе зло, което познаваше.

Когато отвори вратата, мадам Вилрой я чакаше. Бисе не каза нищо. Гувернантката ѝ подаде стъклоно шишенце. Бисе го грабна от

ръката ѝ и изгълта тъмнозелената мътилка, която потече, когато отвори шишенцето. Погледна гувернантката, уплашена, че тя ще стои там, докато изпие всичко до дъно.

— Е? — вдигна въпросително вежди.

— Добре — рече мадам Вилрой и отмина нататък.

* * *

Край масата на закуска останалите четирима изглеждаха уморени, сякаш нощта е била твърде кратка. Кристиан имаше чувството, че едва бе затворил очи, когато чу алармата за ставане. Бел държеше малко огледалце и се взираше в тъмните кръгове под очите си. Виктория взе хапчета, за да е бодра, понеже бе останала до късно, за да преглежда и попълва формуляри за стипендии.

— Успала си се — рече Валентин, когато се появи Бисе.

— Явно — отвърна тя. След това се нахвърли върху бекона, яйцата и палачинките. Докато дъвчеше една пушена наденичка, промърмори нещо на фарси.

— Чудесно — извика Виктория. — Сега вече ще можем да се разберем с всеки таксиметров шофьор, който ни кара на училище.

Бел удари Виктория през ръката и рече беззвучно: „Престани!“ Сетне си помисли, за всеки случай, ако Виктория се опита да прочете мислите ѝ: „Остави я на мира!“.

— Хей, Бисе, искаш ли да отидем да ни направят маникюра в някой от онези корейски салони за красота. После ще ни кажеш какво са си говорили за нас.

— Мисля, че това е арабски — обади се Валентин и пъкна ръка в джоба си.

— Добре, де, тогава да отидем в някой арабски салон.

Изведнъж Валентин избухна в истеричен смях. Бел, Виктория и Кристиан го изгледаха сякаш е полудял.

— Това наистина беше смешно!

— Кое? — попита Бел.

— О, Боже, понякога съм твърде мил с вас.

— Ах, ти гадино! — прошепна Виктория, като го дръпна за яката. — Знам какво направи!

— Не, не знаеш — прошепна ѝ той в отговор.

— О, да, знам и още как. Чух те да го проиграваш в главата си.

— Кое? Какво стана? — прекъсна ги Бел, надавайки ухо да чуе какво си говорят.

— Не го прави друг път, Вал. Говоря сериозно — продължи шепнешком Виктория и кръстоса ръце.

— О, хайде, моля ти се. Това е просто шега — Валентин се наведе и докосна брадичката ѝ с ръка, сякаш опитвайки се да я спечели на своя страна. Той беше убеден, че Виктория е най-репресираното сексуално момиче на света и че при създалите се обстоятелства той би могъл да промени възгледите ѝ по много въпроси. Тя обаче блъсна ръката му.

— Ако продължиш да го правиш, Бисе ще разбере. А ако разбере, ще провали всичко. Това ли искаш? — изсъска Виктория през зъби.

Кристиан вдигна очи от чинията си. Той бе съсредоточен в закуската си през цялото време, твърдо решен да не се забърква в никакви разпавии. Но в момента Виктория и Валентин изглеждаха доста подозрително.

Валентин се подсмихна на фалшивия спомен какво би се случило в един от хилядите възможни варианти на бъдещето, което само той можеше да види, а Виктория — да прочете в мислите му.

— Просто исках да разбера какво би направила Бисе, ако научи тайната ни. Затова се върнах и я промених.

— Дори да е така, това е опасно — предупреди го Виктория. — Не забравяй, че и тя може да си играе с времето.

— Криенето е съвсем друго нещо — той прозвуча обидено. — Тя може единствено да накара нещата да спрат. Това не е същото. Освен това, не искаш ли да разбереш как реагира?

— Видях го... в главата ти.

Бел пипна бузата си. Кой знае защо кожата ѝ се стори възпалена — на мястото, където може би я бе зашлевила сестра ѝ в миналото, което никога не се бе състояло. Вдигна очи към Бисе, която ѝ се усмихна лениво. После погледна към Валентин и Виктория и им се скара:

— Ей, вие двамата, спрете да си шепнете!

— Идиотът Вал пак се прави на Господ! — извика Виктория.

— Вик — опита се да я успокои Кристиан, — каквото и да е направил, не е голяма работа. Може ли сега да ни оставите на спокойствие?

— Голяма работа е! — продължи да крещи Виктория. — Ти не знаеш нищо. Той може да връща времето и да върши, каквото си пожелае.

Валентин не можа да сдържи усмивката си.

Бел се обади:

— Вал не би направил нищо лошо.

— Напротив — изсмя се Виктория. След това се обърна към Валентин: — Само не забравяй, че аз винаги научавам всичко. Твърде си арогантен, за да не си го повториш по-късно наум.

Валентин продължаваше да се усмихва. Думите на Виктория изобщо не го бяха впечатлили. Тя го изгледа още веднъж със скръстени на гърдите ръце.

— Правиш каквото си искаш. Не ти пука кого можеш да нараниш. Предполагам, че си го наследил от семейството си.

Лицето на Валентин стана бяло като платно. Виктория забеляза болката в очите му, когато спомена семейството му. Реакцията му сякаш я успокои и я накара да се почувства по-добре. Когато той заговори, гласът му беше различен, някак неестествен.

— Уау, Вик. Бива си те.

Изведнъж Бел се разхлипа.

— Мразя тази къща — въздъхна тя, сякаш все още под влияние на емоциите от плесницата, която не беше получила, от предателството, което така и не бе разкрито. — Защо не можем да живеем постоянно в къщата за гости?

— Само ти можеш да измислиш подобно нещо. Да решиш, че похубавата къща може да те направи по-щастлива — отвърна Виктория. — Аз не бих живяла изобщо в онази къща. Тя не е истинска.

— Нито пък тази!

— Тази е истинска.

— Не, не е.

Внезапно цялата маса се вдигна във въздуха, наклони се настрани и падна на пода. Чиниите и чашите се строшиха на парчета, които се разпиляха сред купчини храна и локви портокалов сок. Бел изпищя. Четиримата останаха седнали по местата си, в кръг, като

ударени от гръм. В средата стоеше Кристиан. Дишаше тежко, с приковани в пода очи. Не каза нищо след необуздания си изблик на ярост. Накрая, след дълга пауза, рече тихо, с глас, пълен с разкаяние:

— Престанете да се карате!

Сетне се наведе, вдигна едно геврече от пода и си тръгна.

— Какво щастливо семейство! — обади се Валентин.

— Млъкни! — извикаха в един глас останалите.

Валентин просто сви рамене, грабна една препечена филийка и стана. Когато излизаше, видя мадам Вилрой, която вървеше до него, сякаш е била там през цялото време. Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Все още имам нужда от помощ — приближи се още към нея. Бузата му почти докосна нейната, косите им се смесиха.

Мадам Вилрой погледна ръката му, която се стрелна към джоба и миг по-късно се появи отново, стиснала бяла салфетка, която сякаш пулсираше. Валентин я носеше постоянно със себе си.

— Упражняваш ли се достатъчно? — попита го тя с тон, който определено насърчаваше склонността му към флиртуване.

— Непрекъснато — Валентин разгърна инстинктивно салфетката. В нея имаше старомоден хронометър, доста износен и очукан, явно много използван. Той тиктакаше с неравномерен ритъм. Като дефектно метално сърце.

— Да видим — прошепна мадам Вилрой в ухото му. Дъхът ѝ го накара да потрепери.

Той започна да рецитира стихотворение. Любовен сонет, който не бе научил добре наизуст. Всеки път, когато сгрешеше, започваше отначало, старайки се да го каже без грешка, перфектно, заради нея. Винаги бе мечтал да изнесе представление за красивата гувернантка, която му бе дала толкова много.

— Защо не мога да се справя както трябва? — попита разочарован, когато тя му каза, че тикът не е изчезнал.

— Защото не си достатъчно търпелив. Не се връщаш съвсем до края. Не се стремиш да уловиш перфектния миг и затова се запъваш, вкопчвайки се в съседните. И тогава се получава нещо като заекване — тя се наведе към него. — Избери си обект, върху който да се фокусираш. Трябва ти леко движение, което можеш да следиш постоянно.

— Невъзможно е да знам предварително в кой точно момент ще искам да се върна. Разбера ли, че съм сгрешил, моментът вече си е отишъл.

— Така е — отвърна мадам Вилрой с доволна усмивка. — Точно затова трябва да следиш нещо през цялото време. Не можеш да се сетиш, че ти трябва, чак когато сгрешиш. Тогава вече е твърде късно.

— Трудна работа — поклати глава Валентин.

— Така е, Валентин. Затова я наричат лъжа. Налага се да помниш много подробности, за да успееш.

— А наистина ли е лъжа? Имам предвид, че нещата, които поправям, когато се връщам назад във времето, технически никога не се случват, нали така?

— В известен смисъл. Виждаш ли, Валентин, всъщност времето не съществува. Това е просто път, пътека, по която вървят хората. Само че повечето не могат да се връщат назад-напред. По-голямата част пътуват с влака, право напред, носят се с все по-голяма скорост към смъртта, по предварително определено разписание, за което отговаря някой друг. Ти, скъпи мой, си единственият, който върви пеша. Ти можеш да се върнеш назад и пак да продължиш напред, да преживяваш едни и същи неща отново и отново. Понякога можеш да промениш трасето на влака. Но хората все пак знаят как е трябвало да стане. По някакъв начин усещат лъжата. Затова трябва да внимаваш. Иначе могат да разберат и да те намразят.

— Използвам този стар хронометър — Валентин прокара пръст върху капака на вехтия секундомер. — Той постоянно изостава, ритъмът му се променя. Опитвам са да запомня пропуснатите удари.

— Това е добро начало — отвърна мадам Вилрой.

Валентин пристъпи по-близо до нея.

— Може ли да се упражняваме заедно?

— Не — отвърна красивата гувернантка и отмина.

Валентин сведе очи към часовника върху дланта му.

Въпреки силата, която притежаваше, всеки дребен отказ го изтощаваше, караше го да се чувства като малко дете. Именно това чувство мразеше най-силно — чувството, че е бил използван, че не е обичан, че не е нищо особено. Не е нищо особено за нея. Бавно сви юмрук около стария часовник. Той потръпна и спря да тиктака. Валентин въздъхна тежко и се върна при празната маса. Седна върху

един стол, напоен с портокалов сок, огледа пръснатата по пода храна и строшения уред в юмрука си. Затвори очи и се върна назад, към онова, което трябваше да се случи, към мига, в който се забавляваше.

— Да, истинска е.

— Не, не е!

И отново кухненската маса се вдигна неочаквано във въздуха (дори млякото в каничката описа същата дъга като предния път, забеляза Валентин), обърна се на една страна и падна на пода. След това Кристиан каза:

— Престанете да се карате!

Този път, в последвалата пауза, Валентин се облегна назад и каза:

— Кой друг смята, че Вилрой е готина мадама?

— Млъкни! — извикаха в един глас останалите.

* * *

Кристиан се прибра в стаята си. По пътя натам подмина мадам Вилрой, която се бе опряла на стената. Той не се спря.

— Ти си добро момче, Кристиан — подвикна тя подире му.

Но той не искаше да има нищо общо с нея в този момент и изтича в стаята си. Когато отвори вратата, видя, че тя е променила всичко.

— Имам подарък за теб. Заслужаваш го — не усещаше дъха ѝ във врата си, но тя бе толкова близо, че би трябвало. В средата на стаята имаше изолационна камера. Вече няколко години лягаше в този ковчег, гледаше как капакът се затваря над главата му, оставяше се гъстата като кръв вода да го обгърне отвсякъде. Мракът запълваше всеки милиметър. Блестящата течност, изобилстваща със ситни кристалчета, проникваше във всяка пора на кожата му, в кръвообращението му, във всяка вена и капиляр. Дишането му се ускоряваше, мускулите се свиваха, отпускаха се и отново се свиваха. Накрая излизаше подмладен, по-силен, презареден като динамо. Ако останеше вътре достатъчно дълго, след това би могъл да прескочи многоетажна сграда или да спре влак.

Някой ден сигурно щеше да го направи. Поне такъв беше планът на гувернантката му. Той щеше да стане герой. Суперзвезда. Очакваха

го олимпийски медали, световни купи, пръстени от Супербоул, преклонението на феновете, купища пари. Коя любяща майка не би желала същото? Той щеше да привлече вниманието на света с атлетическите си качества. Щеше да бъде прочут и богат. Не гладен и беден. На тази амбиция разчиташе мадам Вилрой. Може би не толкова амбиция, колкото страх. И тя щеше да го използва, за да направи Кристиан герой. Може би той щеше да стане достатъчно силен, за да събори многоетажната сграда или да разбие на парчета влака. Достатъчно могъщ, за да формира общественото мнение с железния си юмрук — тираничен, омразен, ненаситен.

В ъгъла на стаята стоеше млад мъж. Поне така реши Кристиан, понеже бе невъзможно да определи възрастта по лицето му. То беше напълно безизразно, по него нямаше нито една линия, никаква следа някога да се е усмихвал, да е плакал или да е живял. Имаше здраво телосложение и беше гол до кръста. Носеше само чифт бели панталони, които приличаха на долниците от екипа, с който Кристиан тренираше бойни изкуства. Стоеше абсолютно неподвижно, като манекен или оловен войник и чакаше заповедите му. Именно това беше привлякло вниманието на Кристиан, защото той не беше виждал друг път непознатия.

— Кой е този? — обърна се въпросително към мадам Вилрой.

— Не искаш ли да се упражняваш допълнително? — тревогата, изписана върху лицето му очевидно се стори забавна на мадам Вилрой. — Дори Валентин се усъвършенства. За сестрите ти да не говорим. Само ти се колебаеш.

— Но на останалите не им се налага да нараняват други хора.

— Нали не искаш да си слаб, Кристиан? Виктория чете мисли, защото така трябва. Бисе се крие. Валентин лъже. Бел мамии. Правят го, защото така е най-добре за тях. Кражбата не е по-различна.

Тя изрече всичко това някак суховато, с безразличен, уверен, плашещ глас. Кристиан изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче, сякаш не разбираше какво ще му коства да получи онова, което искаше. Честно казано, беше на път съвсем да се обърка. Ревностното желание никога да не му се налага да мисли за пари все още не го бе напуснало. Но Вилрой знаеше, че напоследък той прекарва повече време в писане, вместо в тренировки. Сега

възнамеряваше да му осигури достатъчно упражнения — спортни, по крадене и най-важното — по жестокост.

Изведнъж фигурата в ъгъла се раздвижи. Най-напред трепнаха раменете му, сетне вдигна глава към Кристиан, накрая зае бойна позиция.

— Той не е истински — обади се Вилрой. — Повярвай ми.

Фигурата подскочи и смени позицията, като същевременно се озова по-близо. Кристиан знаеше, че имитира тайландски кикбоксър. Канеше се да атакува.

— Предпочитам да остана цял ден в камерата — рече Кристиан.

— Ще свикнеш с него по-бързо, отколкото мислиш. Много е гъвкав.

Фигурата се хвърли към Кристиан със свито коляно.

Кристиан успя да избегне атаката, но на косъм. Мъжът се обърна и го удари с лакът. Беше направен от някакъв твърд материал, който поддаваше леко, но в същото време причиняваше болка. И все пак някак наподобяваше човешка плът.

— Разкарай се. Няма да участвам.

— Напротив — прекъсна го мадам Вилрой. — Искаш да участваш.

Мъжът стисна Кристиан за врата. Кристиан знаеше, че ако не направи нещо, бързо ще загуби схватката.

— Не е вярно...

Опита се да погледне към Вилрой, но преди да довърши изречението, манекенът дръпна главата му надолу и го удари с коляно в стомаха. Изведнъж Кристиан остана без въздух. Опита се да си поеме дъх, за да каже нещо, но мъжът продължи да го ритва с коляно по гърдите и врата. Накрая дръпна назад главата му, засили се и го уцели право в носа. Кристиан усети как зад очите му се събира топла течност. Последва още един размазващ ритник. Тогава чу:

— Не мога да продължавам така, Кристиан, ако не искаш да участваш.

Протегна ръка и докосна манекена. Секунда по-късно той се строполи на земята, а Кристиан се изправи на крака, усещайки прилив на енергия. Най-лошото бе угризението от факта, че се чувстваше тъй доволен. Сега всичко беше перфектно. Носът му не кървеше, тялото му бе презаредено. Мадам Вилрой не си направи труда да го поздрави.

— Трябва да го кръстиш някак. Какво ще кажеш за Конър? Като новия ти приятел.

— Не.

— Това е изключително полезна играчка, Кристиан. А ти дори не ми благодари — мадам Вилрой изгледа манекена, който лежеше безжизнен на пода. На челото му се появиха букви, които размениха на няколко пъти местата си, докато не изписаха „Бъди“. Бъди. Манекенът потърка челото си, сякаш го болеше.

— Е, ето че вече си има име — Бъди. Значи може да ти стане приятел^[1]. — Буквите изчезнаха, а тя се разсмя на шегата си. — Ще опита да се сприятели с теб. Скоро ще заподозре, че крадеш и ще се опита да си върне. След това ще падне в краката ти.

— Не — прошепна Кристиан, но от гърлото му не излезе звук.

Мадам Вилрой се усмихна:

— Ти си слаб, Кристиан. Затова се налага да крадеш. Тези деца около теб не са ти приятели, не ти е приятел и Бъди. Запомни го.

И тя излезе. Кристиан остана по средата на стаята, пълен с енергия да пробяга маратонско трасе. Сви юмруци. Погледна към манекена на име Бъди и усети безпомощност и съжаление заради нещата, които се налагаше да направи.

* * *

— Според вас Кристиан някакъв пристъп ли получи? — попита Бел, докато седяха край обърнатата маса. Никой нямаше намерение да почисти. Просто щяха да си тръгнат, а когато се върнат отново, всичко щеше да е оправено. Може би щяха да се намесят домашни прислужници, работи, елфи или роби — честно казано, никой не се бе замислял.

— Просто избухна — рече Виктория.

— Винаги най-тихите са най-опасни — обади се Валентин. — Най-кротките, с по три черни колана.

— Трябва да видиш дали е добре — намеси се Бисе.

Поседяха още малко така, наблюдавайки конфитюра от ягоди, който се стичаше от палачинките и разсипаната солница. Накрая Виктория стана.

— Нямам излишно време, за да го губя с нещастници, които не могат да се владеят. Трябва да се упражня за дебата и да измисля как да се спася от физическото.

— Аз пък работя върху едно стихотворение — рече Валентин, — тъй че скандалът може да ми влезе в работа.

— Ще се прибера в стаята си да потърся отвара, която да заличи това тук — Бел посочи едно червено петънце върху рамото си.

— Не ти трябва специална отвара — каза Виктория, — а обикновен крем против пъпки.

— Не искам Томас да го види... — рече Бел. — Трябва да науча всичко за Люси. Как може да я харесва повече от мен?

— Бел, никой не е в състояние да забележи такава точица — прекъсна я Бисе с възможно най-майчински тон. — А и не можеш да шпионираш Люси.

— Не да шпионирам, сестричке. Да я проуча. Освен това тя сигурно вече пуска слухове.

— Детинщини, като например: „Тя мирише!“ — подразни я Валентин.

— Много мило, Валентин.

— Онова момиче — Шарлот, определено ме харесва. Сигурно трябва да ѝ обърна малко внимание. Може да се окаже полезна.

— Е, нашата мис Превзетост може да е над тези неща, обаче аз възнамерявам да шпионирам Люси — рече Виктория. — Да разбере какво е намислила за кампанията за ученическия съвет.

Всички кимнаха. Чакаха ги важни задачи. Всеки от тях искаше толкова много. Мадам Вилрой се грижеше да не забравят целите си, казваше им какво могат да получат, ако направят това или онова. Беше наоколо, когато имаха нужда от нея, но по принцип къщата беше нещо като клуб, като остров, където те сами определяха правилата. Разчитаха на собствените си амбиции, за да вървят напред. Виктория, Бел и Валентин се обърнаха към Бисе, за да чуят и нея. Тя ги изгледа на свой ред, не разбирайки какво очакват.

— Ти какво ще правиш? — попита я Виктория.

Бисе смяташе, че не е трудно да се досетят, но все пак отговори:

— Аз ли? Ще проверя как е Кристиан.

В този момент лицето на Валентин се сгърчи, той извади ръка от джоба си, заекна по средата на думата, изчерви се като домати и не

посмя да погледне към Бисе. Тя не можеше да каже дали го чу, когато заекна, или го долови по друг начин, но беше сигурна, че думата, която той се опита да преглътне, беше: „Защо?“

[1] buddy — (англ.) — приятел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

ВОДЕН ЗНАК

— Скъпи мосю Боден, помогнете ми да разбера по-добре вашите теории.

— Не, мадам, моля ви, пуснете ме.

— Казахте доста неща по въпроса за вещерския белег. А заключителната ви пледоария за онзи нещастен младеж, когото неотдавна осъдихте на смърт, беше направо брилянтна.

— Това е само теория! Никога не съм...

— Напротив. Има го в публичните регистри. 3 август 1585 г. Граждански съд на Инквизицията, Лаон, Франция. Не си ли спомняте? От тогава са минали едва няколко седмици. Момчето, което съдихте, можеше да стане великолепен танцьор, най-добрият, който светът е виждал.

— Не знаех това.

— Казахте да внимаваме, ако видим вещерски белег върху нечие тяло, защото това означава, че човекът е слуга на дявола. Но онова момче нямаше белег, нали така?

— Не. Беше изчезнал. Видях го в банята, но после той...

— И затова, съобразително отговорихте, че съдът трябва да бъде още по-внимателен с онези, които нямат белег, защото тях не се налага дяволът да ги бележи. Те вече са спечелили доверието му.

— Да, но...

— Така че все едно дали момчето имаше белег, или не, и въпреки огромния му талант и моята всеотдайна работа, смъртната присъда му бе гарантирана.

— Моля ви, престанете и ме пуснете да си вървя.

— Имам само още два въпроса, мосю Боден. Защо мислите, че дяволът е от мъжки пол? И защо върху вас няма белези?

Тази сутрин, както и предишната, Бел се събуди с изпръхнали устни и залепнали от засъхнали сълзи клепачи. След коледното парти тя усещаше много по-силно вонята, която се носеше около нея. Беше много по-осезаема сега, когато Бел се надяваше да изчезне, защото имаше някой, за когото да се безпокои и който не ѝ беше безразличен. На сутринта след представлението на училищната пиеса тя се запъти препъвайки се към банята и дълго плиска лицето си с леденостудена вода, докато накрая успя да отлепи клепачи. И тогава видя перфектните си очи — две кристални езера след буря, вече утихнали и безкрайно тъжни.

На закуска дълго човърка един грейпфрут. Вече не забелязваше, че от дъха ѝ горчивият сок ферментира като прокиснало вино или че млякото в купичката с мюсли се пресече. Заслуша се в бърбенето на останалите, стараяйки се да избягва погледа на Бисе. Тогава Валентин се разсмя на нещо, което беше направил. А тя усети необясним страх във всяка частица на тялото си. След това Кристиан обърна масата и кой знае защо тя се почувства защитена.

Пое към стаята си с разбунтуван стомах, като всеки път след ядене. Във всички посоки от дневната тръгваха коридори, които се разклоняваха към отделните стаи. Гледана от високо, къщата сигурно приличаше на слънце, простряло лъчи на всички страни. Бел пое по нейния коридор и видя, че мадам Вилрой идва по съседния — откъм стаята на Кристиан.

Бел я попита:

— Къде е наградата ми от сделката?

— Направи ли каквото поисках?

— Почти. Човекът ще дойде, приготвила съм и вечерята.

— Знам — рече мадам Вилрой.

Сетне гувернантката поведе Бел по друг коридор, по който тя досега не бе минавала, и отвори вратата към баня, която повече приличаше на огнена лагуна. Стените ѝ бяха бели, но Бел едва го

забеляза, заради червените отблясъци от огнените пламъци. Единствената светлина в стаята идваше от свещите, набодени в различни посоки по стените. Острите върхове на покрития с чакъл под бодяха стъпалата ѝ. В ъгъла се виждаше старомодна вана на крачета. Всичко изглеждаше влажно, сякаш цялата стая е плувнала в пот.

Отляво имаше тоалетка с огледало, издялана в дънера на сраснало със стената дърво, което стигаше чак до тавана. Така цялата стена зад него изглеждаше като махагонова. В ствола бяха издълбани стотици малки скривалища, които криеха стъквени шишенца, бурканчета и епруветки, пълни с разноцветни прахове, течности и камъни. Тя ги позна — различните видове тоник и помади, които ежедневно използваше. Вилрой бе добавила още съставки. Някои от тях като че ли мърдаха в бурканчетата.

— Значи си преместила нещата ми тук? Това ли е? — попита Бел и пристъпи напред. Въздухът в банята беше топъл и влажен, като в джунглата.

— Ако стоиш по-дълго на парата — рече Вилрой и докосна лицето си, — кожата ти ще стане нежна и гладка като моята.

— А ще получа ли и грим?

— Ти искаш ли?

— Не толкова, че да настоявам — Бел погледна топлата вода.

Мадам Вилрой спря пред тоалетката и взе малко шишенце от една ниша високо на стената. Бел прочете етикета.

Сива креда.

Сушени лимони.

Разноцветни люспи от отровна змия.

Парченце стъкло от витража на поруган храм.

— Не това ми обеща — обади се Бел. — Каза, че ще мога да го контролирам.

Вилрой се замисли.

— Злощастното несъответствие между външната ти красота...

— Да, това очаквам да получа.

— Погледни зад себе си.

Бел се обърна. Погледът ѝ се спря върху ваната, стъпила на четири крака на различни животни — леопардова лапа, козе копито, маймунска ръка и лапа с остри нокти, която не можа да разпознае.

— Вана? Изобщо не е смешно.

— А как иначе да стане?

Вилрой отиде до ваната. На Бел ѝ се стори, че крачетата се отдръпнаха назад. Вилрой наведе шишенцето над водата и изля съдържанието. Стъкълцето падна на дъното, докато люспите, кредата и лимонът изплуваха отгоре. Бел се приближи. Бе забелязала, че отстрани на шишенцето в ръката на мадам Вилрой пише НЕУСТОИМА.

— Изкъпи се.

— И миризмата ще изчезне?

— Да изчезне? Тази миризма си самата ти, скъпа. Не, банята ще промени начина, по който хората я усещат. Или с други думи — нагласата им.

— Значи това шишенце ще ме направи неустоима за Томас?

— За всекиго. Има шишенца за всякакви състояния — очарован, ревнив, ядосан.

— Защо бих поискала някой да ми се ядоса?

— Не на теб. На някой около теб. Нали трябва да насочваш емоциите им, както пожелаеш?

— Искам да съм привлекателна — въздъхна Бел и потърка с крак един покрит с мъх камък.

— Тогава влизай вътре — нареди мадам Вилрой.

Бел топна единия си крак във водата. В момента, в който отпусна цялата си тежест върху него, за да вдигне другия, усети как парчето стъкло срязва кожата ѝ. Отскочи навън. Стъпалото ѝ кървеше. Тя се намръщи, болката направо я преряза. Когато водата, с разтворените в нея креда, лимонов сок и змийско масло, намокри порязаното място, сякаш я удари електрически ток. Едва не припадна, но успя да се хване за рамото на мадам Вилрой и изстена:

— Ужасно е.

— Трябва да проникне навътре, скъпа, където се крие грозотата ти.

Бел добре помнеше, че допреди няколко години изглеждаше точно като Бисе.

Знаеше, че най-хубавите ѝ черти всъщност не са нейни, а на мадам Вилрой — моделирани по спомени от нейната младост преди векове. С тази промяна мадам Вилрой бе дала на Бел онова, което желаше най-силно — красива външност.

Събра сили. Беше наясно, че такава е сделката, която бе сключила. Не можеше да направи друго, освен да се примири. Вилрой си тръгна, за да я остави да се изкъпе сама в кипящата вана. На вратата се обърна и рече:

— Ако това не ти харесва, пази се от надеждата. Тя ще те свари жива.

* * *

Няколко метра по-нататък Валентин четеше последното си стихотворение, което, убеден беше, щеше да надмине всички останали.

— Уау — извика сам на себе си, вирайки се в листа. — Перфектно е.

Вдигна писалката си, за да сложи инициалите ВФ най-отдолу на страницата, както при другите стихове. Преди да излезе, пхна в едно чекмедже някакви книжа и сгъна листа с готовото стихотворение. Прибра го в джоба си и тръгна да търси Кристиан. Да чете стиховете на брат си бе едно от най-големите му удоволствия. Чудесно съзнаваше каква болка изпитва Кристиан, докато го слуша, а страхопочитанието, изписано на лицето му, вършеше чудеса с егото на Валентин.

* * *

— Как влезе? — учуди се Кристиан. Той седеше в камерата, вдигнал с една ръка капака.

— Вратата беше отворена — сви рамене Бисе. — Само проверявам дали си добре. Какво му има на онова човече ей там?

— Той не е истински.

— Какво правеше?

— Играех голф.

— Забавно.

Кристиан просто бе лежал в камерата, напълно загубил представа за времето. Затваряше очи, а след това ги отваряше. В мрака не виждаше никаква разлика. Желатинообразната течност се надигаше бавно и го заливаше, с всяко следващо вдишване влизаше в носа му. В

началото направо изпаднаше в паника от страха, че ще се удави. Драскаше с нокти по капака, но той не помръдваше. След това опита да мами — глътна и изплю няколко пъти една и съща глътка, навътре и навън от гърлото си. Отвори уста да поеме въздух, но погълна вода, повърна я, за да се опита отново да поеме въздух, но отново глътна вода. Накрая рефлексите му отказаха. Всеки път, когато това се повтаряше, имаше чувството, че умира, но тогава течността започваше да се движи навътре и навън от устата му като въздух. Дробовете му се издуваха и свиваха, тежаха в гърдите му като пълни с вода балони. Струваше му се, че очите му плуват в главата, а ситните камъчета във водата ги драскат. Кристиан лежеше и неусетно се превръщаше в супергерой, докато мислеше какъв щастливец е Валентин.

Повече от всичко Кристиан искаше да пише. Знаеше обаче, че не е толкова добър, за да печели достатъчно като писател. Валентин беше. Сърцераздиращата му проза вече привличаше вниманието на разни издатели. В дневника си Кристиан пишеше, че когато слуша стиховете на Валентин, се чувства като инвалид, който гледа олимпийските игри. Обземаше го ревност, сърцето му биеше тъй силно, че той се опасяваше да не строши ребрата му, в стремежа си да избяга, да отиде у някой друг, едва не разкъсваше гърдите му. Това беше болка в олимпийски дози. Затова Кристиан пишеше тайно и печелеше всяко спортно състезание, в което участваше, защото всъщност имаше едно нещо, по-важно от писането — не искаше да бъде беден. Никога нямаше да спи в колиба и да носи дрипи. Никога нямаше да яде крадена, престоляла храна. Не знаеше защо тези неща му изглеждаха толкова плашещи. Нямаше спомен някога да е живял по този начин. Но кой знае защо страхът го преследваше. Сякаш бе роден с него. По-скоро бе готов да умре от скука, бележейки хоумръни в световните серии. Но никога нямаше да се тревожи за пари. Не искаше да купува имитации на добрите марки. Не искаше да казва „не“ само защото не може да си позволи нещо. Толкова силна бе амбицията му, че на всяка цена трябваше да забогатее. Когато Бисе влезе, мислеше именно за това, както и колко много иска да напише поне едно стихотворение тъй добре, както Вал.

— Какво има, Кристиан?

— Нищо.

— Върху обувката ми има кленов сироп, който казва, че нещо не е на ред.

— Просто ми дотегна от отношението на Вик и на Вал — идиота му с идиот.

— Така ли? — Бисе дойде по-близо и седна върху ръба на камерата. Косата на Кристиан още бе мокра. Струйки от течността се стичаха край ушите му като гел.

— Питала ли си се някога защо ѝ е на жена като мадам Вилрой да ни осиновява? — вдигна глава Кристиан.

— Това е доста безсмислен въпрос.

— Аз пък мислих за това. Защо точно нас петимата?

— Знам, че не е лесно, Кристиан. Истинските ни родители вероятно са имали причина да...

— Не са ни искали.

— Може пък да не са могли да гледат деца.

— Да вървят по дяволите тогава.

— Кристиан.

— Но защо би ни поискала Вилрой?

Бисе въздъхна. Притесняваше се за Кристиан, но не знаеше какво да му отговори.

— Замисляла ли си се някога колко е гадно всичко? — продължи Кристиан. — Нещата, които тя върши?

— Ако трябва да съм честна, мисля само за едно — как да остана сама.

— Искаш да кажеш сама с книгите си.

— Искях да кажа, че просто не мисля толкова за нея.

— Ако спечеля от лотарията, ще купя много земя и никога повече няма да се тревожа за каквото и да било.

— Бързо ще се измориш. Имаш нужда да преследваш цели — атлетическата награда на Марлоу, стипендия за елитен колеж след това.

— Ти обаче нямаш никакви цели — изтъкна Кристиан.

— И затова съм изморена до смърт.

Кристиан се засмя на черното ѝ чувство за хумор. Надигна се, излезе от камерата и отиде до мивката. Гъстата течност се стичаше върху пода, подобно на изхвърлена на брега медуза. Кристиан грабна една кърпа и я пхна под струята вода.

— Благодаря, Би. Съжалявам за закуската.

Бисе се канеше да каже нещо, но спря, когато Кристиан избърса гърдите си с мократа кърпа. Върху кожата над сърцето му цъфна тъмно петно, едва забележим белег. Тя дори не беше сигурна, че е там. Кристиан срещна погледа ѝ.

— Какво?

— Този белег на гърдите ти...

— Рождено петно.

— Да, знам. Бел също го има, само че много по-тъмно.

Кристиан спря да се бърше и изгледа учудено Бисе.

— Тя има същия белег?

— Показва се само когато го намокри.

— Но ние не сме... имам предвид, че тя не ми е истинска сестра... чистокръвна.

— Това няма значение. Рождените петна не са генетични изменения.

В този момент вратата се отвори със замах и на прага застана Валентин, стиснал в ръка лист хартия.

— Хей, Кристиан, завърших стихотворението. Искаш ли да го чуеш?

— Не — отвърна кратко Кристиан, ядосан заради прекъснатия разговор с Бисе.

Лицето на Валентин трепна, а ръката му се шмугна в джоба. Усмивката му изглеждаше така, сякаш току-що са го свалили от рибарската кукичка.

— Благодаря. Този път наистина се вълнувам — рече той и разгърна листа.

— Почакай, не съм казал, че искам да ми го прочетеш — спря го Кристиан.

— Напротив, каза — рече Валентин. Често му се случваше да бърка реалността със събитията, на които бе попречил да се случат. Понякога се объркваше, дори когато нещо току-що се бе случило или когато все още не бе променил нещо и то беше просто възможно бъдеще.

— Не, не съм — настоя Кристиан.

— О — възкликна Валентин и се зачуди с какво да заинтригува Кристиан. — Но то е за чи... — Лицето на Валентин отново трепна. —

За чудов... — Ново трепване. — За влакове върху релсите... много поетично.

Кристиан ококори очи, щом чу темата.

— Никога досега не си споменавал това.

— Просто ме осени — гордо заяви Валентин.

Докато Валентин четеше стихотворението си, Кристиан усети как думите го заливат като вълна. Щом свърши, Валентин зачака реакцията му.

— Наистина е добро. Ти наистина си много добър — усмихна се той с мъка. След това разтри болезнения белег върху гърдите си, рожденото петно, което Бисе току-що бе забелязала.

— Благодаря — рече Валентин. — Работих върху стиховете цял ден.

* * *

Няколко часа по-късно, дълго след като Бисе и Валентин си бяха отишли, за да се преоблекат, Кристиан се събуди от дрямката си. Бъди бе дошъл на себе си и играеше скуош в ъгъла. След няколко минути щяха да сменят къщите и гостът на Бел да пристигне. Без да предупреди някого, тя бе поканила някакъв човек от постановката на училищната пиеса. Кристиан се надигна и съзря нещо необичайно върху нощното шкафче до леглото — чаша с портокалов сок, а до нея — чиния с хамбургери, под която бе подпъхната бележка.

„Здравей, Кристиан,

Реших, че нямаш нищо против лека вечеря.

С обич, Бел“

Изненадата беше приятна, а той беше гладен. Вдигна един от сандвичите. Какво беше това? Вместо вкусно кюфте за хамбургер, Бел бе нарязала кренвирши и бе подредила парчетата върху хляба. Кренвиршите изглеждаха недосварени. Сякаш беше обрала остатъците от хладилника и му ги бе подхвърлила като на куче или бездомно

сираче. Известно време се взира в чинията, без да почувства нищо. Но изведнъж усети как гневът се надига в тялото му и го сграбчва за гърлото.

Отначало отблъсна чувството, надсмивайки се над себе си заедно е реагирал по този начин. В края на краищата Бел се беше опитала да бъде мила. Никой не я бе молил да му донесе вечеря. Защо тогава да я критикува? Можеше просто да хвърли хамбургерите и да забрави. Но всеки път, когато погледнеше чинията, усещаше, че гневът и тъгата му нарастват, а чинията му се струваше различна. Като последна вечеря. Като безрадостна, бездомна неделна вечер. Като потънало в мъката си гладно момче, току-що погребало майка си, което се скита из улиците и рови в боклука. Като попадане в нов живот. Ако отхапеше една хапка, щеше да се превърне в друг човек. В човек, който няма никакви шансове.

Докато седеше там, а в него кипеше необясним гняв, усети, че очите му горят. Вдигна поглед и видя ослепителната синя светлина, която превземаше стаята. Затвори очи, но това не помогна. Миг покъсно седеше върху неизползваното легло във фалшивата спалня, която уж делеше с Валентин, претъпкана с чисто нови мебели и неразопаковани стикове за хоккей.

* * *

Виктория и Бел чакаха с мадам Вилрой в извадената като от корица на списание дневна, когато на вратата се почука. Виктория скочи от дивана, тапициран с кремав плюш.

— Какво ти става? — попита Бел и вдигна въпросително вежди.

— Нищо. Отвори вратата.

— Защо изобщо си тук, Виктория? Това е мой гост. Мадам Вилрой, ще ѝ кажеш ли да си върви?

— Не, скъпа. Виктория може да остане.

— Тогава ще ми кажеш ли защо ме накара да поканя този човек? Трябваше да му кажа, че имам медицински проблем и го моля за консултация. Той е толкова... — Бел потръпна от главата до петите при мисълта за него, — нечистоплътен.

— Бъди търпелива, скъпа — рече мадам Вилрой. — Търпението е добродетел.

— Добре, а какво се очаква от мен? Поне това можеш ли да ми кажеш?

— Посрещни госта.

Бел отвори вратата и видя лекаря, когото бе срещнала на партито, да чака, склучил ръце зад гърба си. Покани го вътре и го настани да седне, като през цялото време се чудеше какво да прави и дали ще има ефект от първата ѝ баня. След няколко минути размяна на любезности, които ставаха все по-странни, колкото повече докторът се отпускате и се поддаваше на триковете на Бел, на вратата отново се почука.

— Това е тя — рече Виктория.

— Коя? — попита Бел.

Но Виктория вече бе станала и отваряше вратата. Когато Бел се обърна, видя я да въвежда мис Лемьо, извънредно доволна. Тридесет секунди след пристигането на съветничката Виктория вече бърбеше с нея, използвайки информацията, която бе прочела в мислите ѝ. Бел чу как мис Лемьо възкликна доволно:

— Ти си много целеустремено момиче.

— Благодаря, старая се. Обаче е толкова трудно, защото дори да искам да се боря за наградата Марлоу, оценката ми ще пострада заради физическото възпитание. Аз страдам от различни... физически увреждания.

— О — мис Лемьо закри уста с ръка.

— Наистина не би трябвало да уча физкултура. Но този свят се управлява от спортистите, както знаете.

Мис Лемьо знаеше. И то много добре. А Виктория просто стоеше и слушаше, докато мис Лемьо си припомни всички несправедливости от тийнейджърските ѝ години. Лицето на съветничката омекна при мисълта колко неща я свързват с това момиче. *Амбицията. Желанието да сграбчи успеха. Вдъхновяващо.* Тя позволи на Виктория да насочи мислите ѝ.

— Брат ми Кристиан е спортист — рече Виктория и добави шепнешком: — Не казвам, че страда точно от стероиден гняв, но обикновената въглехидратна диета не кара човек да обръща маси, нали?

Мис Лемьо сложи ръка върху рамото на Виктория.

Мадам Вилрой стана, за да посрещне съветничката. За доктора не си беше направила толкова труд. Мис Лемьо стисна леденостудената ръка на гувернантката.

— Съжалявам, че се наложи това домашно посещение, мадам Вилрой. Но някои от нещата, които Виктория сподели по телефона тази сутрин, ми се сториха доста стряскащи. Дори ми бе трудно да повярвам. Не мога да направя каквото и да било, без да видя всичко с очите си.

— Естествено. Разбирам ви — отвърна спокойно мадам Вилрой.

В този момент Кристиан връхлетя в стаята с почервено лице и стичащи се по бузите му сълзи. Той викаше нещо несвързано и събаряше всичко чупливо по пътя си. Мадам Вилрой знаеше, че и сам не може да обясни защо е тъй вбесен. Хамбургерите с кренвирш просто го накараха да изключи. Сега редеше ругатни, плачеше като бебе и трошеше като звяр. Когато гневът в гърдите му се поуталожил, той забелязал гостите, които го гледаха от дивана с широко отворени очи. Не каза нищо повече, просто се обърна и тръгна към кухнята. От дневната шокираните гости го чуваха как тряска врати и беснее.

— Момичета, елате с мен — рече мадам Вилрой и стана, сякаш решена да вземе ситуацията под контрол. Прегърна майчински Бел, която изглеждаше напълно объркана и изобщо не разбираше какво се случва. Точно за тези моменти живееше гувернантката — за миговете, след които щеше да дойде разрывът. Между Кристиан и Бел очевидно вече бяха посети семената на недоверието. — Ще ни извините, нали?

Двамата гости постояха безмълвно няколко минути. Лекарят заговори пръв:

— Шизофреничен гняв. Рядко се среща на тази възраст, но е твърде любопитен...

— Познавате ли семейството?

— Не, аз съм детски психолог — обясни той. — Тъжно е да видиш разбито семейство. Веднага ще поискам консултации с всеки поотделно, особено с момичетата. Те като че ли имат най-голяма нужда.

— Така ли мислите? Разбито семейство? — повтори мис Лемьо, връщайки се мислено към собственото си нещастно детство и към спомените колко упорито трябваше да работи и как не срещна разбиране от никого.

— Абсолютно. Класически случай — потвърди докторът, като поглади брадата си. — Самият факт, че са сираци, ги прави предразположени към емоционални наранявания.

— Но Виктория изглежда доста над средното ниво. Толкова вгълбена в работата си в училище, в наградата „Марлоу“... Мисля си, че...

— Добре разработена фасада. Според професионалното ми мнение тя страда вътре в себе си — поклати глава лекарят и добави: — И това важи за всички.

— Бедничките — рече мис Лемьо и се отпусна на дивана. Изведнъж почувства непреодолима симпатия към Виктория и нейните физически и емоционални страдания, към всички препятствия, които ѝ пречеха да се измъкне от неблагоприятните обстоятелства, в които бе попаднала.

* * *

На другия ден Виктория получи съобщение от училище „Марлоу“, в което ѝ съобщаваха, че във връзка с телефонното обаждане относно нейните фобии и „физически проблеми“ от този момент нататък е освободена от занимания по физкултура. Училището ѝ пожелаваше също така успех в преследването на наградата Марлоу до края на следващия семестър.

ГЛАВА 7

НОЩНИ ПЕПЕРУДИ

— *Ти постигна голям успех, Никола. По-голям от който и да било в легиона.*

— *Харесвам работата си.*

— *Принцове, философи, мъже и жени с власт. Влиянието ти е огромно.*

— *Наблюдавам внимателно белега. Знам кога са готови да сключат сделка.*

— *Следиш ги с удивителна скорост. Сякаш умееш да надушваш слабите.*

— *Крилатите ми приятели дебнат заради мен. Казват ми кога някоя душа ни призовава.*

— *Ти и твоите насекоми... Питам се дали твоите дребни шпиони не са отговорни за успехата ти като гувернантка.*

— *Може пък аз да съм отговорна за техните успехи. Те са навсякъде. Вече не срещам истински предизвикателства.*

— *Отегчена ли си, приятелко моя?*

— *Търся недостъпна душа... душа, която не се продава. Търся някой без белег.*

— *Знаеш, че това не е позволено, Никола.*

— *Мисля, че намерих начин.*

Виктория беше щастлива — откакто мадам Вилрой я бе уверила, че бъдещето ѝ е ярко като утринна звезда. Щеше да запише името си в историята. Ето това вече беше коледен подарък.

Увита в хавлията си, тя се огледа в огледалото. Забеляза тъмния белег, който още личеше върху влажната кожа върху гърдите ѝ.

Изведнъж я стресна шум в стаята. Обърна се и видя в ъгъла мадам Вилрой, свита като змия, безмълвна и неподвижна. На устните ѝ — лукава усмивка.

— Облечи се. Искам да ти покажа нещо.

Докато вървяха по коридора, нетърпението на Виктория растеше. Растеше и страхът ѝ. Свещите изгаснаха, а тя усети как нещо пълзи върху лицето и ръцете ѝ. Не знаеше какво е то, но чувстваше, че не е сама. Чу бръмчене, което се усилваше надолу в студения, тъмен коридор. Не приличаше на бръмченето на пчели или стършели. Беше леко и ефирно, сякаш милиони мънички крилца пърхаха в затворено пространство. Затвори очи, плашеше се от ужаса, който ѝ бе приготвила мадам Вилрой. Влязоха в някаква стая. Жуженето бе станало толкова силно, че заглушаваше всичко. Усети леденостудената ръка на мадам Вилрой върху рамото си, подканваше я да погледне.

Виктория отвори очи и онемя от гледката. Нощни пеперуди. Стотици, хиляди, милиони. Изпълваха миниатюрната стая като гъст облак прах. Хвърчаха наоколо в унисон, пляскаха криле в хармония, така че звукът стана ритмичен. Сред рояка пеперуди Виктория не смееше да отвори уста, за да не ги нагълта.

— Не се притеснявай — прочете мислите ѝ мадам Вилрой. — Можеш да говориш. Те няма да те наранят... много.

— К-к-какво е това? — заекна Виктория.

— Запознай се с новото си семейство, Виктория. Най-доверените ти приятели. Тези същества ще се превърнат в твоите очи и уши из целия град.

— Как?

— Искало ли ти се е някога да си муха върху стената на нечий чужд живот? — усмихна се лукаво мадам Вилрой.

— Ами, да... когато... знаеш...

— Да, но ти си само една, а те са хиляди...

Виктория започваше да разбира. Тези пеперуди щяха да шпионират за нея. Вече нямаше да ѝ се налага да го прави тя.

— Пристъпи напред.

— Какво? — Виктория бе шокирана и уплашена. — Искаш да вляза? Но те са навсякъде.

Мадам Вилрой не отговори. Виктория пристъпи предпазливо в стаята, после направи още една стъпка и се озова наред с рояка. Не

можеше да види мадам Вилрой, нито вратата, нито стените — само пеперудите, които летяха около нея все по-бързо и по-бързо. Когато усетиха присъствието ѝ, те започнаха, да кръжат около главата ѝ като мухи, привлечени от пламък. Виктория не помнеше някога да е била по-уплашена. Не виждаше друго, освен облака насекоми. Не чуваше нищо, освен пърхането на крилцата им. Не ѝ оставаше друго, освен да стои там, надявайки се, че няма да я наранят. Даде си сметка за изнервящото докосване на крилцата върху лицето ѝ. Сетне протегна ръка и позволи на няколко пеперуди да се стрелнат над и под нея. Крилцата им бяха меки, като перца и страхът ѝ започна да се разсейва. И все пак още не бе спокойна. Пеперудите бяха навсякъде. Изведнъж ѝ се прииска да бе облякла повече дрехи.

Тогавя забеляза, че жуженето не беше единственото, което се различава всред рояка кръжащи насекоми. Чу още нещо. Спря очи върху пеперудата, която летеше право към нея. Когато се стрелна край лицето ѝ, Виктория разпозна сред пърхането на крилата прошепната дума.

Rrrrr.

— Спенсър.

Rrrrr.

Сетне приближи друга пеперуда. И тя прошепна нещо.

Rrrrr.

— Развод.

Rrrrr.

Виктория се завъртя в кръг и осъзна, че всички насекоми казват по нещо. Към нея летяха думи, примесени с жужене и пърхане на крила, истински миш-маш.

Rrrrr.

— Томас.

Rrrrr.

— Парти.

Rrrrr.

— Училище.

Rrrrr.

— Избори.

Rrrrr.

— Подозрение.

Prrrr.

Виктория стисна главата си. Нямахме как да сглоби думите, за да разбере какво ѝ казват мъничките създания. Те говореха едновременно, изстрелвайки думите една след друга.

— Мадам Вилрой — извика тя.

Спокойният глас на гувернантката стигна до нея някак усилен, сякаш донесен от пеперудите.

— Не се опитвай да слушаш, Виктория. Просто затвори очи и се опитай да се откъснеш от настоящето. Остави ги да си вършат работата. Когато свършат, ще разбереш.

Виктория се подчини неохотно. Спря да се опитва да слуша. Просто затвори очи и пробва да изключи мозъка си. Стоеше там като в транс. След няколко минути отвори очи — шокирана, в екстаз.

— Те сами вкараха информацията в мозъка ми! Мога да видя какво се е случило в дома на Томас през последните три дни. И в дома на Люси. Също и у съседите отгоре.

— Трябва само да ги оставиш да шепнат в подсъзнанието ти. Достатъчно са, за да покрият всяка сграда в града, но трябва да внимаваш. Те интерпретират информацията също като нас. Могат да допуснат грешки.

— Сигурна ли си, че е позволено да знам всичко това?

— Знанието е сила, а силата е нещо хубаво. Всеки, който ти казва, че не бива да знаеш нещо, просто се страхува, че можеш да станеш по-силна.

Виктория изписка от удоволствие.

* * *

— Е, това беше дребно — рече троснато Бел, когато завари гувернантката си сама.

— Така ли мислиш, скъпа? Каж ми защо.

— Защо ли? — Бел повиши глас. — Знаеше, че той ще се побърка! И за какво? Използва номера с банята само заради хитрия план на Виктория. И откога едно добро дело е достатъчна награда за теб?

Мадам Вилрой сви рамене. Бел попита отново:

— Какво ще спечелиш? Защо помагаш на Вик? От всички останали искаш да сключват сделки...

Гувернантката изглежда Бел с изражението, с което гледаме най-бавно загаряващия ученик в класа.

— Наистина ли мислиш, че съм го направила от добро сърце?

— Вик постигна своето... Сигурно ти е любимка — Бел спря, ядосана на себе си, задето се изтърва да го каже и задето показва на мадам Вилрой, че не е безразлична. Затова прошепна: — Ако си ме накарала да направя всичко заради нея... Докторът и вечерята, всичко заради нея...

Мадам Вилрой погледна заинтригувано Бел. Това изражение се появяваше на лицето ѝ, когато изучаваше някого. Когато благоволеше да си помисли, че децата са очарователни.

— Мислех, че последното ти прозрение е, че предпочитам Валентин.

— Просто не мога да си обясня защо не го направи сама. Защо ти трябвах аз?

— Е, скъпа, ако отделиш минутка да помислиш, може би ще си дадеш сметка, че нещата не са толкова елементарни и че сигурно има причини да избира теб. Ако беше по-умна или по-схватлива, може би дори щеше да си помислиш, че именно ти си моята любимка, а не Виктория.

Бел изглеждаше объркана.

— Не ме интересува кой ще спечели тази титла — Виктория или нещастният глупак, който наистина я заслужава. Също така не ме е грижа какъв е абсурдният повод за яростта на Кристиан — рече гувернантката, внимавайки да не се издаде, че самата Бел може да стане следващият обект на тази ярост. Вместо това тя се зае да плете мрежата си около нея, да залага любимата си примамка. — Смисълът на тази сделка е в онова, което ще научиш ти от нея. В начина, по който ще го използваш. Във вълните, които ще създадеш.

— Вълни? — учуди се Бел.

Мадам Вилрой не ѝ обърна внимание.

— Единствената ми цел беше да ти дам урок. Накарах те да постъпиш така, за да научиш нещо, заради бъдещето ти. Всичко беше заради теб, Бел.

— Пълна безсмислица. Какво мога да науча от бесния заради една вечеря Кристиан?

— Дори и само това колко трудно е да предвидиш реакциите на хората. Колко трудно и колко полезно. Искам да научиш, че независимо какви са били намеренията ти, другите хора винаги ще интерпретират нещата по свой начин, опирайки се на миналото си. Искам да осъзнаеш, че ако си подготвена предварително, ако умееш да „четеш“ хората, ще разполагаш с повече власт, отколкото може да ти даде специалната баня. Научиш ли това, няма да имаш нужда да си моя любимка. Ти ще бъдеш всеобща любимка.

Бел остана замислена няколко минути, питайки се колко доверие може да има на мадам Вилрой. Сърцето ѝ биеше силно, а тъмният белег над него спеше, скрит под сухата кожа. *Научиш ли това, можееш да бъдеш всеобща любимка.*

— Аз умея да чета хората...

— Скъпа, ти разчете грешно дори моите намерения. Отначало реши, че правя нещо хубаво за Кристиан. След това — че е за Виктория. А през цялото време знаеше достатъчно, за да разбереш истината. Трябва да търсиш по-дълбоко.

Изведнъж Бел се почувства адски глупаво. Гувернантката продължи:

— Хората постъпват и реагират въз основа на неща, скрити много по-дълбоко, отколкото очакваме. Трябва да копаеш по-дълбоко и още по-дълбоко... все по-дълбоко.

— Какво стана с Кристиан? Защо реагира така?

— Той също научи своя урок — отвърна Вилрой, вперила очи в Бел, питайки се дали няма да се досети колко сложно е измислено всичко. Като лековерно момиче тя не бе забелязала нищо. — Кристиан вкуси от онова, което е било някога. Деликатно напомняне за стария му живот, за чувството да си беден. Сега той може да се концентрира върху това защо е тук и да не се разсейва с поетични фантазии. Всички знаем, че на това трябва да се сложи край.

— Чудесно. Значи той едновременно научи урока си и ме намрази.

Вилрой се усмихна на многобройните ефекти от едно малко действие.

— Е, ако не успееш да го накараш да те заобича отново, винаги можеш да използваш банята.

Макар да знаеше, че не бива да се доверява напълно на мадам Вилрой, последният ѝ коментар накара Бел да се почувства по-добре.

— Сега разбираш, нали, скъпа? Убеди ли се? Досега не си правех труда да преподавам уроци. Никога не провалях сделка. Но ти, скъпа Бел, ти можеш да бъдеш специална. Можеш да стигнеш много далеч и да се справиш перфектно.

След тези думи гувернантката пристъпи по-близо до нея и взе лицето ѝ в ръце. От допира с ледените ѝ пръсти на Бел ѝ се стори, че брадичката ѝ е потопена в локва със застояла вода, а около лицето ѝ се увиват хлъзгави водни змии.

— Ти можеш да станеш моята любимка. Да ми бъдеш като дъщеря... ако не ме разочароваш, разбира се.

Да ми бъдеш като дъщеря.

Тези думи преминаха като светкавица през сърцето и съзнанието на Бел и се приземиха в стомаха ѝ, така че през целия ден тя трябваше да обгръща плътно с ръце тялото си, за да го стопли след внезапното втрисане и онези неистови мразовити пристъпи, когато думите изплуваха на повърхността.

* * *

Виктория стоеше извън обсега на облака пеперуди, сама. Наблюдаваше как насекомите обикалят стаята и образуват различни форми, ускоряват или забавят скоростта си, сякаш и те мислеха за нещо. После пристъпи напред и влезе сред тях, полагайки усилия да не обръща внимание, че косъмчетата на ръцете ѝ са настръхнали. Когато стигна в средата, изключи ума си и остави думите да прелитат край нея и да се сливат, образувайки смислени фрази. Скоро научи, че съседите отгоре се развеждат, че съседката отдолу има връзка с портiera, а пощальонът от петдесет и втора улица краде честитките за рожден ден. С подобна власт Виктория лесно можеше да стане най-добрата ученичка в Марлоу. *Харвард? Забрави. Нищо особено. Президент на малка държава? А защо да не са Съединените щати!* Тя не държеше да я харесват, не ѝ пукаше, ако засегне някого и изобщо не

се двоумеше дали да използва идеите, които ѝ подсказваше мадам Вилрой. Тя искаше да спечели. Просто и ясно.

И все пак не беше лесно да свикнеш с досадните насекоми, които непрекъснато я докосваха с крилцата си и почти не ѝ даваха възможност да диша. Имаше чувството, че е погребана жива. Концентрира се върху Томас, който вероятно щеше да бъде основният ѝ конкурент при дебатите. Поиска още информация за него, а пеперудите се подчиниха като покорни ангели. *Томас не излязъл от стаята си цял ден. Баща му идвал два пъти да го пита дали иска да поиграят голф. Повтарял му да не се натоварва толкова. Томас се упражнявал от месеци за държавното първенство по дебати и театралния конкурс. Вече бил прегледал хиляди доказателства и огромен обем данни. Стаята му е пълна с трофеи от публични дебати и сертификати. Той е основен претендент за наградата „Марлоу“ — най-престижната училищна награда, присъждана за заслуги, обикновено на най-добрия ученик. Томас казал на баща си, че има чудесна идея как да спечели големия турнир. Никой не чул каква е тази идея.*

Виктория усети първите признаци на главоболие. Сякаш пеперудите притискаха все повече и повече главата ѝ. Искаше ѝ се да ги смачка. Все още не знаеше каква е идеята на Томас. Никой не ѝ помагаше. Само безсмислени клюки. Трябваше да измисли начин да надхитри Томас — да проникне незабелязано дълбоко в мислите му, без опасност той да я усети.

Какво ли правеше Люси? Накара пеперудите да я шпионират и без секунда колебание една малка група излетя през прозореца. Виктория се изненада от скоростта на реакцията им. Те ѝ донесоха информация за нула време, сякаш бяха свързани една с друга, като деца, които играят на развален телефон, чак до дома на Люси. Сега сякаш сама я чуваше.

— Тия са пълни откачалки! Едната се опита да флиртува с Томас под носа ми! Дори не беше достатъчно любезна да предположи, че може да ми е гадже.

— Но, Люси, вие не сте гаджета. Дори в пиесата не сте близки — сега пеперудите донесоха гласа на Шарлот.

— Но тя не го знае. Освен това той ме целуна, тъй че все едно ходим.

— Така ли? — възкликна Шарлот. — След купона ли? Знаех си.

— Над нас имаше клонка имел — разкикоти се Люси, после продължи: — Обаче онази Виктория направо ме плаши. Ще ти кажа нещо, но може да ти се стори странно. Обещай да не се смееш.

— Окей — съгласи се Шарлот без колебание.

— Мисля, че е някакво психо. Мога да се закълна, че четеше мислите ми.

— О, Люси...

— Не, сериозно говоря! Опитах се да съм любезна. Тя ми зададе хиляда въпроса за оценки и подобни глупости. Майка ми казва, че всички те се опитват да си пробият път нагоре.

— Всички в Марлоу са конкуренти.

— На тяхна страна ли си?

— Не са толкова лоши. Какво ще кажеш за Валентин? Готин е, нали?

— О, да не би да имаш предвид онзи със синдрома на Турет^[1]?

— Не е синдром на Турет. Аз мисля, че е готин и при това романтичен.

— Ти просто си готова на всичко, за да намериш някой страдащ поет.

— Не е вярно.

— Не бъди такава идиотка, Шарлот.

— Хей, Шар — обади се отново Люси след няколко минути празни приказки, — ще ми помогнеш ли с кампанията?

— Естествено — отвърна с отегчен тон Шарлот.

— Сериозно те питам. Важно е. Трябва да стана президент на класа. Майка ми е била президент!

— Добре, де. Казах, че ще ти помогна.

— Какво ще кажеш за това: „Гласувайте за Люси. Тя ще опази Марлоу от откачени сираци, които четат мислите ви, крадат оценките ви и свалят гаджетата ви.“ Можеш ли да го напишеш на стотина плаката?

— Ами... това май е прекалено недвусмислено, Люси рече през смях Шарлот. — Ще ти напиша няколко свестни лозунга.

* * *

Виктория излезе от рояка със зверско главоболие. А върху горната си устна напипа капка кръв, капнала от носа. Явно бе прекалила. Очевидно не беше никак лесно да използваш насекомите. Причиняваше ѝ болка. Караше я да се срамува. И все пак стаята с пеперудите я ободри — като срещата с нови приятели. Хиляди приятели, които винаги щяха да имат време за нея. Милиони сестри, които биха ѝ помогнали, стига да ги помоли. За пръв път Виктория усети в сърцето си любов. Останалите можеха да запазят тайната си клика и да я изолират. Можеха да се смеят колкото си искат, а на нея нямаше да ѝ пука. Новото ѝ семейство винаги щеше да прави това, което тя му нареди, и да ѝ казва онова, което иска да чуе. Виктория можеше да отвори или затвори вратата, когато пожелае. Можеше да контролира и най-лекото движение на най-дребното същество. Затова за пръв път тя се почувства обичана.

* * *

Малко по-нататък в коридора на студения, негостоприемен дом на мадам Вилрой, една самотна пеперуда летеше на зигзаг. Тя последва Валентин в малката спалня и стана свидетел как той се опитва да завърже разговор с Кристиан. Когато опитите му се провалиха, тя го последва към стаята на Бел. Валентин се надяваше да я заvari да се преоблича, но вместо това намери празна стая. Тогава отиде в дневната да потърси Виктория. Може би щеше да я примами да прочете мислите му и да я подлуди с хилядите варианти на спомените в главата му. Това би било забавно. Но нямаше късмет. Реши да се върне при Кристиан. Грабна тетрадката си и се понесе по коридора. Но когато отвори вратата, заvari вътре мадам Вилрой, сама.

Седеше облеgnата назад на стола и го измери с поглед от глава до пети. Направи му знак да затвори и каза:

— Сигурно е голям майтап да се подиграваш така с брат си — сетне кимна към тетрадката в ръката на Валентин. — Да му четеш стиховете си всеки ден. Да го караш да те слуша, знаейки, че той тайно мечтае да е на твое място.

Валентин не каза нищо, само стисна здраво тетрадката с перфектните стихове и инициалите ВФ на всяка страница и я притисна

към гърдите си.

— Трябва да напомня на Кристиан да не си губи времето — промълви замислено мадам Вилрой, сякаш повече на себе си.

— Какво имаш предвид? — попита Валентин.

— Писането... слушането на стихове. Той е тук, за да стане силен. Да печели спортни победи. Точно това искаше. Писането е загуба...

— Трябва, да го оставиш да прави каквото иска — прекъсна я Валентин като сведе поглед и се заигра със спиралата на тетрадката. Язвителното изражение върху лицето на гувернантката, подигравателно свитите ѝ устни, го накараха да се поколебае, но все пак продължи: — Той обича да пише. Просто го остави да върши това, което му харесва.

[1] Синдром на Турет — наследствено психоневрологично заболяване, което се характеризира с множество двигателни и речеви тикове, които се появяват в детството и периодично се променят. — Б.р. ↑

ГЛАВА 8

ЦАРИЦАТА НА ПЧЕЛИТЕ

Младата владетелка изследва земите си, плодородната почва, несметните богатства, безкрайния Нил. Макар още момиче, тя бе успяла да стане равна на боговете. От нея едновременно се страхуваха и я боготворяха. Тя имаше абсолютна власт, пълен контрол. И все пак не минаваше ден, без да екзекутират някой, осмелил се да се усъмни в правото ѝ да управлява. В тези моменти тя имаше нужда да остане сама. Когато слугите и придворните напуснеха покоите ѝ, доволни, че господарката се е оттеглила за деня, тя се упътваше към скритата пирамида, тайното скривалище, построено от майка ѝ. Там коленичеше като бедна просякиня и изравяше от земята скритите си съкровища — дузини шишенца, пълни с разноцветни течности. Тук, в тъмната и влажна пирамида, в яма, изкопана направо в пръстта, тя си приготвяше вана от пенеща се, кипяща течност с цвят на кръв. Без излишни церемонии тя се отпускате в нея, забравяйки, че е кралица, а се въргала в калта и нечистотиите като уличен хлапак. В този мрачен свят нямаше нужда от фанфари. Затова тя просто затваряше очи, решена да издържи на страданието от банята — решение, от чиято пречистваща болка се нуждаеше ежедневно, отвара, която заслепяваше и хипнотизираше поданиците ѝ, омайваше ги като опиум и ги

принуждаваше да забравят дори най-сериозните си възражения.

В първия учебен ден Виктория стана рано, за да разпечата списъка си със задачи, да прегледа отново кръжоците, в които бе решила да се запише, да прочете за пореден път брошурата на бизнес училището в Харвард и да прекара малко време с пеперудите.

Мадам Вилрой закара Валентин и момичетата с лъскавия си черен автомобил. Когато пристигнаха, те се разделиха без думи. Нямаха нужда от карта, нито да питат някого да ги упъти. Знаеха прекрасно накъде да вървят, сякаш бяха учили в Марлоу години наред. Не се оглеждаха любопитно, дори не се суетиха, докато намерят новите си шкафчета. Мадам Вилрой вече им ги беше показала, седмици преди заниманията да започнат, когато само наблюдаваха. Непринуденото им държание предизвика повече обсъждане и клюки сред съучениците им, отколкото ако изглеждаха така, както се очаква от новите ученици. Това обаче не ги впечатли особено, тъй като очакваха и по-лошо. В момента ги приемаха просто като странно семейство, наскоро пристигнало в града. След няколко седмици щяха да се превърнат в странното семейство, завладяло училището.

Кристиан бе тръгнал за училище два часа по-рано, за да погледа сутрешната тренировка на отбора по плуване и да разговаря с треньора дали да се присъедини. Сутринта Бъди го бе събудил със серия дърпане и бутане с лакти. Когато се отърси от съня, той се пресегна и го пусна на земята.

След това се изтърколи от леглото и се облече.

Кристиан бе решил, че тази година ще се запише в отборите по голф, плуване, тенис и бойни изкуства. Тъй като това бяха предимно индивидуални спортове, нямаше да му се налага да се тревожи за усложненията на екипната работа. Щеше да е достатъчно само да спечели. Обаче след няколко дни самотни упражнения той си помисли, че вероятно участието му в един колективен спорт няма да навреди, затова реши да поиграе и малко баскетбол. Пет вида спорт в един семестър — вероятно следващата година щеше да се наложи да навакса отпускането с още няколко дисциплини, но беше по-добре да започне по-спокойно. Нямаше особена нужда от физическите

тренировки, а за да бъде сигурен, крадеше. Що се отнася до възраженията от страна на тренъорите, там специалистът беше мадам Вилрой. Отборът по бойни изкуства беше неформален клуб, който се събираше през уикендите, а тя бе уредила Кристиан да се явява направо за мачовете по голф и тенис. Така оставаха единствено тренировките по плуване, които се провеждаха преди училище, и заниманията по баскетбол, които бяха след часовете.

Оттам нататък Кристиан прекарваше нощите в камерата за възстановяване. Все по-често отсъстваше от вечеря, толкова често, че останалите започнаха да се питат дали не е станал зависим от камерата, тъй както спортистите се пристрастяват към успокоителните. Макар че не говореше за това, ясно беше, че прекарва твърде много време в упражнения и опити да опитоми Бъди, като крадеше в подходящите моменти. От появата си по време на коледните празници Бъди бе станал доста по-жив. Най-напред започна да се усмихва или да реагира на болката по време на тренировките, а след това — да грейва от радост всеки път, когато Кристиан влезеше в стаята. Въпреки че Кристиан все още не бе привикнал да използва Бъди за спаринг-партньор, отчаяното желание да победи не му оставяше избор. Вместо това той търсеше всяка възможност да му спести ударите си, когато беше възможно.

Междувременно, докато децата свикваха с Марлоу, мадам Вилрой проникна в живота на мисис Вирт и нейните приятели, родители на ученици в училището. Независимо какво се случваше около нея, мисис Вирт винаги имаше собствено обяснение: „Вратата я удари в главата, силно.“, „Вероятно нафталинът е изветрял“, „Това момче има нужда от добър логопед.“ Никое от децата не спомена пред новите си съученици, че посрещнаха Коледа у дома, сами. Виктория, Валентин и Бел, които имаха спомени от празнуването на Коледа, бяха твърде концентрирани върху други неща, за да им пука. Бисе и Кристиан, които нямаха такива спомени... е, те просто не помнеха.

* * *

Един следобед, няколко дни след началото на учебния семестър, Бел седеше в обичайния мрак на дневната на мадам Вилрой и

смесваше няколко странно изглеждащи течности. Седеше вгълбена в собствения си свят, отмерваше, разреждаше, подсушаваше и разбъркваше, напълно забравила за всички наоколо. Тъкмо посягаше да налее пенещата се, искряща жълта течност в една дървена чаша, когато влезе Виктория.

— Не трябва да правиш това тук — отбеляза тя.

— Имах нужда да сменя обстановката — отвърна Бел.

Виктория се канеше да я попита на какво се смее, но изведнъж носът неистово я засърбя. Сбърчи лице, чудейки се откъде идва сърбежът. Но щом седна до Виктория, почувства, че я залива странно усещане.

— Какво по дяволите... — не знаеше как да обясни чувството.

— Да? — вдигна вежди Бел.

— Не знам... аз... ами... — Виктория заекна, очите ѝ се стрелнаха настрани. Огледа се наоколо, обгърна раменете си е ръце и започна да се полюшва бавно напред-назад. — Ч-ч-чуваш ли нещо отвън?

— Да — рече спокойно Бел. — Мисля, че чувам. Нещо като драскане по прозореца.

— Да, драскане. Тук е тъмно.

— Много тъмно. Уплаши ли се?

— Какво? Аз? Не ставай смешна — възмути се Виктория. — Но... — тя се наведе напред и в следващия миг рязко завъртя глава встрани. — Какво беше това?

— И аз го чух! О, Боже, погледни! — Бел се изправи внезапно и посочи прозореца.

Виктория вдигна ръце над главата си и изпищя. Скочи от мястото си, готова да побегне, но се овладя и седна обратно. Не уцели стола и тупна на пода. Надигна се трудно и увисна на врата на сестра си, като зарови глава в рамото ѝ. Изобщо не забеляза, че Бел се подсмива. Отварата за вана определено действаше. Тази сутрин бе използвала шишенце *халюцинации*, смесени с малко *безпричинен страх*. След малко Виктория надигна предпазливо глава.

— Какво става? — попита с пресипнал глас. — Защо се смееш?

— Съжалявам, Вик. Не възнамерявах да те преметна така. Просто ти първа влезе, точно когато изпробвах отварата за вана. Удивително, нали? — Бел не успя да скрие въодушевлението си.

— Какво? — Виктория беше бясна. — Какво ми причини? Оправи нещата, веднага!

— Не бой се, няма да пострадаш — опита се да я успокои Бел. Чувстваше се прекрасно. Виктория не беше отвратена от нея. Тя беше просто изплашена. Чувстваше точно това, което Бел очакваше. Реакцията ѝ към аурата на Бел беше точно такава, каквато тя искаше. Виктория продължаваше да хленчи.

— Значи на прозореца нямаше нищо? — попита тя.

Бел поклати утвърдително глава.

— Нищо. Ето, вземи това. Просто трябва да го миришеш известно време.

Бел ѝ подаде чаша, пълна с кафеени зърна. Виктория се успокои веднага щом пъхна носа си в чашата. Осъзна, че все още стиска здраво Бел и я пусна.

Едва тогава в дневната влезе Бисе и ги подмина, сякаш там нямаше никой. Мърмореше си нещо, както обикновено. Изглеждаше изтощена и апатична. Спря пред един от шкафовете и взе няколко бисквити. Докато Виктория продължаваше да мирише кафето, Бел следеше Бисе с интерес. Спеше ли ѝ се? Или не беше наред с главата? Обикновено не беше толкова замаяна. Внезапно Бисе отскочи надясно. Сякаш изчезна и веднага се появи малко по-встрани от мястото, където стоеше по-рано. Само че Бел знаеше, че не е така. Не ставаше въпрос за една-единствена секунда. Доколкото ѝ беше известно, Бисе бе спряла времето, докато научи езикът на навахите и Бел бе прекарала няколко седмици, замразена на едно място. А това, че Бисе бе успяла да намери предишното си място с разлика едва от десетина сантиметра, си беше истинско постижение.

* * *

Половин час по-късно Бел бе взела вана (отново), бе облякла най-модерните си дизайнерски дрехи и бе готова да излезе. През последните седмици бе обиколила града няколко пъти и знаеше къде да намери различните нюйоркски типажи — двадесет и няколко годишните банкери със силен слънчев загар, немитите гладуващи

художници, моделите, търсеци покровители, и естествено — тийн кралиците със своя антураж от гимназистки.

Все още бе ранният следобед, тъй че Бел се упъти към едно кафене в съседство с училище Марлоу. Хората по многолюдните улици я заглеждаха, понеже беше удивително красива. Докато вървеше, тя се любуваше на замръзналите клони на дърветата в Сентръл парк и на останалата тук-там по витрините на магазините коледна украса. На места снегът не се бе стопил и скърцаше под краката ѝ. Тя крачеше жизнерадостно, наслаждавайки се на вниманието на минувачите. Пресече улица, застроена с тухлени къщи, от чиито прозорци струеше приятна светлина и ускори крачка, когато се сети за собствения си студен дом.

Кафенето бе сумрачно, декорирано е меки дивани и възглавници, и няколко масички. Бел се насочи направо към един от диваните и седна. Чак тогава огледа групичките тийнейджъри, някои от които бяха облечени в сиво-сините униформи на училище „Марлоу“. Двама разпозна веднага — Шарлот Хил и Конър Вирт. Те стояха заедно с още едно момиче от Марлоу. Току-що си бяха взели напитките и си проправяха път към една маса недалеч от Бел. Тя им обърна гръб, за да не я разпознаят твърде бързо.

Първа го усети дребничката блондинка в екип за тенис. Нещо сладникаво с плодов аромат, което я накара да се замисли за пролет и купони на открито. Беше приятно като „Текила сънрайз“ с повече череша. Обърна се инстинктивно. И видя Бел, която седеше сама, четеше списание и не ѝ обръщаше никакво внимание — нито на нея, нито на приятелите ѝ.

— Здравсти — момичето поздрави Бел. Шарлот и Конър се спогледаха сконфузено. Конър я позна, но не каза нищо, опитвайки се да изглежда невъзмутим. Момичето се обърна с широка усмивка към тях, сетне скочи от мястото си и се премести на дивана до Бел. — Аз съм Маги.

Останалите я последваха, отчасти от любопитство, отчасти защото и те се почувстваха някак си по-щастливи от друг път, странно привлечени към съседната маса. Бел не отвърна, докато и тримата не се настаниха при нея. Тогава сви вежди, сякаш притеснена от нежеланото им присъствие. Всъщност не каза нищо, докато Маги се

представяше, а Конър и Шарлот я поздравиха смутено. *Толкова добре работи*, помисли си в това време.

— Здравсти — рече най-сетне. — Аз съм Бел.

Другите се усмихнаха, освен Шарлот, която сякаш се чувстваше неловко, непрекъснато търкаше лакътя си и се оглеждаше.

— И ти ли учиш в Марлоу? — попита Маги.

— Хм... да... — отвърна Конър вместо Бел. Той се усмихваше, но не спираше да се върти на стола. В това момиче имаше нещо странно. По-странно дори от последната им среща. Нещо, което го караше да се чувства неудобно.

Толкова е красива. Като кинозвезда. Но не като звезда пред камерата, а по-скоро като кинозвезда при импровизирано интервю. В нея имаше нещо нездраво. Прекалено бледа, като старлетка без грим. И въпреки това я харесвам. Толкова е красива.

* * *

Час по-късно Бел вече държеше тримата в ръцете си. Бяха ѝ разказали местните клюки, кои са най-добрите места за хапване, за пазаруване или за излизане и дори я бяха поканили да обядва с тях до края на годината. Когато разбра, че говори със сестрата на Валентин, Шарлот се примъкна няколко сантиметра по-близо, вдишвайки повече от опияняващия ѝ аромат. Изобщо не ѝ пукаше, че Люси — най-добрата ѝ приятелка, мрази това момиче и парвенюшкото ѝ семейство. Искаше единствено да научи повече за нея... и Валентин.

Конър, напълно забравил за първото си впечатление на партито, покани Бел да му бъде дама на пролетния бал, но тя се засмя и каза, че дотогава има много време.

— Конър? — продължи, все още несигурна в силата си. — Може ли да те питам нещо?

— Естествено... да... няма проблем... — запъна се той. Още не бе чул въпроса, но повече от всичко искаше да ѝ отговори.

— Колко гаджета е имал Томас Гудман-Браун? — Попита срамежливо Бел.

Конър помисли няколко секунди, после каза:

— Ако разследвам този въпрос, ще се съ согласиш ли да излезеш с мен? — той не си направи труда да се чуди защо Бел пита за Томас. Просто искаше да е с нея и да я направи щастлива.

— Обещавам да си помисля.

— О, ще разбере още тази вечер.

— Хей, аз знам за едно момиче — обади се Маги и тръсна закачливо конската си опашка.

— Нима? — усмихна се одобрително Бел. — Разкажи ми.

— Люси Спенсър. Чух някакви слухове за тях двамата.

В първия миг чувството за вина накара Шарлот да замълчи. Още няколко секунди тя се въртя неспокойно на мястото си, опитвайки се да реши дали да издаде приятелката си. Накрая сложи край на колебанието и изтърси:

— Целунали са се на коледното парти.

Бел пребледня от ревност. На челото ѝ изби капчица пот и от нея се понесе воня като от канализацията. За щастие бързо се разсея, Бел се усмихна и попи потта, а тримата се върнаха към състоянието на полуобожание.

— Той ли я е целунал или тя него? Разбери, моля те — помоли мило Бел.

— Окей — Маги извади химикал и си записа да не забрави.

Сега Бел имаше своята група последователи, изпълнителни като пеперудите на Виктория, готови да задоволят всяко нейно желание.

— Шарлот, нямаш нищо против да разбереш къде Люси би могла да срещне Томас през следващите седмици, нали? Знаеш какво имам предвид...

— Хм... разбира се, Бел — Шарлот се оправда пред себе си, че тази информация е достъпна за всеки. Не е нещо, което се доверява само на най-добрата приятелка. Освен това тя наистина харесваше Бел.

* * *

Тази вечер в дома на семейство Фауст бе тихо. Виктория се бе изолирала, сама сред цяло море пеперуди. Валентин прекара вечерта, опитвайки се да запамети всяко погрешно цъкване на ръждясалия вехт часовник. Кристиан беше заключен в камерата и с всеки изминал час

тялото и духът му укрепваха. Бисе спеше. А Бел вечеря сама с мадам Вилрой.

Въпреки всичко тя не се чувстваше добре. Този следобед бе забелязала, че новите ѝ приятели са някак нервни — понякога слушаха с отворена уста всяка нейна дума и ѝ казваха всичко, което искаше да знае, друг път се въртяха неспокойно, като ранени животни. Сякаш когато бяха край нея нещо се случваше с адреналина им. Ту скачаше до небесата, ту спадаше до нулата, влиянието му се усилваше или спираше, подобно на риданията след силен плач. Този страничен ефект не ѝ харесваше. А и не беше сигурна колко дълго може да ги контролира.

Вечеряха в мълчание, ако не броим пиукането на телефона на Бел, който през няколко минути сигнализираше за получаването на есемес.

„Конър: Т е имал само 2 гаджета. Нито 1 в Мрло.

Вече не ги вижда.

Бел: Сигурно?

Конър: Мда. 2те имат др гаджета.

Бел: Супер. Ткс.

Конър: Ве4еря?“

Преди да успее да отговори, мадам Вилрой вдигна очи от чинията си:

— Правиш се на пчела майка, а?

— И?

— Пропиляваш си шансовете — гувернантката прокара пръсти през гъстата си, блестяща коса.

— Какво имаш предвид?

— Винаги копай по-надълбоко, Бел. Търси слабите места. Би могла, например, да поискаш много повече от Конър. И той ще го изпълни. Мъжете изпълняват всичко. Гледай по-внимателно и ще видиш много повече от това, което е на повърхността. Например че Люси и Томас не са толкова близки. Досега трябваше да си се научила да забелязваш тези неща.

Бел помисли върху думите ѝ около минута, после взе телефона.

— А изпращането на есемеси е доста глупаво занимание —
добави гувернантката.

— Какво искаш да кажеш?

— Как можеш да разбереш какво мисли той? Как да омаеш
някого, ако използваш този идиотски език? Толкова е... откровен.
Чиста загуба, ако питаш мен...

Бел вдигна рамене и набра номера на Конър. Когато той се обади,
мина направо по същество:

— Да знаеш някоя клюка за Люси?

— Например? — попита Конър, очевидно въодушевен, че я чува.
Вилрой се бе оказала права, за пореден път.

— Например какво? — Обърна се Бел към мадам Вилрой, като
покри слушалката с ръка.

Гувернантката махна презрително с ръка:

— Провинения, измами, здравословни проблеми... каквото се
сетиш.

Бел каза на Конър:

— Нещо, което е направила. Нещо, което ѝ е неудобно да си
признае.

— Мога да потърся.

— Ако разбереш нещо, кажи го на Томас.

— А ако не намеря нищо?

— Не е задължително да е истина. Да не мислиш, че тя не ми
готви същото в момента? Освен това на партито на родителите ти те
нарече тъп спортист.

* * *

Когато привършваха вечерята, Бел чу сигнала за есемес от Маги.

„Маги: Истина е за целувката. Л си пада по Т. Отсега
мисли за танците.

Бел: Кажи на Т. Кажи му, че Л умира да излиза с него.

Маги: бто?

Бел: Зву4и от4аяно.“

Точно тогава мадам Вилрой ѝ прошепна, спокойно както винаги:
— Много по-ефикасно би било, ако ги настроиш една срещу друга.

— Защо?

— Защото тогава ще се уловят по-здраво за теб.

Да прокопава пропаст между хората — това беше любимото хоби на мадам Вилрой. Всяка секунда отчуждение между Кристиан и Бел ѝ доставяше максимално удоволствие, последното ѝ съвършено постижение.

— Добра идея — съгласи се Бел, дори се ядоса, задето не се бе сетила сама.

— Ако се упражняваш повече, скоро сама ще стигаш до добрите идеи.

„Бел: Ткс Магс. Супер си. КВ е идиот.

Маги: бто?

Бел: Каза, че си много гадна с новаците и особняците.“

В това време телефонът иззвъня. Беше Маги, писнало ѝ беше да пише съобщения. Без да поздрави, тя изпищя:

— Беше Първи април! А пък той е правил и по-лоши неща!

— Знам. Ще направиш ли нещо за мен? Моля те!

— Окей. Естествено.

Бел се изкикоти от мисълта докъде стигаше силата ѝ. *И това дори не се дължи на отварата! Сама го постигнах.* По някаква причина се почувства горда. Толкова отдавна не бе постигала нещо сама. А след случилото се с Кристиан, след онзи разговор с мадам Вилрой, когато тя ѝ разкри колко много може да постигне без помощта на ваната и отварите, фактът, че успешно манипулира нищо неподозиращите си съученици, я накара да се почувства добре. Истински се радваше всеки път щом познаеше как ще реагират, когато използва срещу тях някой дребен факт.

Сякаш ставаше все по-добра.

Сякаш можеше да постигне все повече сама.

Да ми бъдеш като дъщеря.

По-късно вечерта, докато работеше на лаптопа си, Бел получи съобщение от Шарлот.

„ШарЧизи: Всеки ден се упражняват за дебатите. Спенсър са приятели с Гордън-Браун. Играят голф заедно. А, виждат се също покрай Конър. К & Т са приятели.

Белисима62: Ткс, скъпа.

ШарЧизи: Нищо работа. Това е публична информация.

Белисима62: Ще ми направиш ли още една дребна услуга?

ШарЧизи: Много ясно. Каква?

Белисима62: Просто продължи да я наблюдаваш. Конър казва, че е откачена вещица. Никога не се знае какво може да направи.

ШарЧизи: Не е толкова лоша.

Белисима62: Ще го направиш ли?

ШарЧизи: Окей. Само че наистина няма толкова много за казване.

Белисима62: Ти си съкровище. Маги не беше права за теб.“

Бел се обърна точно навреме, за да види зад гърба си Бисе, скръстила ръце на гърдите. Току-що беше прочела разговора зад рамото на Бел.

— Как може да си толкова гадна?

Бел пребледня и вдигна рамене:

— Просто се опитвам да науча повече...

Бисе седна до нея и я погледна в очите, търсейки по-дълбоко в това красиво момиче нещо от предишната Бел, онази, с която си приличаха като две капки вода.

— Ти... предишната Бел никога не би играла подобни игрички.

— Това не са игрички, Бисе. Ти не разбираш. Не знаеш какво изпитвам към Томас.

— Може би не знам. Но не си заслужава да продадеш душата си, заради някакво момче.

Щом чу думата душа, Бел изтръпна. Знаеше ли нещо Бисе? Мекото, нежно изражение върху лицето ѝ подсказваше, че говори теоретично. Тъй че Бел целуна сестра си за лека ноц с разтуптяно сърце и ѝ обеща да бъде добра.

ГЛАВА 9: ПЕРФЕКТНА КАРТИНА

„Надмогнал себелюбието си за другите се жертва той.

И не от дълг или от жалост, а от тайна, извратена гордост, че може да постъпи тъй, както за другите е невъзможно.

Опасен път — такава страст могла би да го отведе до престъпление.“

Джордж Байрон
„Лара“

Когато първоначалното вълнение от започването на учебните занятия се уталожи, Валентин се върна към обичайните си занимания — наблюдаване на околните, от време на време писане на поезия, която учителите му наричаха „изключителна“ и „великолепна“, често заиграване със съдбите на съучениците си. В следобедите той успяваше да избегне всички уроци, задължения и роднини, като намираще спокойни десетминутни отрязъци и ги повтаряше по няколко пъти, за да може да скита, където си иска и да наблюдава от различни ъгли. Или пък обикаляше около Марлоу и се намесваше в различни сцени, променяйки ги понякога, без да се появява в тях, друг път — със себе си в главната роля.

Един ден Валентин бе седнал на пода до редицата шкафчета, с изпружени напред в оживения коридор крака, облегал глава на тежка железна врата. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се предаде и ще остави тялото му да се разпадне на съставните си части, които ще се разлетят във всички посоки, подвластни на гравитацията. Като че ли не му правеше впечатление, че учениците го поглеждаха учудено, а момичетата се кикотеха, когато удряше глава в шкафчетата и си

тананикаше мелодия, може би още ненаписана. За да сме честни — не всички момичета го смятаха за особняк. По-скоро нито едно не мислеше така. Събрани на групички, те се кикотеха и въртяха очи, но вътре в себе си всяка от тях намираще безразличието му за неустоим чар. Всяка мислеше, че само тя разбира колко яко е да си различен, че е единствената жена в историята, привлечена от мъж, на който не му пука от нищо. Така че Валентин имаше много приятели, но не по онзи нечестен, подмолен начин, по който си намираще приятели Бел. Или пък по шумния, открит метод на момчета като Конър Вирт. Той беше приятел с всеки насаме, по отделно, тайно. Когато беше сам, не бе тъй абсолютно и безнадеждно самотен като Бисе. Той беше тайното гадже на всяко момиче. Голяма част от момчетата също го поздравяваха с кимване или потупване по рамото, когато коридорът бе достатъчно безлюден. За него това бе идеалният начин на живот. Хората не бягаха от него, както от Виктория. Глуповатото им кикотене не идваше издълбоко, като при Бисе. Тайно всички бяха влюбени във Валентин.

Лениво отпускна глава на една страна. Очите му спряха върху дългнест непознат, който се суетеше около близкото шкафче. Той беше некомфортно висок и слаб, сякаш беше качен на кокили. Носеше огромни кафяви обувки, доста стари, от онзи модел с пискюлите и изпъкналия външен ръб, заради който краката изглеждат големи като лодки. Над обувките се виждаха няколко сантиметра от чорапите, ивица суха, грапава кожа, а след това — маншетите на износени дънки. Изглеждаше допълнително разтегнат. Сякаш количеството материал, необходимо за нормален на ръст човек, беше излято в грешния калъп и затова не стигаше да го напълни. Валентин го позна. Първокурсник — Дъстин Макгинес. По-известен като Дъчи Макгий. Нямахше как да изкарате повече от пет минути в Марлоу, без да чуете името Дъчи Макгий, последвано от истеричен смях.

Изведнъж Дъстин пребледня. Изпусна книгите, които държеше, и се наведе да ги събере. Когато Валентин разбра кое е привлякло вниманието на младежа, очите му светнаха от предчувствието за чудесна възможност да разиграе чудна, продължителна сцена.

През две шкафчета от Дъстин и Валентин стоеше Миси Патерсън — водачката на мажоретките. Тя бе и най-красивата сред тях. Не притежаваше класическа красота като Бел. По-скоро бе средна на ръст, с перфектни пропорции, дълга и гъста кестенява коса и сочни

устни. Имаше големи сини очи и светла, порцеланова кожа. Миси Патерсън вървеше така, сякаш е на модно дефиле, а дрехите ѝ винаги бяха по-впити от необходимото. Фантазия в неудобна униформа...

Валентин се надигна и отиде при Дъстин.

— Миси май ти харесва, а? Е, сигурно ще сте чудесна двойка. И на двамата дрехите не са ви по мярка.

— Трябва да вървя — прекъсна го Дъстин и му обърна гръб. Но Валентин го улови за ръката и го дръпна назад.

— Хайде сега, Дъсти. Не бягай. Върви да я заговориш!

— Да не си изперкал? — Дъстин изгледа отвисоко Валентин. — Ако се приближа на по-малко от три метра от нея, целият отбор ще се постарает да не разбере какво ще последва.

Само че вече нямаше кой да спре Валентин. Механизмът в главата му работеше с пълна пара и той нямаше никакво намерение да пропусне дори и миг от забавата. Той шляпна Дъстин по рамото (което си беше доста голямо изпитание като имаме предвид разликата в ръста им) и го задърпа към Миси.

— Готов съм да гарантирам лично, че тя няма да ти се разсърди. Обещавам ти. А сега ела с мен.

— Хей, пусни ме. Не говоря с нея — Дъстин продължи с опитите да се откопчи от хватката на Валентин, но беше твърде хилав и кокалест, за да успее. Височината му също работеше против него. Дръпването го накара да залитне напред, право към шкафчето на Миси.

— Ей! — извика тя, когато моливите се изсипаха от несесера ѝ. — Какво искаш?

— Здравсти, Миси. Аз съм Валентин, а това е Дъстин Макгинес, от белфастката фамилия Макгинес.

— Голям прас — Миси завъртя очи и стисна устни, така че Дъстин неволно въздъхна, което накара Миси да изсумти презрително.

— Е, добре — Валентин премина към същността на въпроса. — Искаме да попитаме само едно, Миси. Какво да ти обещаем, за да отидеш на среща с нашия приятел Дъстин?

— Добре измислено — отвърна Миси и затръшна вратата на шкафчето. — Само че аз никога няма да изляза с него.

Дъстин се изпоти и се обърна да си върви, като прошепна едва чуто: „Съжалявам.“ Валентин стисна отново ръката му.

— Полата ти е скъсана — изгърси той и определено изненада Миси.

— Какво?

— Полата ти. Подгъвът е провиснал.

Валентин гледаше към долната част от мажоретската униформа на Миси — миниатюрна плисирана поличка, която свършваше високо над коленете и при всяка стъпка се надигаше още повече. На едно място подгъвът наистина леко висеше, сякаш поличката беше смъртно уплашена от настоящата си позиция и отчаяно се протягаше към земята.

— Скъса се сутринта, по време на тренировката — опита да се защити Миси. — Кой да предположи, че в училището има толкова хора, готови да помогнат.

— Окей, кажи сега какво би поискала. Хипотетично... — продължи да настоява Валентин с възможно най-пленителната си усмивка. — Хайде, хайде, Миси. Все трябва да имаш някое тайно желание... някой малък фетиш.

— Ах! — извика Миси неволно и се изчерви. Дъстин отново се обърна да си върви. Вал дори не го погледна, просто улови ръката му.

— Виж сега, дори този тук да не приличаше толкова на гигантски червей — продължи Миси, — пак нямаше да стане. Просто не си падам по слаботелесни.

— Уау — възкликна Валентин и потърка чело, дълбоко умислен. — Окей, значи дамата харесва сигурността... Да видим...

Преди Миси да успее да каже отново „Ах!“, Валентин я прегърна през кръста и я целуна по устните.

Тя се дръпна назад и го зашлеви през лицето.

— Окей, не така... да опитаме нещо друго... Дъсти, води си бележки.

— Какво? — сега вече плувналият в пот Дъстин направо изпадна в паника.

— Остави, няма значение — рече Валентин, бръкна с ръце в джобовете си и върна времето назад, поклащайки глава заради обърканото, трогателно изражение, замръзнало върху лицето на Дъстин. Спря точно преди целувката, когато Миси го гледаше очаквателно.

Пресегна се и я погали по бузата.

Тя го отблъсна.
Затова той отново върна времето.
Стисна я за задника.
Тя го фрасна в стомаха.
Той върна времето.
Прочете ѝ стихотворение.
Тя изсумтя и го подмина.
Той върна времето за пореден път.

Накрая, след поне дузина опити, Валентин забеляза трите учебника по висша математика за напреднали в шкафчето ѝ.

— Не си ли още в предпоследната година? — попита я, следейки с ъгълчето на окото, си помагалата, които се изучаваха в колежа.

— Е, и? — тросна се тя. Той кимна към учебниците.

— А, ясно. Понеже съм красива, значи трябва да съм тъпа, нали? И същинска кучка. Знаеш ли какво бих си пожелала? Поне веднъж някой да реши, че съм мила и добра.

— Окей — запъна се Валентин, защото тя всъщност крещеше колко е мила. След това срещна погледа ѝ и отскубна топчица мъх от пуловера ѝ. Сетне още едно.

Тя се усмихна:

— Благодаря.

Валентин дръпна Дъстин на другата страна.

— Получихме каквото ни трябваше, Дъсти бой. Всичко.

— За какво говориш? Та тя дори не ме забеляза. Мога ли да си вървя? Време е да влизам в час.

— Хей! Аз ще кажа кога е време да влезеш в час! — ядоса се Валентин и пъкна ръце в джобовете си. Този път се върна чак до момента, когато още седеше на пода пред шкафчето си, преди да е забелязал Дъстин.

Седеше и чакаше. Може би се беше върнал по-назад, отколкото бе необходимо. Над рамото му се появиха няколко пеперуди, закръжиха наоколо, също в очакване. Той ги пропъди, но секунда по-късно те се върнаха на същото място — точно над рамото му. Не след дълго видя, че по коридора приближава мадам Вилрой. Какво правеше пък тя тук? Твърде назад ли се бе върнал? Всъщност гувернантката имаше навика да се появява в сцените, които връщаше, дори да не е

участвала в предишните варианти. Понякога просто изникваше в една или друга версия. Без предупреждение. Просто така.

Валентин се подпря на ръка и се изправи. Но когато погледна към коридора, тя бе изчезнала. Заедно с пеперудите над рамото му. Коридорът се изпълни с ученици, които се суетяха насам-натам, и колкото и да се взираше, той не видя повече гувернантката.

За учениците, мотаещи се из коридора, следващите няколко минути бяха като износено парче от тъканта на времето, понеже бяха обезобразени до неузнаваемост, надробени на ситни парченца като силно повредена и съвсем изтъняла от употреба филмова лента. Валентин трябва да я бе върнал поне стотина пъти, опитвайки се да нагласи нещата благоприятно за Дъстин, да го накара да направи нещо тъй важно и тъй неприсъщо на натурата му. Нещо, което човек като него би нарекъл драстично. Всеки път Валентин трябваше внимателно да обмисля думите си към Дъстин, Поведението и тона си, докато накрая клетото стеснително момче се задейства. Защото той познаваше психиката на Дъстин по-добре от родителите му, от психотерапевта му, по-добре от самия него дори.

Започна предпазливо:

— Хей, Дъстин — сега не го шляпна по рамото, понеже първия път това го бе стреснало. Не скръсти ръце зад гърба си, тъй като това бе предизвикало подозрението му. Не застана отпреде му, защото предишния път двамата едва не се сблъскаха. Вместо това го поздрави тихо, с любезен тон и зачака Дъстин да се обърне.

— Да.

— Сецаш ли се за онзи епизод на „Старгейт“, когато попаднаха в някаква паралелна вселена и понеже не можеха да си обяснят как действат нещата, трябваше да вярват какво им казват другите?

— Че това го има във всички епизоди — засмя се Дъстин. — Ти кой си?

— Аз съм Вал — усмихна се, но не много широко, за да не изглежда, че си прави тъпа шега. — И трябва да ми повярваш, когато ти кажа да направиш нещо.

— Да, бе — Дъстин понечи да си тръгне, но Валентин пхна нещо в ръката му. — Какво е това?

— Портфейлът ми. С всичките ми документи, пари и карти.

— И защо ми го даваш?

— Ако се окаже, че това е номер, можеш да го задържиш, да го изгориш или да направиш каквото решиш. Но ако останеш доволен, по-късно ще ми го върнеш...

Дъстин изгледа Валентин със зяпнала уста.

— Добре, виждаш ли Миси? Ей там.

— Да.

— Искам да отидеш и да я заговориш.

— Хм... Така. Ще стане, само че след като вечерям с Томас Гудман-Браун и неговата бригада мацки.

Но Валентин продължи.

— Аз ще отида пръв, окей? След като поговоря с нея, ще се появиш ти и ще направиш точно това, което ти кажа.

След това обясни на Дъстин какво се очаква от него, използвайки всички номера, които от многобройните опити бе разбрал, че помагат. Потупа го окуражително по гърба. Пусна няколко шегички на тема молекулярна биология. Дори вмъкна малко цитати от Айзък Азимов. Накрая извади няколко предмета от раницата си и ги връчи на Дъстин. Учебник по висша математика („Не ми трябва. Завърших този курс миналата година.“), няколко безопасни игли („Не са толкова безопасни, колкото изглеждат!“), графичен калкулатор. След още една серия насърчителни думи и още няколко вдъхновяващи цитата относно смелостта и куража от „Стартрек“, „Аз, роботът“ и други класики, които никога не бе чувал, Валентин се запъти към шкафчето на Миси, тъкмо когато тя се канеше да си тръгне.

— Хубава поличка — изтърси, щом мина край нея. После се пресегна и дръпна подгъва там, където бе разшит.

— Да не са закъсали с даренията в Армията на спасението?

Миси побесня. Но преди да успее — да отвърне каквото и да било, Валентин изчезна. Тя пусна учебника, за да се опита да поправи полата, след което се огледа, червена като домати, дали някой е чул забележката. Помъчи се отчаяно да прибере и приглади подгъва, все едно този сантиметър в повече покрито бедро можеше да опропасти социалното ѝ положение. Когато вдигна глава, с изненада видя надвесения над нея Дъстин Макгинес.

— Здравсти — започна той усмихнат, макар че гласът му леко трепереше. — Дай да ти помогна.

Наведе се, вдигна учебника и ѝ го подаде.

Последва дълга, неловка пауза. Миси очевидно чакаше той да си тръгне. Само че той остана на място.

— Е, добре, какво искаш? — попита тя.

— Хм... Така. Дойдох, защото калкулаторът ми се повреди — той извади калкулатора, който Валентин му беше дал. — Знам, че си в класа за напреднали, затова си помислих, че твоят със сигурност ще е програмиран с всички... хм... формули и тям подобни...

Тя не реагира.

— Знам, че искам много... хм... но един приятел ми каза, че си мила и добра... и... умна... хм... а и ще ти го върна след часовете.

Миси, която все още бе заета с полата си, завъртя очи и му подаде калкулатора:

— Окей. Само не програмирай нищо ново.

— Дадено — отвърна Дъстин, малко по-високо от нужното и превъзбудено, тъй че Миси почти подскочи.

Той тръгна да си върви, но изведнъж спря и се обърна.

— Хм... Миси?

— Да, какво има?

— Защо не пробваш с тези? — той извади безопасните игли от джоба си и ѝ ги подаде. — Ще решат проблема с подгъва, докато успееш да... нали знаеш... да идеш на шивач или...

Миси, все още наведена над полата си, вдигна очи към нервния, но усмихнат Дъстин.

— Скъса се на тренировката — изтърси, неочаквано и за себе си.

— Да, а вие, момичета, наистина сте добри — рече той.

— При тия сложни упражнения... често стават проблеми с екипите... дори по телевизията... Някога го правят дори нарочно.

Миси се изкиска тихичко, но бързо се осъзна и спря, възвърна си киселата физиономия и взе безопасните игли от шепата на Дъстин. С тяхна помощ закопча разшития подгъв отпред на миниатюрната поличка. Сега почти целите ѝ крака се виждаха. Дъстин стана още по-неспокоен.

— Хм... нямаше да е зле на мен да ми се случи нещо подобно — рече, докато избърсваше с ръка потта от врата си.

— Всичките ми дрехи са твърде къси.

Миси, която все още бе наведена над поличката и виждаше идеално възкъсите крачоли на Дъстин, отново избухна в смях и се зае с

последната безопасна.

— Е, добре, аз трябва да тръгвам. Благодаря за калкулатора — каза Дъстин. След това, чувствайки се много по-уверен, се наведе и махна едно мъхче от рамото на Миси. — Чао.

Обърна се и си тръгна. Но не беше направил и три крачки, когато чу Миси да го вика:

— Дъстин беше, нали?

— Да.

— Имаш ли нещо против да ми помогнеш с тази безопасна?

Това беше невероятно.

Беше истински спектакъл.

Добре, че Валентин имаше камера на телефона.

Защото точно там, пред цялото училище, Дъчи Макгий падна на колене, за да закопчее с безопасна полата на най-сексапилната им съученичка. Ръцете му се плъзнаха под полата, повдигнаха подгъва няколко пъти, докато Миси седеше спокойно, гледаше през рамо и го чакаше да приключи.

Този момент заслужаваше да бъде увековечен в годишника на училището. Това беше и последният ден, в който някой го нарече по друг начин, освен Дъстин.

Като събра учебниците си и се сбогува с Миси, Дъстин се обърна да си върви и видя Валентин. И нямаше как да не привлече вниманието, когато дългият, непохватен великан размаха въодушевено калкулатора, а сетне подхвърли на Валентин портфейла му, но толкова несръчно, че всичките монети се пръснаха на пода.

Валентин се забавляваше неимоверно, докато наблюдаваше как Дъстин се отдалечава, зад гърба му половината мажоретки си шепнат, не вярвайки на очите си, а няколко момчета от отбора по плуване се пулят, абсолютно шашнати и смутени. Затова не забеляза, че пеперудите са се върнали и кръжат над рамото му. Той натисна няколко клавиша на телефона, за да увеличи снимката. Дъстин на колене пред полата на Миси.

— Идеално.

Прехвърли дузина други снимки от същата случка, когато Миси зашлеви Дъстин или пък когато му се подиграва, докато той избяга.

Скоро тези алтернативни версии на миналото щяха да изчезнат. Щяха да се изгубят или изображенията да се повредят. Всички, освен

една, тази, на която Дъстин е коленичил пред Миси и оправя полата ѝ. Единствената, която показва истината. Защото останалите версии не се бяха случили, а снимките не лъжат.

Тогава Валентин видя отново мадам Вилрой да се приближава. Пеперудите, невидими над неговото рамо преди минута, сега летяха свободно около гувернантката, сякаш наелектризирани от присъствието ѝ.

— Забавляваш ли се? — попита тя.

— Както винаги — отвърна Валентин, още по-самонадеяно от друг път.

Тя се наведе над рамото му, тъкмо навреме, за да види как изчезва последната фалшива снимка.

— Е, скъпи, смяташ ли да унищожих този малък... спектакъл?

— Да го унищожа ли? Че защо да го правя?

Валентин все още гледаше истинската снимка. Когато вдигна очи, видя как гувернантката повдигна перфектната дъга на лявата си вежда, сякаш да подчертае красивото, странно око. Издържа на погледа ѝ едва секунда. Не можеше да скрие нищо от нея. Тя знаеше защо харесва това налудничаво шоу. Заради невъзможността да се случи. Заради удоволствието да сътвори нещо идиотско, гротескно и направо нелепо. Чудовище с две глави. Валентин обаче се надяваше тя да не е разбрала, че в същото време той е и поне малко щастлив заради Дъстин.

— Глупаво е... — Валентин тръсна глава и пхна телефона в джоба си.

Обърна гръб на мадам Вилрой. Стори му се, че тя си тръгна. Миг по-късно го извади отново и намери снимката. Върху лицето му се разля усмивка. И тогава, преди да успее да прибере телефона, усети някакво движение, леден полъх, който накара светлите косъмчета на врата му да настръхнат. Всепоглъщащо присъствие, прокрадващо се зад него. Сетне шепот, който погали меко ушите му:

— Не се безпокой, скъпи. Можеш да запазиш малкия си трофей.

ГЛАВА 10

ВЛЮБВАНЕ

В полунощ — часът на вещиците — вятърът виеше от страх, капациите на прозорците тракаха истерично с панти, а селото спеше непробудно. Ято гарвани хвърляха сенки върху пълната луна, подобно на черни ангели. Кучета и мъже хъркаха върху възглавниците, дори пекарят се завъртя безгрижно в съня си, а гробарят кимна, изправи се и подпря брадичка на дръжката на лопатата. Майките бяха събрали децата около себе си, като неспокойни квачки. Смятаха да останат на пост, с венци от чесън и самакитка на вратовете, шепнейки древните защитни слова, които да ги предпазят от последиците от нощните събития, но бяха заспали. Отвън сега летяха черни ездачи. Прокъсаният плат плющеше върху голата им ревматична кожа, безчувствена към нощния хлад. Единствено малкото момче в къщата на върха на хълма бе будно, за да ги види как обикалят облаците пред прозореца му и викат гарваните с призрачните си гласове. Момчето знаеше, че не ще успее да събуди майка си или баща си, прислужницата или поне котката — всички спяха като заклани. То стискаше одеялото си и гледаше как една фигура летеше към него, описвайки все по-тесни и тесни кръгове. Накрая кацна върху един клон, а лъскавата ѝ руса коса бе грижливо стегната в спретнато кокче. Тя изглеждаше точно така, както същия следобед, когато я изгориха на

кладата, кокчето ѝ бе непокътнато, а лицето — абсолютно спокойно. Той си мислеше, че тя си е отишла завинаги, че никога няма да може да му отговори. Но тя го бе чула. Знаеше за какво мечтае тъй отчаяно, за какво копнее сърцето му. Сега, когато бе дошла, той искаше да изтича и да дръпне пердетата. Гледаше как тя го наблюдава и си пожела майка му да е при него. Но тя спеше. Спеше и цялото село, когато малко след полунощ момчето от къщата на върха на хълма изчезна.

Семестърът напредваше. Бел прекарваше свободното си време във ваната или в обиколки по кафенетата, магазините, клубовете и ресторантите — навсякъде, където ходеха учениците от Марлоу и където постоянно печелеше нови почитатели. Стараеше се да избягва Томас и Люси, които напоследък все по-често бяха заедно. Бел искаше той да чува за нея от приятелите си, да слуша излиянията им колко я харесват и колко са влюбени в нея. Искаше той да се чуди защо се държат така, какво повече от Люси има тя. Смяташе някой ден да го срещне — съвсем случайно. Добре, че беше Конър. Е, всъщност за Конър трябваше да благодари на мадам Вилрой. Защото и този път мадам Вилрой се бе оказала права — колкото повече насаждаше подозрение и ревност сред тях, толкова повече той и двете му лекомислени дружки — Шарлот и Маги — я харесваха.

Един ден след училище Бел видя Томас и Конър в стола на Марлоу. Люси беше на опашката за вегетариански сандвич и леден сок, тъй че моментът бе идеален за срещата.

— Здравсти, Конър — тя махна с ръка, примигна и мина покрай тях. Конър се задави с шоколадовото си лате.

— Нали ще ме изчакаш секунда? — рече той на Томас. — Ей сега се връщам.

— При нея ли отиваш? Колко добре се познавате?

— Не толкова, колкото ми се иска...

— На пиесата ми се видя доста странна — рече Томас.

— Най-яката от яките е.

— Защо говориш така?

— Как? — попита Конър. Изглеждаше объркан и някак разсеян.

— Като някой идиот от MTV.

— Ще поемам, омбре. Дамата иска презареждане.

— Виждаш ли? Какво беше това?

— Кое? — попита Конър с най-невинно изражение.

— Не бях разбрал, че си се преместил в квартала или както му викат онези, дето говорят по този начин.

— Уестсайд... бро...

— Уестсайд? — Томас вдигна вежди. — Като Линкълн център уестсайд? Където е крилото на Нюйоркския балет?

— Уестчестър^[1], пич!

Томас само поклати глава, когато Конър скочи и се втурна към Бел, която седеше сама на една от кръглите маси до прозореца. Продължи да гледа, когато Конър седна до Бел, опита се да я прегърне и подуши врата ѝ, сякаш бе направен от ментови бонбони. *Каква ли му е играта?* Томас видя как Конър сграбчи ръката на Бел и я покани на тяхната маса. Преглътна последната хапка от сандвича си. *Все пак, тя е великолепна*, призна наум. Когато Бел дойде с грациозна походка, Томас се зачуди защо преди бе тъй предубеден към миризмата. *Може пък да е нещо чуждоземно или женска тайна*. Конър ги запозна отново, но Томас не чуваше нищо. Нещо странно ставаше с него. Чувстваше се едновременно спокоен и тревожен. Усещаше нещо ново във въздуха, нещо неописуемо, но опияняващо, нещо, което го правеше неудобно щастлив. Стори му се, че чу Бел да казва: „Срещали сме се и преди“, затова кимна. Миризмата бе приятна. Но кой знае защо вътре в себе си се чувстваше по същия начин, както преди. Опиянен, упоен. Чу как Конър извика няколко пъти името му и едва тогава се отърси.

— Съжалявам, Бел. Мислех за нещо друго. Добре ли се устройхте?

Нормално беше Бел да си помисли, че това е най-тъпият възможен въпрос. Но по някаква причина, този път насили мозъка си да измисли перфектния отговор. С крайчеца на окото си забеляза Люси, която тъкмо бе излязла от опашката и гледаше втренчено към тях. За щастие един от учителите я дръпна настрана. За Бел Томас бе нещо повече от награда. Наистина го харесваше. Затова трябваше да

остане достатъчно дълго... Започна да изброява нещата, които ѝ допадат или я дразнят в Ню Йорк, да го сравнява с Рим и Париж. Томас и Конър слушаха, но странно — не пропускаха нито дума, а същевременно не разбраха нищо от историята.

— Е, май трябва да тръгвам — изтърси изведнъж, след половинчасово бърбене за глупости. Сетне погледна Томас, за да чуе какво ще каже.

— Защо? — попитаха в един глас двете момчета. Бел се засмя.

— Можеш да останеш още малко — продължи Томас. — Имам предвид, че Конър може би има някакви планове, но аз трябва да вися тук.

— Нямам никакви планове — обади се Конър.

— Естествено, че имаш. Баща ти е в града.

— Ще го видя по-късно.

— О, Конър. Много ще е гадно да разочароваш баща си — намеси се Бел и го изгледа укорително. Ако зависеше от нея, сама би избутала Конър през вратата.

— Е, добре — Конър дръпна назад стола си и най-сетне се надигна да си върви.

Бел и Томас говориха с часове, дълго след като персоналът на стола си отиде и кухнята затвори. Всеки път, когато Бел дадеше вид, че си тръгва, Томас стискаше ръката ѝ (спирайки прилива на кръв към мозъка ѝ), или скриваше ключовете ѝ, или измисляше причина защо не може да я пусне. Когато го попита за Люси, той избегна отговора. Не искаше да развали момента. Болезнено беше да е близо до нея, но и не можеше да се насити. Чувстваше се така, сякаш яде шоколад с фъстъци, макар че има кариес, сякаш ближе боя, понеже цветовете са толкова красиви. Томас се предаваше на магията ѝ, а Бел не можеше да повярва на късмета си. Най-сетне тя все пак взе чантата си и се упъти към вратата, като остави Томас с телефонния ѝ номер и силно главоболие.

Когато се прибра, завари мадам Вилрой седнала в тъмния ъгъл, с куки в ръце.

— Откога плетеш?

Мадам Вилрой се подсмихна.

— Позабави се.

— Видях се с Томас. Всичко се развива перфектно — отвърна Бел.

— Не съвсем.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид, че не играеш правилно, Бел. Ако прекараш с някого четири часа в приказки, къде отива тайнствеността? Мъжете обичат тайните... и напрежението... и играта.

— Не е вярно.

— Напротив, вярно е. Те си мислят, че не е вярно, но грешат. Винаги си падат по капризните кучки — онези, които играят игрички. А ти се държиш като глупаво момиче, което е хлътнало.

— Може и да съм глупаво момиче, което е хлътнало! Освен това Томас наистина ме харесва.

— Засега...

— Мислиш, че ще му мине? — попита отчаяна Бел.

— Не и ако направиш, каквото ти кажа.

Бел зачака. Кълбото с прежда се въртеше като полудяло.

— Трябва да не му обръщаш внимание няколко дни. Остави го на Люси. Нека да му доскучае. След това му дай възможност да чуе слуховете за нея. Може да дадеш малко надежда на Конър.

— Доколкото си спомням, каза, че надеждата ще ме изгори жива.

— Така е — отвърна мадам Вилрой слисана и доволна. Погледна кълбото, което се завъртя за последен път, преди да спре.

Телефонът на Бел завибрира в чантата ѝ.

— Получих съобщение. Лека нощ.

И тя забърза по коридора към банята, за да извади първото шишенце, което щеше да я приспи.

* * *

На другия ден Виктория посети мис Лемьо в кабинета ѝ. Административните офиси в Марлоу бяха просторни и светли. В чакалнята чакаха няколко ученици. Пълничка жена около петдесетте посрещна Виктория и я покани да седне, докато мис Лемьо приключи срещата си. Виктория седна до красива блондинка с екип на мажоретка.

— Здравсти, аз съм Маги — протегна ръка момичето.

— Виктория Фауст — отвърна Виктория, без да я погледне.

— О, ти си сестрата на Бел! Тя е толкова мила. Толкова съм щастлива, че се запознах с нея. Мисля си, че ще останем приятелки за цял живот...

Речта ѝ се ускори, когато заговори за Бел. Като запис, пуснат на бърз ход. На Виктория ѝ се стори, че очите ѝ станаха някак стъклени. Вляво, от тях някой изпусна перфоратора и Маги моментално се завъртя натам, като престъпник, страдащ от параноя.

Секретарката кимна на Виктория.

— Мис Лемьо е готова да ви приеме.

Когато Виктория се изправи, от кабинета на мис Лемьо изхвърча като вихрушка вбесена майка.

— Честно казано, не виждам какъв е проблемът. Синът ми е много по-добър от онези, които сте препоръчали в Йейл миналата година. А това е било просто недискретност.

— Довиждане, госпожо Маркърс — нямаше търпение да я изпрати мис Лемьо. — А, Виктория. Влизай.

Виктория намести очилата си и стана. Днес нарочно бе взела най-големите си очила, въпреки че ги ненавиждаше. Мис Лемьо я въведе в кабинета си и дръпна вратата.

Докато вратата се затваряше, Виктория зърна как Люси влиза в приемната. За миг срещна погледа ѝ и помахна подигравателно с върха на пръстите си. Когато съветничката се обърна, за да си долее кафе, Виктория се пресегна, откряна леко вратата и я остави така.

Люси седна пред кабинета и нададе ухо, с надежда да чуе какво става вътре. Виктория бе сигурна, че тя ще се опита да ги подслуша. Нещо повече, „чуваше“ я как подслушва. Люси придърпа стола си към вратата тъкмо навреме, за да стане свидетел как Виктория се подмазва на мис Лемьо с подозрително позната тактика.

— Как мина първият ти ден? — попита мис Лемьо. — Доволна ли си от часовете?

— Наслаждавам се на предизвикателството. Както знаете, записах се в седем курса за напреднали — отвърна Виктория с грейнало лице, очаквайки мис Лемьо да изрази задоволство.

Отвън Люси гризеше устни. *Седем курса за напреднали? Как е възможно?*

— Да, точно затова исках да поговорим — рече мис Лемьо. — Изглежда някои родители смятат, че не е справедливо да се позволява на един ученик да посещава само предмети за петица, докато всички останали са задължени да запишат поне по два предмета е максимална оценка четири.

— За мисис Спенсър ли става въпрос? Казахте ли ѝ за специалните ми нужди?

— Да, и мисля, че намерихме перфектното решение. Тъй като си освободена от часовете по физическо възпитание, смятаме, че можеш да обмислиш варианта да ги замениш с някой друг еквивалентен курс. Какво ще кажеш за училищния хор или курса по домашно стопанство?

Браво, мамо!, помисли си Люси.

Виктория не можа да повярва на ушите си и повиши глас:

— За колко специалисти по домашно стопанство сте чували да работят в Белия дом, мис Лемьо?

Мис Лемьо пребледня.

— Ако трябва да съм честна, за нито един.

— А нима е справедливо да страдам от всички тези заболявания? Представяте ли си каква криза мога да преживея на сцената с туниката от хора.

Мис Лемьо беше в състояние да си представи, защото като момиче тя ненавиждаше костюма за училищния хор.

— Но нали за дебатите също излизаш на сцената?

Ама че е хитра, рече си Виктория. Сетне взе да разтрива с ръце слепоочията си, имитирайки поведението на самата мис Лемьо, когато бе разстроена.

— Това е различно. Моля, не ме карайте да обяснявам деликатността на състоянието си. Не съм лекар. Единственото, за което моля, е да получа компенсация за натоварването, на което съм подложена.

— Хм — няколко минути мис Лемьо не можа да каже нищо. — Разбирам. И все пак...

Какво?, учуди се Люси. Нямаше начин Лемьо да повярва на тия глупости!

— Технически погледнато — продължи Виктория, — макар училището да има стриктни правила, никъде не се казва, че може да

нарежда каква да е програмата на учениците или да ограничава часовете, които искат да посещават.

— Е, да, така е... — мис Лемьо сама бе изтъкнала този аргумент пред мисис Спенсър. Естествено, той беше напълно логичен. Ясно беше дори за едно дете. — Ще трябва да поговоря с някои хора.

— Това ще е справедливо — кимна Виктория.

Люси едва се сдържаше да не нахълта в кабинета. Виктория го усети. След като въпросът с часовете бе уреден, време беше да се заеме с Люси, да ѝ покаже поне малко с кого си има работа...

— Мис Лемьо — започна тя, — споменах ли ви, че пиша доклад за ефективността на политиката на Обединените нации за опазване на мира?

Люси едва не се задави с диетичната си кола. Това беше нейна идея.

— Така ли? — попита съветничката, прелиствайки някакви документи. — Виктория, това е чудесно съвпадение. Това беше темата на дипломната ми работа в Йейл.

На Люси ѝ бе отнело месец и половина да научи този факт, а на Виктория — само един миг на партито, за да го прочете в мислите ѝ.

— Изненадана съм, че вече пишеш доклади — рече мис Лемьо. — Дадох ли ви вече задачите?

Виктория отвърна най-спокойно.

— Да учиш, е задача, която човек си поставя сам.

Мис Лемьо прие всичко за чиста монета.

Люси беше бясна. *Какво става? Откъде е научила? Всичко е наред. Само се успокой. Лемьо все пак ще ми даде препоръка, когато стана президент на класа.*

— Освен това ще спечеля изборите за президент на класа — изведнъж изтърси Виктория.

Този път Люси наистина се задави. Виктория съжали, че бе реагирала толкова спонтанно на мислите ѝ. Трябваше да внимава повече следващия път.

— Чудесно — мис Лемьо се обърна да си налее още кафе. Виктория протегна крак и затвори вратата. Люси бе подслушвала достатъчно. Когато съветничката се обърна отново, Виктория изигра цял спектакъл с наместването на очилата си.

— Като стана въпрос за изборите, исках да ви разкажа за проблемите ми със зрението.

Мис Лемьо кимна окуражително.

— Остър хроничен пароксизъм на ретината — Виктория разтърка очи с юмруци като малко дете. — Надявах се да ми направите дребна услуга.

Тя отвори широко очи, изду бузи, сетне пак разтърка очи, докато не се напълниха със сълзи. Вълна от срам и съчувствие заля мис Лемьо, докато слушаше как Виктория обяснява особеното си състояние. *Ама че безчувствен свят?*, помисли си тя, извади бележника си и започна да си води бележки.

Когато си тръгна с бележката на мис Лемьо в ръка, Виктория видя Кристиан, който излизаше от офиса. Той беше дошъл да се запише в още един спортен отбор. Виктория забеляза, че на излизане той сви една химикалка, шепа кламери и преспапието с форма на жаба, което стоеше до дъската за обяви. *Трогателно*, рече си на ум и отмина.

* * *

След поредния скучен ден, в който не се бе случило нищо интересно, Валентин събираше нещата си, за да си върви. Точно тогава го намери Шарлот.

— Здравей, Валентин. Така и не ми се обади след пиесата. Забрави ли ме? — нацупи се тя.

— Разбира се, че не съм — Валентин пусна най-чаровната си усмивка и улови ръката ѝ. — Как прекара днес?

Шарлот грейна и започна да му разказва за деня си, с какво се е занимавала, за приятелите си и за всичко друго, което ѝ хрумна. Валентин бе толкова добър слушател. Шарлот дори не забеляза, че единствено тя говори. Най-накрая спря и го попита какво се кани да прави.

Валентин също спря. Очите му се стрелнаха към стенния часовник, сетне отново се върнаха към нея. Пауза, след която той неочаквано я сграбчи, обви талията ѝ с ръце и я целуна продължително по устните. Тя нямаше да го зашлеви като Миси.

— Хей, младежо! — извика един учител, който точно в този момент бе завил иззад ъгъла. Валентин се дръпна назад, а Шарлот се изчерви. Валентин кимна на учителя, сетне намигна на Шарлот и мушна ръка в джоба си. След това всичко се завъртя отзад напред — подвижването, учителят, целувката. Шарлот стоеше в коридора, все още нецелунатта. Тя каза отново:

— Стига за мен, ти какво се каниш да правиш?

Валентин погледна часовника, устните ѝ, учителя, който зави иззад ъгъла. Шарлот се зачуди на какво се усмихва.

— Прибирам се вкъщи. Мисля да поработя върху стихосбирката си — отвърна ѝ той.

— Наистина ли? Знаеш ли, че миналата година спечелих училищната награда с кратките си разкази?

— Е, сигурен съм, че си по-талантлива от мен.

Шарлот се изчерви и се впусна да говори за разказа, върху който работи в момента — история от гледната точка на мухоловка вегетарианка. С нея правеше паралел с първия развод на родителите си, както и с талибаните.

— Можеш да участваш с произведението си в държавното първенство по дебати и драма. То си е доста добър старт — предложи накрая.

Валентин, който вече знаеше това, се престори, че ѝ благодари за информацията. След като я послуша още няколко минути, той каза:

— Може пък някой ден да се съберем и да си почетем един на друг.

— Наистина ще ми бъде приятно — отвърна Шарлот.

— Ако искаш, с удоволствие бих погледнал наградения разказ — продължи Валентин с най-ласкателния си тон.

В крайна сметка двамата си уговориха среща след училище, а Валентин убеди Шарлот да донесе дневника си. След това двамата се упътиха към колите, които ги чакаха. Шарлот сведе очи, с надежда да хване ръката на Валентин, но ръцете му бяха в джобовете.

* * *

Валентин изтича до черния автомобил, който го чакаше пред училището, и скочи вътре. Сестрите му вече бяха там. Бел се оплакваше на Бисе от Люси Спенсър, а Виктория се преструваше, че чете рекламна брошура на Оксфордския университет.

— Те се срещат. Той всъщност излиза с Люси — изхленчи Бел, която току-що бе чула слуха от шпионската си мрежа от блондинки. — А тя разправя навсякъде, че сме сираци.

— Е, и? Нали сме осиновени — обади се Бисе. — Поне ние с теб сме още заедно.

Виктория и Бел си размениха бързи погледи. Бел смени темата.

— Освен това казала на Томас, че съм си правила пластична операция.

Бисе се засмя и съсредоточи вниманието си върху един измъкнал се конец от тапицерията на колата. Отново усети спомена от времето, когато двете със сестра ѝ си приличаха като две капки вода, да тежи като оловна топка в сърцето ѝ.

— Ти направи много повече, Бел. Бъди благодарна, че тя се е сетила единствено за това.

— Надявам се, че той няма да ѝ повярва — рече Бел.

— Не говори ли с него? — попита я Бисе.

— Не и през последните няколко дни след срещата в столовата — засмя се лукаво Бел. — Той е все с Люси, а аз смятам да използвам номера с Конър, докато не го накарам да я зареже.

— Какво искаш да кажеш?

— Днес позволих на Конър цял ден да ме развежда наоколо. Нарочно отбягвах Томас, колкото и да ми беше трудно.

— Но това са детинщини — рече Бисе.

— Да, бе, точно от тебе не искам съвети относно връзките — Бел съжали на мига за забележката си. — Извинявай, Бисе. Ще спра да го избягвам, когато се влюби в мен.

— А ако никога не се влюби в теб? — попита Виктория, без да вдига очи от брошурата. Тя четеше страницата с предложенията за настаняване от двадесет минути.

— Няма начин.

— Момчетата са си чиста загуба на време. Днес на обяд в стола стоях на опашката зад едно момче. Най-напред реши, че ако момичето пред него си вземе пуйка, ще я покани за дама на пролетния бал.

После, когато тя си взе от пуйката, той си помисли: „Ако си вземе сладолед, вече ще я поканя.“ А когато тя си взе и сладолед, той си каза: „Ще я поканя, ако плати с точно пари.“ И това продължи, докато тя не отиде на масата си, а той — на друга маса. Беше трогателно. И защо ти трябва да си хабиш времето с разни загубеняци, Бел?

— Томас не е никакъв загубеняк, особено като имаш предвид, че баща му притежава половината град. И да знаеш, че когато двамата се оженим, няма да те каня на партита, които организираме.

— О, не! — извика подигравателно Виктория. — Няма да мога да спя тази нощ. Моля те, моля те, Бел. Обещай ми, че ще ме каниш.

Вратата рязко се отвори. Появи се и Кристиан.

— Спечелих всички спринтове на тренировката по плуване — обяви той въодушевено.

— Виж ти, каква изненада — отвърна Виктория. — Как може да си толкова въодушевен, когато знаеш, че си свършил едва два процента от онова, което смяташ да направиш тази година?

Кристиан вдигна рамене и продължи:

— Днес пак говорих с Конър. Приятно момче. Ще играем голф, тъй че ще може да ме научи на нещо.

— Защо ти е да тренираш с него? — учуди се Виктория. — Та ти играеш като професионалист, а той е най-обикновен...

— Да, знам — прекъсна я Кристиан, — но няма да е зле да се сприятеля с някого. — Кристиан се спря. — Той играе и тенис. Спечелил е доста трофеи. Просто искам да си подсигурия гърба.

— Стратегически правилно — отбеляза Виктория.

— Но, Кристиан, ти вече знаеше всичко това — обади се Бисе.

— Вероятно съм се притеснил леко, след като видях резултатите му. Освен това сме съотборници в отбора по баскетбол. Просто искам да го държа под око.

— Хитро. Дяволски хитро — рече Валентин.

— Нали чухте за наградата отличник — атлет в края на годината? Всички смятат, че Конър ще я спечели.

— Не се притеснявай — потупа го по ръката Бисе. — Още не са видели почти нищо от теб.

— Не е толкова лесно. Това е годишна награда. Няма да е достатъчно да съм най-добрият за един семестър, докато той е бил тук

през цялото време. Ще трябва да побежда навсякъде, да открадна по нещо от всички, направо да унищожа врага...

— Точно това му е хубавото — обади се Виктория. — Имаш всичко необходимо, за да го направиш. Какъв е проблемът?

— Надявах се да успея, без да се стига дотам.

— Ах, колко трогателно — изсумтя възмутено Виктория и се върна към брошурата.

[1] Уестчестър — окръг в щата Ню Йорк, в състава на Нюйоркския метрополен район, на юг граничи с окръг Бронкс. — Б.р.

↑

ГЛАВА 11

ИЗБОРИ

— *Защо те е грижа за това? Защо някой като теб ще си прави труда да помага на някой като мен?*

— *Защото неща, които доскоро са изглеждали незначителни, сега са в състояние да променят хода на човешката история, а аз изучавам историята на човечеството.*

— *Е, аз винаги съм се провалял. Тук ли да подпиша?*

— *Много велики постижения са започнали с провали.*

— *Например?*

— *Един човек притежаваше магазин за дрехи, който фалира.*

— *Нека се сетя. Той си взел поука от неуспеха и започнал наново, под името Джорджо Армани.*

— *Не. Напуснал бизнеса с дрехи. Станал президент и пуснал бомба над Хирошима.*

Децата Фауст прекараха следващите няколко седмици всеки в своя собствен свят. Бисе успя да се скрие от радарите на над дузина нейни съученици, които ѝ завиждаха. Бел най-после спря да отбягва Томас и започна да се появява във всички часове, където ходеше и той. Томас, на свой ред, демонстрираше нещо повече от известен интерес. Той се шегуваше и флиртуваше с Бел, дори когато Люси бе наблизо. В началото това бяха просто разговори между приятели, някоя и друга шегичка, свързана със срещата в столовата. След това, когато взе да

прекарва все повече и повече време с Бел, Томас все по-малко взе да обръща внимание на Люси. Понякога (в дните, когато Бел бе избрала вана за неустойчивост) той беше тъй разсеян, че дори забравяше правилата за добро поведение. Скоро Томас и Бел започнаха да се срещат след училище и в междучасията. Когато бяха сами, той ѝ носеше подаръци и я наричаше „принцесо“. Люси намираще дружбата им за повече от вбесяваща, въпреки че продължаваше да смята Томас за свое гадже, понеже дори не подозираше за тайните им срещи. Бел изпитваше неустойчиво желание да използва нещо смъртоносно срещу Люси, която се бе вкопчила в Томас като плевел и постоянно измисляше начини да я унижи и да разруши репутацията ѝ. Отне ѝ няколкоседмични усилия да докаже, че непристойните снимки на Бел в интернет са колажи, направени с Фотошоп.

Кристиан успя да се запише във всички отбори, които си бе избрал, затова през повечето време отсъстваше. Никой не го попита дали още се упражнява върху Бъди. Обаче всички знаеха, че е така, защото все повече се сприятеляваше с Конър, а бе всеизвестно, че Кристиан мрази да губи от приятели дори повече, отколкото мразеше да губи от непознати. Валентин също бе започнал да навлиза в добро темпо. През последните седмици бе написал някои от най-добрите си стихове ѝ най-после бе готов да предаде работите си за участие в турнира по дебат и драма.

От всички тях единствено Виктория истински мразеше Марлоу. Манията ѝ да провали кампанията на Люси за президентските избори все повече я обсебваше. Люси бе сложила навсякъде плакати с надписи като: „Гласувайте за Люси, тя е с вас от самото начало“, „Люси Спенсър, *единствената* от кандидатите, която се обявява срещу всички видове козметични промени“. Онзи, който Валентин харесваше най-много, гласеше: „Ако имате нужда от гувернантка, за да управлява живота ви, в състояние ли сте да ръководите училище?“ Той бе донесъл плаката вкъщи един ден и двамата с мадам Вилрой доста се позабавляваха за сметка на Виктория. Пеперудите ѝ съобщиха за плакатите едва два дни преди да бъдат окачени, тъй че тя не успя да предприеме каквото и да било.

И сякаш Люси не ѝ стигаше, Томас беше навсякъде, където ставаше дума за дебати. Засега обаче Виктория бе твърде заета с изборите, за да се занимава с него. Не можеше да накара никого да

гласува за нея, затова трябваше да разчита на старомодния начин — да се срещне с колкото може повече от съучениците си и да научи слабите им места. Този процес отнемаше притеснително много време, но поне не ѝ се налагаше да държи дълги речи и да дава сладкодумни обещания като политик. Някои хора криеха твърде пикантни тайни, при това на достъпно място в мозъка си. Други бяха по-трудни. И все пак всички те неминуемо обичаха или мразеха, мечтаеха или се страхуваха от някого или от нещо. А Виктория можеше да го сподели, да го имитира, да го избегне или да го използва. И въпреки това тя тайно мразеше Бел, задето получаваше същия резултат много по-лесно. Всеки път, когато я зърнеше, заобиколена от тълпа раболепни подмазвачи, си повтаряше, че Бел не заслужава това. Мадам Вилрой бе съгласна с нея. Тя също смяташе, че Виктория го заслужава повече. *Тогава защо Бел се радваше на цялото и внимание?*

До седмицата преди изборите в началото на март Виктория бе успяла да заслепи или подплаши поне половината клас. В същото време номерата на Люси ставаха все по-злобни и безразсъдни. Резултатът беше на кантар. Когато плакатите омръзнаха, тя започна да следи Виктория, за да запише на видео нещо компрометиращо или неудобно. Докато висеше пред апартамента на семейство Фауст една вечер, стори ѝ се, че видя от един прозорец да излита облак пеперуди, но не успя да го снима. Друг път вътре се появиха необичайни светлини и тя направи чудесна снимка. Но на следващия ден на снимката не се виждаше нищо особено — просто обикновена сграда, обвита в нощния мрак. След като не откри нищо, Люси премина към не толкова дискретно поведение. Отиде при мис Лемьо и се опита да обвини Виктория, че е преписвала на един тест. За нейно нещастие мис Лемьо бе станала една от най-ревностните почитатели на Виктория след срещата им преди няколко седмици. Люси не съзнаваше, че когато влиза в кабинета на мис Лемьо, всъщност стъпва на вражеска територия.

— Здравейте, мис Лемьо. Благодаря, че се съгласихте да ме приемете — рече тя, докато седнаше.

— Няма проблем, Люси, но моля те, бъди кратка. Днес съм доста натоварена.

— Идвам във връзка с Виктория Фауст — жалко, че Люси не видя как подскочи мис Лемьо, когато чу името на Виктория. — Искам

да съобща, че тя преписва — продължи тя.

— Моля?

— Преписва. В часа по европейска история. Знам, защото намерих това под чина ѝ след последния тест — Люси извади картонче пицов, върху който със ситни букви бяха написани дати, имена и факти.

— Люси... — подхвана мис Лемьо.

— Знам, че я харесвате, мис Лемьо — прекъсна я Люси, — но тя ви манипулира. Тя е измамничка.

— Люси, спри до тук. Нека те попитам нещо. Кога правихте този тест?

— Преди два дни — Люси се изправи.

— Тестът върху френско-пруската война?

— Да.

— Люси, Виктория отсъства на този тест. Тази сутрин ме помоли да направи теста пред мен, тук, в моя кабинет, сама.

Люси се замисли трескаво. Как е възможно? *Намерих пицова точно под нейния чин.* Все пак Люси не беше сигурна, че Виктория беше в клас онзи ден. Тя пропускаше часове толкова често, под най-различни предлози (чуждоземни болести, неустановени фобии, хронично това или онова).

Мис Лемьо се сети колко се бе забавлявала, докато правеше теста с Виктория. Виктория я бе помолила да ѝ чете въпросите на глас, заради проблема със зрението. След това с нарастващо удивление виждаше как момичето посочва верния отговор, който самата тя бе си казала наум секунда преди това. Колко умно момиче! Люси онемя от изненада. И този път Виктория я бе изпреварила с една крачка. Сякаш знаеше какво планира Люси. Малка вещица. Как така винаги се оказваше на върха?

— Люси, нека те предупредя — рече мис Лемьо като стана от стола. — Тук не толерираме безпочвените обвинения. Не знам откъде си взела този пицов, но за твое добро ще забравя, че си идвала тук. А сега си върви.

* * *

Вечерта преди изборите Виктория остана до късно. Седеше с кръстосани крака, обградена от рояк насекоми, със затворени очи, сякаш медитираше върху някоя вселенска истина. Всъщност тя отново шпионираше Люси. Сега вече беше експерт с пеперудите и затова можеше да види какво се случва в къщата на Люси тъй лесно, сякаш сама беше там, като пеперуда, кацнала на стената. Без стеснение наблюдаваше Люси и мисис Спенсър в много личен момент, просто майка и дъщеря — нещо, което те твърде рядко демонстрираха на публично място. Виктория видя как мисис Спенсър донесе на Люси чаша чай, после проследи как дамата от висшето общество реди една върху друга кутии с кексчета, за да са готови за другия ден. След това гледа как в продължение на четири пълни часа майка и дъщеря низаха висулки от фалшиви диаманти, които Люси да раздава като колиета.

— Скъпа, това е една брилянтна кампания. Толкова се гордея с теб.

— Благодаря, мамо! Смятам, че мога да спечеля. На обяд Шарлот направи неофициална анкета.

— Е, със сигурност се потруди достатъчно.

— Да, а и диамантите са истинска класика. Печеливша тема.

Виктория се разсмя. Колко самодоволна беше тази Люси. Сякаш беше честно да използва парите на родителите си. Сякаш не мамеше само с факта, че е такава, каквато е.

— Мамо? — чу я да казва Виктория.

— Да, скъпа — мисис Спенсър се бореше с особено упоритата кукичка на една висулка.

— Наистина е забавно да работим заедно.

Мисис Спенсър помилва дъщеря си по бузата.

— Да, скъпа. Както знаеш, и аз бях президент на класа в гимназията. Това е семейна традиция... но никога не съм имала толкова креативна кампания.

* * *

В деня на изборите Виктория бе спокойна и уверена. Излезе два часа преди часовете, стиснала четиридесет плаката в едната си ръка и торба със значки в другата. Тръгна към Марлоу, прехвърляйки в

главата си различни планове и списъка със задачи за изпълнение, но изведнъж забеляза мадам Вилрой, която вървеше до нея. Стресна се и подскочи, като изпусна няколко плаката.

— Какво правиш тук?

— Това ми е работата, да те наглеждам — прошепна мадам Вилрой. — Виж кой идва?

Виктория видя Люси и майка ѝ, които носеха подноси, отрупани с кексчета.

— Не се безпокой. Зная какво е намислила.

Мадам Вилрой завъртя очи — нещо твърде смущаващо за Виктория, която не можеше да се въздържи да не погледне необикновеното ляво око на гувернантката.

— Да, но не можа да измислиш нищо забавно, за да я засенчиш. Въпреки информацията, с която разполагаше.

— Какво искаш да кажеш? — попита Виктория.

— Снощи я наблюдава цели четири часа.

Виктория чакаше.

— И къде е онази умна Виктория, която помня от по-рано? — попита предизвикателно Вилрой. — Момичето, което беше най-талантливо... Онази, която винаги знаеше как да ни разсмее.

Виктория ускори крачка и настигна Люси и майка ѝ.

— Здравейте, мисис Спенсър. Как сте? — попита угрижено. — Толкова съжалявам за споразумението за развода.

Мисис Спенсър пребледня.

— Моля?

Изобщо не приличаше на грижовната майка от предишната вечер.

— О, толкова съжалявам. Люси ми каза, че сте получили едва половината къща и само двеста хиляди годишно за половината от срока на брака ви. Смятам, че е абсолютно несправедливо, но какво да се прави? Светът принадлежи на мъжете.

Като каза това Виктория отмина. Сърцето ѝ биеше ускорено, почти чуваше одобрителния смях на мадам Вилрой.

— Люси? — мисис Спенсър беше бясна. Пусна на земята подноса с кексчета и се втренчи шокирана в дъщеря си. Няколко момчета, които тичаха, за да не закъснеят за тренировката по плуване, забавиха ход, за да погледат.

— Мамо, тя лъже. Кълна се, никога не бих...

— Люси! Как може да ме предадеш?

— Мамо, кълна се, че не съм...

— И очакваш да ти повярвам? — ръцете на мисис Спенсър трепереха, докато ровеше в чантата си за ключовете от колата. Сетне остави дъщеря си сама сред купчина съсипани кексчета.

* * *

През останалата част от деня Люси се разсейваше като окачваше плакатите си и шпионираше Виктория, която бе поръчала несекващ поток от суши и леден сок за всеки в Марлоу. Люси и Шарлот контрираха с чисто нова кампания, която удивително приличаше на реклама на диаманти ДеБеерс. Надсловът и бе: *„Диамантите може и да са вечни, но най-добрата приятелка на момичетата е Люси.“* Люси раздаде на всички момичета колиета с висулки от фалшиви диаманти с инициалите си. За момчетата бе измислила собствена версия на пръстена на Супербоул. Естествено, и двете съпернички бяха надскочили лимита на Марлоу за размера на разходите за изборите.

В ранния следобед Шарлот и Люси стояха във входното фоайе и посрещаха всички влизащи, когато чуха силен шум някъде отвън. На ливадата пред училището Виктория произнасяше импровизирана реч с помощта на високоговорител.

— Като президент обещавам да потърся решение на най-важните въпроси, които най-силно засягат нашия живот. Погледнете малкия Квеку — до нея стоеше дребно чернокожо момченце, на около осем години, с орфана тениска и протрити дънки. Виктория го бе намерила предния уикенд да играе фризби в Сентръл парк и му бе платила петстотин долара да изиграе ролята. Казваше се Колин. Тя сложи ръка върху рамото му.

— Семейството му било прогонено от дома им в Африка. Цялото село било обърнато с главата надолу от контрабандисти на диаманти. Баща му загубил ръката си, защото откраднал един диамант от бандитите, за да купи храна за семейството си. Днес Колин е тук, сред нас, понеже успял да се скрие на един от корабите, превозващи

„кървави диаманти“^[1]. Като президент аз ще вода война срещу кървавите диаманти.

Увеличаващата се тълпа слушатели избухна в овации. *Нищо не може да се сравни с крайно либералните, обладани от чувство за вина деца на богатите нюйоркчани*, помисли си Виктория и извади торбата със значки.

— Ако искате да помогнете на това момченце, сложете си значка в подкрепа на кандидатурата на Виктория за президент. Заявете позицията си против „кървавите диаманти“!

Люси остана на място като гръмната, стиснала в ръка шепа колиета с висулки от фалшиви диаманти и значка с надпис: „Диамантите са вечни!“

— Шах и мат — прошепна Шарлот, абсолютно шокирана.

— Откъде е разбрала... — Люси не можеше дори да мисли логично. Сетне се завъртя към приятелката си. — Ти си й казала! Предателка!

— Не съм! — извика Шарлот. — Пазих всичко в тайна. Заклевам се.

— О, моля те! Всички знаят, че си падаш по онова момче със синдрома на Турет — Валентин!

— Той няма никакъв синдром на Турет!

Виктория, която бе приключила с раздаването на значки и вече окачваше плакатите си навсякъде в училището, мина покрай Люси и Шарлот.

— Ето и за вас, момичета — засмя се тя и им подхвърли няколко значки. — Покажете, че сте против робството и потисничеството!

* * *

Няколко часа по-късно отвориха кабинките за изборите. Шарлот и Люси стояха наблизко, в последен опит да спечелят съучениците си на страната на Люси. Не беше трудно. Въпреки по-добрата ѝ кампания, никой не харесваше Виктория. Всяка първокурсничка, която минута по-рано бе скандирала срещу диамантената кампания на Люси, в следващата даваше мило и драго за нейното приятелство и одобрение. Всеки младеж без определени интереси, самоопределящ се като

„истински мъж“, все пак намираше Виктория за плашеща. На нея не ѝ оставаше друго, освен да стои отстрани и да наблюдава. Но преди едно момче да влезе в кабинката, тя го улови за ръката.

— Вземи правилното, решение, Тео. Нали не искаш да почнеш пак да се напикаваш нощем?

Момчето кимна уплашено.

Люси вдигна глава и огледа струпалите се пред нейната маса ученици, които отглеждаше от началното училище. Гледката беше толкова сладка, че изтриваше горчилката от неприятните случки от деня. Тогава видя Бел и Томас, които раздаваха значки за кампанията на Виктория. Той прошепна нещо в ухото на Бел, а тя се засмя. На Люси ѝ се стори, че видя как Бел разроши косата на Томас. Без да отделя очи от него, тя попита Шарлот:

— Какво става?

Шарлот сведе поглед и вдигна рамене:

— Откъде да знам?

Люси скочи от мястото си и пресрещна двойката.

— Томас, да не би да раздаваш значки за нея? — и тя посочи обвинително към Виктория.

— Бел ме помоли да помогна — обясни той.

Бел бе поискала помощта му не защото се вълнуваше кой ще спечели, а защото така двамата щяха да се появят заедно пред Люси. Донякъде я съжаляваше, но това продължаваше прекалено дълго. Крайно време беше историята с Люси да приключи.

— Да не те е помолила да предадеш гаджето си...

Люси спря изведнъж. Вече не беше толкова сигурно дали Томас още ѝ е гадже и дали въобще някога е бил. Когато видя как Бел го улови под ръка, тя се почувства като глупачка.

Томас се опита да обясни.

— Съжалявам, Люси. Не съм имал намерение да те подведа или нещо подобно. Просто ние с Бел... ами, ние... — той не успя да довърши изречението, защото не беше сигурен какво точно правят двамата с нея. Същото се отнасяше и за Бел, ако трябва да бъдем честни. През нощта се бе събудила, за да се оплаче на Бисе, че той още не я е целунал. Дори и сега не използваше точните думи като „гадже“ или „заедно“.

Люси им обърна гръб.

— Както и да е. Аз все пак ще спечеля.

Тя не се нуждаеше от съжалението му. Освен това не искаше Бел да я види, че плаче. Но вместо да изпита задоволство, Бел не беше в състояние да мисли за друго, освен за думите, които Томас не беше казал.

Люси седна на масата си и Шарлот я прегърна.

— Не се притеснявай. Поне печелиш изборите.

Люси нямаше време да избърше сълзите си, когато видя мис Лемьо да се приближава.

— Люси Спенсър, трябва да поговорим — рече тя строго.

Виктория внимателно следеше как мис Лемьо разговаря с Люси, която жестикулиреше усърдно, в отговор на очевидно сериозните факти, които чуваше от мис Лемьо. Над рамото на Виктория обикаляха две пеперуди, люлееха се нагоре-надолу, сякаш някой ги движеше с конец, същевременно подслушваха всяка дума. Между жестикулиранията Люси хвърли свиреп поглед към Виктория, която ѝ помахна и отхапа от едно шоколадово кексче. Виктория проследи с доволно изражение как разглобиха щанда с диамантите на Люси и го изнесоха. Люси се затича насреща ѝ, а в погледа ѝ се четеше убийствена омраза.

— Какво ти става? — изкрещя тя. — В сиропиталището не са ли те учили как да играеш по правилата?

— По правилата? Люси, ти надвиши многократно лимита за разходи. Това по правилата ли е? — попита спокойно Виктория.

— Ти също си доста над лимита. Откъде, впрочем, доведе това момче?

— Няма значение. Имам разрешение — Виктория размаха някакъв лист пред лицето на Люси. Документът беше написан върху лист от кабинета на мис Лемьо. Люси го грабна от ръката ѝ и зачете.

„Във връзка с хроничния пароксим на ретината у мис Фауст, въпросната се освобождава от ограниченията на бюджета, предвидени в избирателния правилник и които не ѝ биха позволили да използва личния си очен терапевт по време на кампанията. Като се има предвид тарифата на специалиста, ограниченията върху бюджета биха я

поставили в неравностойно положение спрямо останалите кандидати. Ето защо ѝ се разрешава да използва неограничен бюджет в името на справедливостта и спазването на училищната политика спрямо хората в неравностойно положение.“

— Тук пише „неравностойно положение“. Не си похарчила нито цент заради неравностойно положение. Ти си съвсем здрава. Виждала съм те в спортната зала!

— Няма значение. В разрешението не пише за какво да харча парите си. Пише само, че имам право на неограничен бюджет. Така че ти наруши правилата, но аз не съм.

— И точно ти си ме издала!

— Не бих казала — отвърна тя, но очите ѝ казваха друго. — Диамантите идват малко в повече, не смяташ ли? Искам да кажа, че не е възможно да купиш любовта на всички.

— Гадна малка вещица! — изпищя Люси и се нахвърли върху Виктория. Сграбчи кичур коса и го дръпна с все сила. Виктория изскимтя и се опита да отвърне на удара, но трябва да признаем, че силната ѝ страна бяха манипулациите и заговорите. Докато Люси продължаваше да скубе Виктория, около тях се събра тълпа зяпачи. Кристиан и Конър, които тъкмо бяха излезли от час заедно, дойдоха тичешком.

— Какво става тук? — попита Конър.

— Това е Вик! — обади се Кристиан.

Той разбута тълпата, за да се добере до двете момичета, а Конър го последва. Всеки от тях дръпна по едно от момичетата и така ги разтърваха, Конър застана между тях, за да им попречи да продължат схватката. Обаче Люси отново се хвърли към Виктория. Кристиан хвана ръката ѝ и я задържа. Люси направо кипеше от яд. Това вече беше твърде много, начинът, по който се държаха, тъй самонадеяно, сякаш нямаха нужда от приятели. През стиснати зъби тя процеди всички зловни гадости, за които се сети.

— Знаеш ли какво? Цялото ти семейство са пълни откачалки. Трябва да съм благодарна на Бога, че нямам куп сираци мутанти за братя и сестри. Трябва...

В следващата секунда се озова на пода. Кристиан се намръщи едва забележимо и миг по-късно се озова на колене сред тълпата, стиснал безжизнената ѝ ръка.

Той не губи време да вика училищната сестра, а вдигна Люси на ръце и затича към кабинета ѝ. Последва го цяла тълпа. Накрая единствено на него, Конър и Виктория позволиха да останат, защото сестрата имаше нужда от свидетели.

— Тя е в безсъзнание — отбеляза жената. — Конър, извикай линейка.

— Нямаме представа какво се случи. Тя просто припадна, това е. Може да е диабетична криза или нещо подобно — обясни Виктория, която винаги бе готова да предложи решение в случай на нужда, а освен това искаше да отклони вниманието от себе си.

— Значи не е имало сбиване? — попита сестрата, оглеждайки подозрително дребното червено петънце върху челото на Люси.

— Тя ме нападна. Има поне сто очевидци. Вероятно се е пренапрегнала, защото след това просто припадна, от нищото.

— И ти нямаш нищо общо?

— Тя припадна, след като ни разделиха.

Конър влезе в стаята, точно когато Виктория завършваше обяснението си.

— Линейката идва. Кристиан, ти държеше ръката ѝ — и той погледна Кристиан сякаш вече му нямаше доверие. Кристиан дори не успя да отвори уста.

— Не — обади се сестрата. — Не можеш да причиниш припадък, ако просто стиснеш ръката на някого. Ако не е станало по време на сбиването, значи се дължи на предшестващо състояние. Добре, чух достатъчно. Всички вълн.

Когато излязоха, Кристиан въздъхна с облекчение, а Виктория му хвърли предупредителен поглед. Едва не бе провалил играта, а това беше единственото нещо, от което Виктория се страхуваше. Конър също го гледаше с подозрение.

* * *

Въпреки усилията ѝ да се изкара жертва, Люси бе дисквалифицирана за надвишаване на лимита за разходи и неспортсменско поведение. Изборите продължиха по план, а Виктория остана единственият фаворит. Естествено, това не означаваше, че всички я харесват. Слуховете, че ситуацията се е превърнала в битка на живот и смърт, бързо се разнесоха. Макар че Люси и Виктория едва се бяха докоснали, някои говореха, че Виктория е пратила Люси в кома, други — че е размазала физиономията ѝ, че е изскубала косата ѝ до косъм или че е използвала нинджа похвати.

Люси прекара деня в леглото, плачеше и викаше всичките си приятели, за да им се жалва. Когато се обади на Конър, мисис Вирт, която бе чула цялата история, взе телефона и ѝ каза няколко утешителни думи:

— Е, скъпа, сигурно просто си припаднала. С всичките тези диети дето спазват днешните момичета! Трябва да внимавате повече.

Когато Люси се опита да сподели подозренията си откъде Виктория разполага с толкова информация, мисис Вирт отвърна:

— Явно е доста наблюдателна!

А щом Люси спомена пеперудите и миризмата, две неща, които сама бе забелязала, мисис Вирт отсече:

— Знаеш ги какви са французите... *Toujours au naturel.*^[2]

Победата не бе пълна. Люси все пак спечели място в ученическия съвет. За Виктория всичко друго, освен пълно унищожение на врага, беше равносилно на загуба. Поне така каза мадам Вилрой. А и Кристиан за малко не бе издал тайните им.

— Помисли си за всички хубави неща, които си направила за него, Виктория. А той ти създава единствено проблеми и не заслужава да му простиш.

Нямаше значение колко пъти се извини Кристиан. Виктория знаеше, че извиненията не важат, когато постоянно правиш грешки. Струваше ѝ се, че трябва да му прости поне седемстотин пъти. *Дяволът е в детайлите*, каза му един ден, *а ти винаги ги прецакваш*. Въпреки че всъщност я бе спасил, тя не му проговори цяла седмица.

* * *

Две пеперуди летяха през влажните нюйоркски улици към тъмния дом на семейство Фауст. Намериха пътя си през отворения прозорец, през огрятия от свещите коридор, до източното крило и затанцуваха из стаята, където мадам Вилрой четеше нещо особено увлекателно в книгата си. Тя се бе отпуснала във фотьойла, а върху коленете ѝ лежеше подвързано с кожа томче. Черната ѝ рокля я обгръщаше плътно. Без да отделя очи от четивото, тя вдигна дългия си пръст до ухото си. Пеперудите кацнаха там и разказаха новините — за деца, за родители, за дребни престъпления. Гувернантката кимна, замислена върху това как се върти светът и как се променя. Тя се възхищаваше на дребните несъвършенства, на това как ръждата и прахта постепенно завземат всичко, как дори добрите сърца се изтощават, а животът на дребните пеперуди изтлява в безславна смърт — още едно дребно зло, което светът е твърде зает, за да забележи. Мадам Вилрой изтри ръка в плохата на роклята си и си помисли колко добре се развива всичко. Подобно на дявол часовникар, тя току-що измисли нов ход — само им дай малко власт и гледай как хората ще изгорят света до основи. Сега можеше да се отдръпне и да наблюдава въртенето на зъбните колелца към неизбежния крах.

Мадам Вилрой приглади златистата си коса с деликатната си ръка с цвят на слонова кост. Валентин — писател. Писателите вярват на всичко, живеят живот, пълен с лъжи. За него тя имаше дребен и много ценен подарък. Дар, който една отчаяна душа със сигурност би харесала. Голяма лъжа за онзи, комуто предстои да стане велик лъжец.

[1] Кървави диаманти — диаманти, добити в райони на военни конфликти, които се използват за закупуване на оръжие и финансиране на военните действия. Наричат ги още „конфликтни диаманти“. — Б.р.

↑

[2] Toujours au naturel — Винаги естествени (фр.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 12

МАРТЕНСКИТЕ ИДИ

КНИГА НА ЮЛИЙ

Мартенски иди

Година на консулството на Публий Корнелий Лентул Спинтер и Квинт Цецилий Метел Непот

Минаха три години откакто започнах тази злочеста кампания срещу галите, за пари. Макар че в писанията си казах на гражданите на Рим, че го правя за тяхна слава. Защото аз съм ръката на Рим, но, страхувам се, никога няма да бъда неговият Цезар. Когато построихме лагера си на брега на река Самбр, ариергардът ни изненадващо бе атакуван. Врязаха се сред нас с такава мощ. Мисля, че експедицията ми може да се окаже прекалено дръзка. Вероятно ще се наложи да вляза в битка. Не се страхувам за живота си. Страхувам се за името си.

Мартенски иди

Година на консулството на Публий Корнелий Лентул Спинтер и Квинт Цецилий Метел Непот

Срещнах една жена.

Март е умрял, мрачен месец, богат единствено на неизпълнени обещания. Времето в Ню Йорк бе влажно и противно. Мадам. Вилрой беше навсякъде, а децата все още не бяха добре приети в Марлоу. Бел

бе всепризнатата кралица на красотата, но както е известно, никой не обича кралиците на красотата. Баните бяха тъй болезнени, че след всяка от тях ѝ трябваша по няколко дни, за да се възстанови. Макар че можеше да контролира как се чувстват останалите, собствените ѝ настроения се люшкаха безконтролно. Когато излизаше от ваната, беше като разбита, ръцете ѝ — издраскани до кръв от ноктите. Най-напред беше раздражителна, след това я обхващаше гняв срещу целия свят. В такива моменти, когато болката я изпълваше с горчилка, правеше грешки. И дори да бе решена да накара някого да я хареса, не можеше да се принуди да изиграе ролята си докрай. Веднъж разплака един от учителите. Широкото му, подпухнало лице стана противно, когато се разхленчи посред час, повтаряйки, че обича Бел, след което се обади по телефона на жена си пред учениците, за да ѝ каже, че иска развод. Сцената на падналия на колене сериозен мъж бе толкова абсурдна, толкова безнадеждна и похотлива, че отврати свидетелите. А от нейната непристойност Бел също погрозня.

Омразата, която Виктория таеше към Марлоу, бе намаляла, след като спечели изборите за президент на класа, стана член на клуба по дебати и запълни календара си с часове по различни предмети. Въпреки това тя намираще достатъчно неща за мразене, например грозните като жаби лелки от офиса на съветника, които мислеха за сладолед през по-голямата част от времето, „родения победител“ Томас, който също бе в клуба по дебати, бъдещите генгста рапъри от клуба по инвестиционно банкиране и, разбира се, да не забравим нездравословната доза омраза срещу Люси Спенсър.

Никой от семейство Фауст обаче не бе тъй депресиран по време на безкрайния март от Кристиан, който бе изгубил единствения си приятел след инцидента с Люси. Оттогава насам Конър пазеше дистанция. Не предложи да играят голф, нито разведе Кристиан да му покаже училището. Кристиан я караше някак без приятели, но не се справяше тъй успешно като Бисе. Веднъж, когато влезе в стаята му, тя го завари застинал неподвижно, с вдигнати във въздуха ръце, сякаш се поздравяваше с някого. Но понеже единственият му „човешки“ контакт след някой особено добър удар беше пластмасовата усмивка на Бъди, а Бъди не знаеше как се отговаря на „дай пет“, жестът му приличаше по-скоро на махане за сбогом.

Бисе се стараше да стои в сянка. Останалите ѝ се подиграваха, че е бавноразвиваща се, понеже веднага забравяше какво са ѝ казали, едва се сдържаше да не изпищи, ако някой я докосне, а и често си говореше в час, докато учителят преподава урока. Дори на обществени места Бисе се държеше като корабкрушенка на самотен остров. В един момент човек би си помислил, че не е с всичкия си или че е шизофреничка, но в следващия можеше да я чуе как превежда Цицерон от латински сякаш е чист английски, или да хване някое китайче, че ѝ се присмива на кантонски диалект и да поправи граматическите му грешки, или да прекара цял ден, разяснявайки шегите и каламбури в „Бдение над Финеган“.^[1] В тези моменти тя се въодушевяваше, но видеше ли очите, вперени в нея, отново се свиваше в себе си. Казваше, че се чувства като в „маймунска клетка“ — идиом на суахили. Бе станала известна. Да я обучаваш беше като да изследваш Александрийската библиотека — няма какво да добавиш, можеш единствено да се надяваш да откриеш какво има там.

Вниманието я правеше непопулярна дотолкова, че да я намразят. Братята и сестрите ѝ бяха заети със собственото си трескаво ежедневие, затова тя често обядваше сама и прекарваше междучасията като четеше някъде в усамотение. Докато те водеха битки за награди, преследвайки мечтите си, тя се бореше да намери приятел — където и да е, било то и в книгите. Продължаваше да се надява, че колкото повече езици научи, толкова по-голям е шансът да открие сродна душа някъде на планетата.

Често децата я дразнеха, знаейки, че няма да им отвърне. Тъй като определено не бяха в състояние да я разберат, те откриваха нови и нови начини да се забавляват с нея. Сигурни бяха, че тя няма дори да вдигне глава, освен в онези редки и възхитителни моменти, когато им отговаряше тъй умно, че те се смееха още повече. Понякога Валентин казваше, че с пълната си небрежност Бисе сама си го проси. Като онзи път, когато я хванаха да чете в коридора Кама сутра в оригинал, на санскритски, в междучасието, обърнала екзотичната корица така, че всички да я виждат. Как само бърчеше вежди, опитвайки се да разбере всяка дума на страницата... каква концентрация. Валентин отбеляза, че сама го е предизвикала.

Всъщност Бисе нямаше друг избор, освен да се концентрира, защото тя правеше нещо повече от това да учи езици. Тя ги

дешифрираше. Разглобяваше ги и пак ги сглобяваше от най-малките чертички и ченгелчета. Прекарваше часове наред, потейки се над синтаксиса и граматиката, използвайки един език, за да научи друг. Затова и повечето от учениците чужденци не я харесваха. „Тя е толкова арогантна“, казваха те за нея. Като при онзи инцидент с Пампош Коул и бляскавата му вносна южноазиатска банда — момичета, дошли в Марлоу от най-добрите индийски и пакистански училища, повечето от които се подготвяха за участие в конкурса „Мис Свят“ и не се отделяха от Пампош. Този ден Пампош попитал Бисе дали говори кашмирски и тя му отговорила отрицателно, защото наистина не владееше този език. Няколко часа по-късно той и три от неговите момичета седяха около една маса в библиотеката, близо до Бисе и си шепнеха зlostни шегички по неин адрес на кашмирски, стараейки се да подчертаят факта, че поне този път тя не може да разбере, че ѝ се подиграват.

Накрая една от тях дойде до нейната маса, размахвайки в ръка някакъв лист.

— Ей, ти си онова момиче с езиците, нали?

Бисе не отговори.

— Помислихме си, че може би ще искаш да научиш кашмирски. Затова ти написахме тук няколко думи. Ето, виж.

И тя показа на Бисе листа, върху който бяха надраскани странни заврънкулки.

— Ела да седнеш при нас и ще те научим как да ги произнасяш.

Бисе впери поглед в листа, силно концентрирана. Почти не вдигна очи, оставяйки се момичето да я отведе до съседната маса. Седна, без да продума, докато останалите я подканваха да каже няколко фрази, да повтори едно или да произнесе друго. *Това е думата за здравей. Така питаш за най-близкия ресторант. Така пък представяш семейството си.*

Накрая, след десетина минути, Бисе вдигна очи.

— Тази дума не означава *ресторант*.

— Напротив, това означава — отвърна Пампош невинно.

— Е, ако е така, мога да се обзаложа, че туристите урду не се хранят много често в Кашмир...

— Какво?

— А онази дума там... не значи *приятно ми е да се запознаем*. Всъщност е доста противна.

Бисе продължи да чете.

— И няма да кажа онова за голямата рижа маймуна... Явно става въпрос за Кристиан.

Вместо да се засрами, Пампош реши да се фокусира върху нечестното според него поведение на Бисе, затова скръсти ръце и се облегна назад. Седеше мълчаливо, докато Бисе разчиташе внимателно думите една след друга, от време на време си записваше нещо върху листа с кашмирски подигравки и обиди, превръщайки ги в детинщини, сравнени с нейния сериозен лингвистичен анализ. Като археолог, който търси отговори сред вкаменени екскременти. Бисе беше археологът. Пампош — онзи, от който идваха екскрементите. Той определено не се зарадва на ролята си.

— Да не искаш да кажеш, че си научила кашмирски за последните три часа?

В подобни моменти, когато Бисе си помисляше, че съучениците ѝ наистина искат обяснение, когато повярваше, че логичният отговор ще ги накара да я харесат, Бисе се чувстваше най-щастлива за един миг и най-самотна — в следващия. Заслужаваща аплодисменти блестяща защита точно преди произнасяне на присъдата виновен. И независимо колко пъти се случваше, Бисе все се оказваше неподготвена.

Тя сгъна листа, малко по-емоционално от обикновено.

— Не, не! Вижте... ако знаеш седем или осем езика от едно езиково семейство, лесно се оправяш с деветия. Нямаш нужда от уроци и тям подобни. Достатъчен ти е добър събеседник и един час работа с речника...

Те не се впечатлиха. Бисе продължи.

— Използваш знанията си за другите езици... синтаксиса, корените на думите, близки думи...

Когато никой не ѝ отговори, Бисе се запъна, понеже реши, че не я разбират.

— Нали знаете, че езиците са разделени в семейства? Испански, италиански, португалски — изброи тя на пръсти, — това са романски езици.

И този път никой не ѝ отговори.

— Е, добре, същото е и е вашите езици, нали така? Индоарийските — пенджабски, гуджаратски, кашмирски. Разбрахте ли?

След миг осъзна, че те изобщо не се интересуват какво им казва, че не искат урок. Разбра, че отново е изтълкувала ситуацията погрешно. Затова се прокашля и изтананика шепнешком: „Клингонски, шайриук, елфски...“^[2]

Никой не разбра шегата ѝ.

* * *

На обяд коридорите в Марлоу се изпълваха с вдигнати яки, яркорозови мобилни телефони, бенто кутии^[3] със суши и други японски специалитети. Бисе стоеше пред библиотеката и наблюдаваше бърещите около нея тийнейджъри в униформи на Марлоу — сивосини блейзери, панталони, поли и снежнобели ризи. Изкушаваше се да си тръгне и да се прибере у дома. Или да спре времето и да изследва спокойно училището. Или да се скрие тук за още няколко минути. Повече от всичко Бисе мразеше публичните пространства. Реши да се върне в библиотеката и да прекара обедната почивка в четене или дешифриране на някое ново езиково семейство — например някое от индианските. И тогава, с крайчеца на окото си зърна Бел, която бързаше към тоалетната. Забравяйки за трогателно късия списък от варианти за прекарване на обедната почивка, Бисе усети непреодолимо желание да намери сестра си. Последва я в тоалетната и се сви в ъгъла, когато Бел влезе в една кабинка. Вратата се отвори рязко и в помещението влетя енергична блондинка с конска опашка, която започна да чука на всички кабинки.

— Тук съм, Магс — чу Бисе гласа на сестра си. — Не се притеснявай. Няма никой друг.

Бисе се зачуди какво правят двете момичета в тоалетната. Не беше ли време за обедното появяване на Бел? Влизането на Бел в столовата на обяд никога не беше дискретно. Когато отваряше тежката двукрила врата, цялото училище се обръщаше да гледа, обядващите изпускаха сандвичите си, забравяха за шоколадовите десертчета и спираха да разговарят. Щом доближеше някоя маса, седящите там бързаха да се сместят, за да ѝ направят място, на седмото небе от щастие, че ще бъдат близо до нея. Тя беше колективната

пристрастеност на Марлоу, просмукваща се в сърцето му с всеки полъх на вятъра.

Маги се опита да влезе в кабинката, но тя беше доста тясна. Затова момичетата твърде нехайно оставиха вратата притворена. Бисе видя как двете тършуват в чантата на Бел, всяка от тях извади от там по една шепа хапчета и ги глътна. Маги се захили глуповато и Бел трябваше да запуши устата ѝ с ръка. Бисе беше шокирана. Побърза да избяга от скривалището си и да се шмугне в една празна стая.

* * *

След онзи съдбовен ден в края на юли, „гадният петък“, както сама го нарече, мисис Вирт не доближи нито веднъж клуба „Здраве и тенис“ в Рокфелер сентър, където дамите се събираха всеки петък, след дългия следобед „пазаруване до припадък“ (да се разбира до припадък на слугите). Седяха край басейна на фитнеса и дискутираха колко сполучлива е фразата „лов на намаления“, колко странен на вкус е леденият сироп с киви и аминокиселини и колко секси изглеждат тренъорите, когато показват упражнения на крос тренажора. Сега мисис Вирт упорито избягваше фитнес клуба в петък. А точно в този ден тя нямаше как да е по-далеч от спортуващите дами. Влезе в сладкарница „Паярд“ и си избра плодови тарталети от третия рафт, лешников мус от четвъртия, повечето ореховки от първата полица и почти всичко, което можеше да отнесе от полици две, пет и шест (с изключение на банановия пудинг, за който бе чувала, че използват бито масло, което бе строго забранено в нейната диета). Накрая мисис Вирт поръча да ѝ донесат капучино с обезмаслено мляко и каноли^[4]. Тъкмо се опитваше да оближе сметаната с език, когато забеляза Никола Вилрой в едно от ъгловите сепарета, сама. Мисис Вирт ѝ помахаше с ръка.

— Ехоо, Никола, скъпа!

Вилрой не се обърна.

Мисис Вирт се нацупи и тръгна право към нея.

— Никола? Никола!

Мадам Вилрой седеше на празна маса, втренчена — на пръв поглед абсолютно безцелно — в голата стена пред нея. Тя не мигваше,

а гърдите ѝ под ръчно тъканата, прилепваща по тялото черна рокля, поръбена с дантела, сякаш не се повдигаха и отпускаха, както когато диша обикновен човек. Бе изпаднала в кататония. Мисис Вирт седна точно отпреде ѝ. Ако мадам Вилрой бе забелязала появата ѝ и ако изобщо забелязваше нещо, с нищо не го показва.

— Никола, скъпа. Няма ли да ми кажеш здравей? — мисис Вирт размаха ръка пред очите ѝ. — Искаш ли половината от канолите ми?

Нищо. Мисис Вирт се пресегна и докосна ръката на мадам Вилрой. Тя беше студена като лед. Мисис Вирт я щипна леко, след това я ощипа с все сила. Заби нокти в кожата, но пак не последва никаква реакция. Сякаш мадам Вилрой не усещаше абсолютно нищо, не чуваше, не виждаше, не помирисваше, не вкусваше нищичко. Сякаш бе изгубила всичките си сетива и всяка представа къде се намира.

Когато най-сетне се събуди, мисис Вирт боцкаше ръката ѝ с вилицата.

— О! — възкликна тя и дръпна сребърния прибор. — Добре ли си? Канех се да извикам линейка.

— Няма нужда — отвърна мадам Вилрой и съумя да възпроизведе нещо подобно на усмивка. Беше притеснена за пръв път, откакто мисис Вирт я познаваше. Вдигна ръка и опипа кока си, огледа се наоколо, сякаш чудейки се къде се намира, грабна вдигащото пара капучино с обезмаслено мляко на мисис Вирт и го изпи на една глътка.

— Никола, скъпа, как смееш? Уплаши ме до смърт — извика мисис Вирт.

Лицето на мадам Вилрой бавно се разтопи в меденосладка усмивка.

— Какво ще кажеш да се поглезим малко? — покани тя новата си приятелка. Мисис Вирт мигновено забрави за преживяния шок и се поддаде на магията от присъствието на тази необикновена жена.

— Не би трябвало. Тъкмо ми опаковат сладките, които поръчах. Макар че предложението ти е твърде примамливо...

— Кой казва, че не можем да се поддадем на изкушението от време на време? Както казваме в Париж *Tous en moderation, tete moderation*. Да бъдем умерени дори в умереността си.

— Ууух — въздъхна мисис Вирт, — ако поставим така въпроса...

Мисис Вирт направи опит да извика някой келнер, но никой не ѝ обърна внимание. Мадам Вилрой се прокашля леко в шепа. В следващия миг един млад симпатичен сервитьор донесе любимия десерт на мисис Вирт — парче кейк „Храната на дявола“ и чаша чай Дарджилинг. Това беше доста необичайно като се има предвид, че в сладкарницата не предлагаха от този кейк. Мисис Вирт се отпусна втрещена на стола, а в това време сервитьорът поднесе на мадам Вилрой парче пай с червени малини. Тя взе вилцата си, погледна пая и изгледа младежа с поглед, който го накара да подскочи и да обере набързо украсата. Докато мисис Вирт се опитваше да си обясни какво се случва в главата ѝ, докато се мъчеше да намери някакво обяснение, мадам Вилрой кротко ядеше пая си, отпиваше големи глътки от чая и си мислеше за обичайните грехове, които можеха да оживят един мързелив следобед.

— Какво правиш тук? — попита я мисис Вирт.

— Избирам подарък за Валентин.

— О, рожден ден ли има?

— Не.

Мисис Вирт изчака, но повече информация така и не последва.

— Скъпа Женевиер — обади се мадам Вилрой след дълга пауза, — чух, че синът ти ще участва в турнира по голф.

— О, да — засия мисис Вирт. — Моят Конър винаги печели. Много е добър.

— Знам — отвърна сладко мадам Вилрой. — Онзи ден бях на тренировката. Да гледам Кристиан.

— Чудесно — мисис Вирт отхапа от кейка си.

— Малко се притесних. Конър изглеждаше някак... апатичен.

Мисис Вирт вдигна очи от чинията си.

— Какво искаш да кажеш?

Мадам Вилрой сви рамене.

— Изглеждаше така, сякаш някой е изсмукал енергията от тялото му...

Мисис Вирт се притесни.

— Дали трябва да се консултирам с лекар?

— О, предполагам, че не е толкова сериозно — рече мадам Вилрой. — Тийнейджърите постоянно са уморени. Надявам се само да не получи пристъп на юношеска летаргия точно на турнира.

Мисис Вирт се насили да се усмихне.

Мадам Вилрой изчака. Тя обичаше неловкото мълчание.

— Кейкът е чудесен — рече накрая мисис Вирт.

— Ммммм.

Мадам Вилрой продължи да чака. Нямахше нужда да насилва нещата. Събеседничката ѝ щеше сама да изтърве някоя полезна информация.

Изведнъж мисис Вирт сякаш се сети какво да каже.

— Томас също ще участва, нали знаеш? Баща му — Чарлз, също ще дойде.

— О, така ли?

— Да, той е много приятен човек. Тъй добросърдечен. Работи върху един бизнес проект, който да осигури пари за бедните семейства в Турция. Заедно с един от онези богати чужденци филантропи — Ямин, май се казваше. Турчин. Казват, че влязъл в дългове, докато се опитвал да създаде някаква хуманитарна организация. Сега Чарлз му помага...

— Хм — прекъсна я мадам Вилрой. — Приятно ми беше, Женевиев, но трябва да тръгвам.

Мисис Вирт тъкмо отпиваше от чая си. Побърза да преглътне и възкликна:

— О! — сякаш беше крайно разочарована.

— Трябва да се погрижа за подаръка — намигна ѝ мадам Вилрой.

— Да, вярно, подаръка за Валентин. Какво мислиш да му подариш?

Никола Вилрой вирна глава, изгледа с присвити очи скучната си позната и отвърна:

— Нещо, което да го омагьоса и очарова. Нещо ефирно, което да плени въображението му и да го пусне на свобода...

— О, Нинтендо, колко хубаво! — изписка мисис Вирт, а мадам Вилрой разтърка слепоочията си и поръча двойно еспreso за вкъщи.

* * *

Никола Вилрой обичаше вечерите си насаме. Докато децата спяха, тя обикаляше къщата и бдеше. Беше невидима, стъпките ѝ бяха безшумни, дъхът ѝ бе недоловим. Тя просто се плъзгаше през стаите им като бдителна майка, която пази малките си и прави планове за предстоящия ден. Обикновено децата спяха дълбоко и тя оставаше в своя собствен свят. Не се налагаше да внимава за царствената си стойка. Позволяваше си да отпусне леко рамене. Кокчето в косата ѝ вече не бе така стегнато, от всички страни висеше по някой и друг кичур. Необикновеното ѝ око не блестеше в синьо както през деня, а бе тъмно и страшно в сумрака на тази къща, където цареше вечна нощ. В мрака не се чуваше никакъв звук, освен пърхането на няколко пеперуди и дишането на спящите деца. Тази вечер обаче, по време на обичайната обиколка, когато гувернантката застана до леглото на Бел, тя чу непознат шум, който идваше от другия край на стаята. Обърна се да погледне към леглото на Бисе и я чу да си шепне нещо насън, под сивите чаршафи, с които се бе завила през глава. Обикновено говорещо в съня си дете и трептенията от неговия кошмар не бяха в състояние да развълнуват гувернантката. Но тази вечер беше различно. Тя се приближи до леглото на Бисе. Долови една дума, после още една. Шепот на чужд език. *Тя е близо. Твърде близо.* Когато Вилрой се наведе над мъничката сива купчина, образувана от крехкото тяло на Бисе, ръцете ѝ се разтрепериха. Понечи да я докосне, но кокалестата ѝ длан спря на сантиметри. След това тя безмълвно дръпна ръка и се изниза от стаята, с изпънати рамене, възвърнала царствената си стойка, съсредоточена върху предстоящия ден. Трябваше да помисли за новия дар за Валентин. Що се отнася до Бисе — нямаше повече подаръци за нея, защото като всяка добра гувернантка знаеше, че много подаръци развалят дисциплината, а никой не иска разглезено, изпуснато от контрол дете.

[1] „Бдение над Финеган“ — роман на ирландския писател Джеймс Джойс, написан на собствен език, комбиниращ елементи от различни езици. Смята се, че е невъзможно да бъде преведен. — Б.а. ↑

[2] Клингонски — език на клингоните, извънземна раса от фантастичната вселена в Стар Трек. Шайриук — езикът на укитата от „Междузвездни войни“, който се състои предимно от ръмжене и сумтене. — Б.а. ↑

- [3] Бенто — обяд в кутия, много разпространен в Япония. Съдържа красиво аранжирана здравословна храна. — Б.а. ↑
- [4] Каноли — италиански десерт. — Б.а. ↑

ГЛАВА 13

БЕЛИЯТ ПРОЗОРЕЦ

— *Не, Уилям, ние не сме обикновени разбойници. Не крадем заради спорта. Не сме уродливи и самотни мизантропи — в противен случай нямаше да съм тъмната дама от твоите сонети, тъй мила към теб. Не е ли така, Уилям? Аз не съм злодей. Ние ги създадохме. Развити цивилизации, крепящи се върху плещите на неколцина. Подобно на първата майка, ние сме майки на първите сред нас — най-великите. Сестринство, което пази реда. Вероятно доста чудати — смятам, че би било по-добре да се нарече така — гилдия на чудатите сестри.*

— *Чудати сестри... това беше само сън.*

— *Не, Уилям. Не беше сън. Нито пък делириум. Трябва да повярваш, че е истина. Един мираж не може да бъде тъй истински, не би могъл да те вдъхнови да напишеш прочутите си пиеси — онези, заради които стана прочут, а не никому неизвестния син на местния месар.*

— Какво правиш тук? — попита Валентин, отхапа от зрялата праскова и седна до Бисе край масата в дневната на дома.

— Просто чета — отвърна Бисе. Отвсякъде бе затрупана със страници, изписани с нечетливи букви. — Опитвам се да разгадая този текст.

Той надникна над рамото ѝ и се отпусна обратно на стола.

— Не ти ли писва понякога от четенето?

— А на теб не ти ли писва от писането?

— Да, но аз поне имам определена цел. Ти какво точно правиш? Трябва да намериш цел, която да преследваш, сестричке! Ти си поумна от Виктория.

— Благодаря.

— Така е. И защо не?

На Бисе ѝ се прииска да му разкаже какво изпитва, колко силно мрази това място, как няма къде другаде да се скрие, освен в собствения си свят. Да му каже, че няма голяма полза да те осиновят, ако накрая пак се окажеш сам. Може би пък той щеше да разбере, че тя има нужда да отиде на друго място. Всъщност, едва ли. Той се забавляваше. Той нямаше представа какво е да имаш близък и внезапно да го изгубиш. Обаче не му каза нищо от това. Само се усмихна и повтори още веднъж: — Благодаря.

— Защо не излезеш с Бел и нейните приятели? Тя познава почти всеки тук — настоя Валентин.

Бисе вдигна рамене.

— Не, тя не ме иска около себе си.

Като видя болката, изписана на лицето ѝ, Валентин опита друго.

— Окей, разбирам, че Бел е твърде заета и че ти не искаш да си имаш вземане-даване с Вик. Но не е добре да си сама през цялото време.

— Окей, може да помисля върху това по-късно — отвърна тя и отново се зачете.

Няколко минути Вал просто дъвчеше и се взираше в Бисе.

— Да си забелязала нещо особено с Вилрой напоследък? — попита я.

— Моля?

— Толкова е тайнствена... тъй трудна за разбиране — въздъхна той тежко.

— И на мен така ми се струва.

Той продължи да я гледа как чете.

— Да, предполагам — изведнъж лицето му помръкна и той продължи да човърка. — Бисе, искаш ли да чуеш една наистина интересна история?

Бисе вдигна поглед.

Той се наведе напред.

— Знам нещо, което е много по-интересно от тази книга — прошепна Валентин.

Тя го погледна, но не каза нищо. Испита чувството, че е чакала тази история цял ден. Или пък я беше чувала и преди. Вероятно я беше слушала отново и отново стотици пъти, по различен начин, в някаква паралелна реалност, на която не бе позволено да остане в паметта ѝ. А може би тя щеше да даде отговор на всичките ѝ въпроси.

— Искаш ли да я чуеш? — попита той тъжно. — Да ти я разкажа ли?

Тя кимна.

— Имало едно време — започна той с обичайния драматизъм, — една красива майка на пет деца...

Бисе се засмя. Валентин продължи.

— ... пет тъжни, нещастни, от никого необичани деца.

Бисе спря да се смее. Валентин се отказа да се прави на забавен. Тя не го беше виждала тъй тъжен. Затова се сви на стола си.

— Тя си имала любимец, естествено. Обещала му, че ще го обича... понеже се чувствал най-необичан от всички.

— Валентин... — Бисе се пресегна към ръката му. Историята вече не я интересуваше толкова. — Не говори така.

— Забелязала ли си, че тя вече не се държи с мен както преди?

Доколкото Бисе си спомняше, Вилрой винаги се бе отнасяла с Валентин по един и същ начин — насърчително, закачливо, сякаш флиртуваше, но и леко надменно.

Валентин си помисли дали да не разкаже на Бисе за онази Вилрой, която той познаваше. Онази, която бе дошла в дома му във Франция. Красивата дама, която го бе посетила тайно и му бе обещала да заеме мястото на невярната му майка. Можеше да сподели всичко това с Бисе и после просто да върне часовника. Но беше твърде уморен. Имаше нужда от разговор, който събеседникът му да запомни. Искаше да каже неща, които да не изчезнат в някоя гънка на времето. Вътре в себе си искаше Бисе да запомни това, което ще ѝ каже, поне за няколко дни.

— Тя не ме обича вече.

Бисе просто потупа ръката му.

— Съмнявам се, че е така — излъга тя неумело, но достатъчно убедено, за да го накара да се усмихне.

* * *

Преди няколко дни мадам Вилрой подари на Валентин нова стая, както на всички останали. Отначало той реши, че тя ще иска нещо в замяна, както обикновено. Не и този път. Стаята беше подарък — без задна умисъл. Валентин си каза, че това е странно, но не искаше да мисли за мотивите на мадам Вилрой. Това беше трудна задача. Тя му каза, че стаята ще му помогне да издигне уменията си на по-високо ниво, но че трябва да бъде внимателен. Сподели всичко това с необичайно драматична нотка в гласа. Очите ѝ блестяха, когато го прегърна и зашепна за важността на подаръка. След това отправи няколко твърде сериозни предупреждения — че понякога животът в стаята можел да му се стори сюрреалистичен, дори нереален, като сън. Но че той трябва да продължава, въпреки всичко, понеже стаята е подарък за най-талантливия от петимата. И никога да не поставя под въпрос какво може да му причини тя. Досега Валентин се бе страхувал да я използва.

Стаята имаше чисто бели стени, които приличаха на голи полета, покрити с прясно навалял сняг. Валентин влезе в празното помещение — едновременно истинско и нереално. Вътре нямаше друго, освен голям прозорец в средата на задната стена — с перфектна бяла дървена рамка, която го разделяше на четири равни квадрата. Разделеният на квадрати прозорец — единственият източник на светлина в обширното пусто пространство, му напомняше за необикновеното око на мадам Вилрой. Но беше различен. Някак успокояващ. Приличаше на прозорец в най-обикновен селски дом, а ако присвиете очи достатъчно силно, бихте могли да зърнете зад него слънчогледи и ограда от колове. Къщата би могла да бъде чудесно място, където да порасне едно дете, идеално място за изучаване.

Валентин се изправи до прозореца и се загледа навън, към високите дървета и люлката от автомобилна гума, закачена на един клон, към стръмния хълм. Почти чуваше песента на скалите. Той можеше да познае лъжата, когато я срещне. Сега беше различно или поне на него му се струваше така. Все пак, докато стоеше в стаята, усещаше мъчително главоболие. *Това не е лъжа*, рече си наум. Но със

сигурност онова, което виждаше отвън, не беше тяхната улица в Ню Йорк.

Валентин опря пръст на стъклото. Мъглата се раздвижи и нахлу през прозореца. Зад нея Валентин зърна тухлени стени, но гледката се променяше. Когато се огледа наоколо, в стаята бе израсла гора, а вместо дъсчения под, под краката му имаше трева. Сега беше от другата страна на прозореца и надничаше в някаква колиба, на съвсем ново и различно място. Миг преди това все още бе в Ню Йорк, в стая с бели стени. В следващия можеше да се озове къде ли не, защото това бе прозорецът към света, всеки прозорец, съществувал някога, сега и в миналото. Той стисна юмруци и затвори очи. Когато ги отвори — отново, стаята бе бяла, както преди. Бе се върнал в нийоркския апартамент и гледаше към слънчогледите и въображаемата ограда от другата страна на прозореца.

Обърна се и излезе, напълно убеден, че с помощта на стаята може да изкривява времето и пространството така, както старата дарба не му позволяваше. В момента, в който кракът му стъпи отвън, сякаш се блъсна в тухлен зид. Сякаш досега бе спал и изведнъж се събуди или пък внезапно излезе от мъглата. Вън всичко изглеждаше съвсем различно. Той се отърси от странното чувство и продължи. Тестът му бе успял. Страхуваше да не се разочарова, въпреки че мадам Вилрой му бе описала съвсем точно как функционира стаята. Бе му обяснила какво да направи, какво да донесе и какво да очаква. Но той смяташе, че предпазливостта никога не е излишна. Сега знаеше, че му трябва достоверни дрехи, за да направи нещо реално.

Направо профуча през дневната, където Виктория четеше. Втурна се в старата си стая, бръкна под леглото и извади мъжко балетно трико, което бе свил от салона за танци на Марлоу.

— Не мога да повярвам, че го правя — рече си, но облече трикото и извади бяла дантелена риза от гардероба. Облече я над трикото и завърза на кръста бежовия копринен шал, който бе взел от стаята на Бел. Огледа се набързо в огледалото и установи, че изглежда комично. Ще трябва да се престори на безделник или на селския идиот. По пътя към стаята с прозореца бе тъй зает да оправя шала, който постоянно се развързваше, че не забеляза Виктория, която го причакваше в коридора.

— Къде отиваш? — попита го тя. — И какво си облякъл?

— Нямам време за обяснения, Вик. Трябва да свърша нещо.
Виктория го последва, ускорявайки ход, когато той забърза.

Валентин се обръщаше постоянно назад. Усещаше как тя се мъчи да прочете мислите му и се старееше да се отърве от нея.

— Връщаш се в миналото — рече тя. Сетне замълча. Валентин се опита да заключи мислите си, но тя беше много бърза. — Стаята, която Вилрой ти подари — тя го прави, нали? Откъде си сигурен, че ще се получи? Кога ще се върнеш? Мадам Вилрой знае ли какво се каниш да направиш?

Той стигна до вратата, а тя го следваше неотлъчно.

— Вземи ме със себе си! — извика след него. — И аз искам да пътувам в миналото, Валентин. Вземи ме.

— Какво? — той се обърна рязко.

— Знам какво правиш, Валентин. Този абсурден костюм трябва да мине за тоалет от Средните векове или Ренесанса, нали? Първо на първо, в него има поне десет сбъркани неща. И второ — мен не можеш да ме излъжеш. Вярвам, че има само един човек от онова време, който би искал да посетиш.

— Всъщност са поне милион.

— Мислиш си, че можеш да срещнеш Шекспир. И съм готова да се обзаложа, че си бил тъй глупав, че да избереш време, в което вече е станал известен.

— Трябва да го направя. Умирам си да разбера дали е вярно — дали наистина си е присвоил заслугите за написаното от Марлоу.

— И какво значение има това?

— За мен има голямо значение, разбра ли? А сега просто се махай.

— Няма. Искам да дойда и аз.

— Защо?

— Ние не сме единствените, които са имали гувернантка. Има още хиляди като нас. И то прочути хора.

— Откъде знаеш?

— Аз знам много неща, които ти не знаеш.

— Изброй пет.

— Теорията на Великото обединение, данъчните закони, бинарната система, столицата на Азербайджан и устройството на трактора.

— Е, добре, хубаво, кой още е имал гувернантка като нашата?

— Кралицата.

— Наистина ли?

Виктория кимна въодушевено.

— Дори да е така, как ще се срещнеш с нея? Та тя е кралица.

— Нямам намерение да се срещам с нея, глупчо. Искам да се срещна с гувернантката.

— И защо смяташ, че тя ще ти каже нещо?

— Защото ще имам с какво да я шантажирам. Ще знам бъдещето й.

— А тя няма ли да знае собственото си бъдеще?

— Никой не може да пътува в бъдещето, Валентин.

Валентин се разсмя и рече:

— Колко жалко, защото и аз знам нещо, което ти не знаеш.

— И какво е то?

— Че ти няма да дойдеш с мен.

Виктория продължи да говори, но Валентин не ѝ обърна никакво внимание и замижа. Гласът ѝ изведнъж заглъхна. Когато отвори очи, стоеше сам пред вратата. Виктория все още четеше в дневната. Беше върнал времето назад, до момента, преди да привлече вниманието ѝ. За секунда Валентин си позволи да поразмишлява върху факта, че когато използваше старата си дарба да връща времето, се чувстваше много по-различно отколкото, когато използваше стаята — и не ставаше въпрос единствено за мащаб, а за съвършено ново изживяване. Потисна тези мисли, обърна се и влезе в стаята. Дори за миг не бе обмислил възможността стаята да е номер, трик, опит на Вилрой да поквари ума му, сън или халюцинация. В мига, в който стъпи вътре, завладя го някакво мъгливо чувство и част от него сякаш заспа отново.

Застана пред прозореца и напила часовника в джоба на ризата си. Стаята отново се превърна в гора. Картината от другата страна на прозореца се смени с интериора на колибата. Валентин се пресегна и внимателно отвори прозореца. Стаята се изпълни със свеж въздух и миризми от друга епоха. Печен глиган. Сушен анасон и портокалови кори. Мокро кожено наметало, което съхне след дъжда. Валентин сложи крак на перваза и премина от другата страна. Когато стъпи оттатък, той се обърна и погледна през прозореца. Видя красива,

естествена гора. От един клон подскочи катеричка, отрони се лист, който плавно падна на земята.

Валентин се разходи из колибата. Над огнището висеше обгоряло гърне, пълно с яхния. Видя дървен стол до малко писалище, върху което имаше недовършени писма. В началото на едно от тях той прочете: „15 юни 1599 г.“ Бръкна в джоба си и извади ръждясалия часовник. Време бе за беседа с един гений. Излезе от къщата и тръгна по пътеката, оградена с лалета, към кръчмата в Стратфорд-на-Ейвън.

За миг изпита странното чувство, че усеща присъствието на Виктория. В същото време тя седеше в дневната в Ню Йорк и се чудеше с какво се занимава Валентин цял ден. Той я усещаше. Виждаше я, тъй както понякога човек вижда в съня си отвъд реалността. Зачуди се на тази необикновена способност, не беше изпитвал подобно нещо досега. Но не му обърна повече внимание, просто реши, че това е част от силата на стаята. Подаръкът беше наистина невероятен. Трябваше да е истински. Валентин беше сигурен в това, защото той добре познаваше лъжата, а мадам Вилрой често повтаряше, че добрият лъжец не може да бъде излъган.

Виктория бе взела книгата от библиотеката, по чиито рафтове бяха подредени подвързани с кожа томчета — някои от които можеха да се видят във всяка библиотека по света, а други бяха твърде редки. Тя четеше „История на света. Недовършена работа“ — доста дебела книга. Валентин бе виждал мадам Вилрой да я прелиства от време на време. Намираще я за твърде затормозяваща на моменти, но заслужаваща внимание, заради цветистите анекдоти. Може би Виктория ги използваше в дебатите си.

В момента четеше следния пасаж:

Денят се оказа твърде скучен за мистър Шекспир. Сутринта почете малко, докато похапваше наденички и карамелизирана шунка, след което отиде на обичайната си разходка. В ранния следобед Уилям посети кръчмата на Джеймс Стафорд, чиято дъщеря Мелиса бе наказана да стои затворена в стаята си, защото бе позволила на Джон Хардинг да подържи ръката ѝ. Причината за принудителната раздяла на двамата влюбени бе

отколешната вражда на мистър Стафорд с бащата на Джон. Вслушвайки се в съвета на един свой млад познат, Уилям забърза към къщи, за да започне новата си пиеса — „Красивата дъщеря на кръчмаря и момчето, което се влюби в нея (въпреки съмнителната ѝ репутация)“.

В мига, в който се наведе над рамото на Уилям и прошепна *От това може да излезе нещо интересно*, Валентин осъзна, че вероятно е променил хода на историята. Щом изрече думите, една част от него — онази в стаята при Виктория, видя какво бе прочела току-що и разбра, че той е отговорен за него. Всъщност искаше просто да подхване разговор. Бе седял доста време в бара, слушайки шегите на един стар пияница по адрес на Хардинг и твърде строгото му отношение към дъщеря му. Накрая събра смелост да се представи. Но веднага след това Уил се извини и хукна към къщи.

Валентин почувства внезапна болка в гърдите, сякаш сърцето му спря, а ритъмът на вселената изведнъж се смени. Побърза да затвори очи. Превъртя назад времето в кръчмата — Уилям отново седеше на бара, изплюваше бира в чашата си и отвърщаше поглед от стария пияница. Когато Валентин отвори очи, старецът повиши глас. Викаше нещо за „онзи тъпак Хардинг“. Този път Валентин не каза нищо.

В Ню Йорк Виктория не забеляза, че през секундата, в която примигна и отново отвори очи, текстът в книгата ѝ бе коренно различен. Историята бе променена веднъж, сетне преправена наново, а Шекспир така и не написа онази пиеса. Валентин видя как това се случва, но не си зададе въпроса защо.

Той остана в кръчмата, без да се представи, докато не реши, че Уил трябва да се е прибрал. Избра да го посети у тях, преструвайки се, че е земевладелец от Оркни. Беше надвечер, когато пое по пътеката покрай лалетата. Откъсна едно, за да го подари на нежната домакиня, която бе зърнал. Сетне вдигна камъче и го запрати във водата на езерцето. Когато стигна до вратата, при третото почукване, чу „Идвам! Идвам!“ и ненадейно почувства удар в гърдите, който едва не го събори.

Веднага затвори очи и се върна назад по пътеката. Дали беше цветето? Или пък езерцето? Или може би третото почукване? С едно от

тях бе променил нещо фатално. Някоя нишка в тъканта на времето се бе скъсала. Всяка дреболия би могла да стане причина за поредица от събития, които да изменят бъдещето. Трябваше да се върне и да започне отначало. Щеше да опитва дотогава, докато не избегне онова, което бе породило гънките в хода на времето.

Виктория вдигна глава от книгата. Библиотеката привлече вниманието ѝ. Сякаш едно от томчетата стана по-тънко, сякаш нечия биография се бе съкратила. Друга книга пък вече не бе тъй износена, вероятно бе станала по-малко важна за литературата. След това зърна още нещо странно с крайчеца на околото си. Като че ли изчезна цяла книга. Тя разтърси, глава. Явно бе прекалила с четенето. Все пак сведе отново очи към отворените страници.

Валентин изруга и зарита ожесточено лалетата край пътеката.

Зад главата на Виктория от полиците избледняха и после изчезнаха още четири книги.

Валентин повтори глупавата разходка по пътеката към къщата поне дузина пъти. Бе опитал всички начини, за които се сети — заобиколи пътеката, промъкна се отзад, извика отдалече.

— Да върви по дяволите — рече си накрая, — не е чак толкова добър.

Затвори очи и стисна юмрук, сетне отново ги отвори. В потната му длан часовникът бе станал на парчета. Въздъхна. После пак затвори очи, докато върне всичко назад. Уил все още беше в кръчмата. Валентин тъкмо бе минал през прозореца. Отиде направо при котлето с яхния и се изсекна вътре. Изчака известно време, за да види дали бе успял да причини настинка или грип на най-великия писател в историята. Нищо не се случи.

— Добър апетит, смотаняко — засмя се.

Виктория четеше едва от няколко минути, когато Валентин връхлетя тичешком от коридора, облечен като клоун от някой панаир по ренесансово време.

— Е, как мина? Разбра ли дали е мошеник? — попита го тя. Брат ѝ се закова на място. Мислеше си, че се е върнал във времето преди да каже на Виктория къде отива. Вероятно не бе улучил точния момент.

— Ти видя всичко! — възкликна той.

— Така ли?

— Книгата по история... пиесите, които не бяха написани...

— За какво говориш? Какви пиеси?

Валентин сведе очи и забеляза, че Виктория чете най-обикновен учебник. На свой ред тя го изгледа учудено. Той се огледа, разтърка очи и продължи към стаята си. Спъна се в леглото и тръшна ядосано вратата. Зад гърба му един глас се обади от сенките:

— Най-добре режисираната измама... така ли, Валентин?

Валентин се обърна рязко.

— Какво искаш?

Мадам Вилрой пристъпи напред. Беше толкова красива, огряла наполовина от светлината. Валентин отклони поглед. Беше твърде изморен. Остави часовника върху нощното си шкафче.

— Не си ли любопитен? — попита го тя и се плъзна из стаята.

— За кое?

— Какво се обърка.

— Времето се обърка — отвърна той.

— Има време за всичко, което пожелаеш, Валентин.

Мадам Вилрой втренчи очи в него. Той бе повярвал на онова, което стаята му бе показала. Стаята на лъжите... или халюцинациите.

Мадам Вилрой прикри усмивката си с фината си ръка. Тя знаеше, че Валентин не бе ходил никъде. Той бе говорил с Виктория, бе облякъл смешния костюм, сетне бе влязъл в стаята. Там беше вдишал мъглата, бе заспал и бе сънувал чуден сън. Въображението му бе съчинило всичко — лалетата, Уилям, дори Виктория с книгата на мадам Вилрой. Когато се събуди, бе заварил Виктория там, където я бе оставил десет минути по-рано, въпреки чувството, че е преживял дълго приключение. Той бе убеден в онова, което тя му бе внушила. А стаята щеше да продължи да го мами, да го залъгва с всяко фантастично преживяване, което той щеше да измисли, докато постепенно го промени и от него остане единствено черупка, парцалена кукла. Той бе повярвал в лъжата с цялото си сърце. Защото го искаше.

По този начин мадам Вилрой се убеди в нещо, което вече знаеше за човешката природа — дори най-добрите лъжци могат да повярват лековерно в нещо, стига да го поискат достатъчно силно.

— Хм — рече си тя и облиза устни. Да, това беше интересно наблюдение. Но тя изпита нещо повече — удовлетворение. Защото бе избрала Валентин заради неговата слабост, която ѝ позволяваше да го

манипулира и да го наблюдава как се променя, как се оплита в мрежата на фалшивите си убеждения. Доставяше ѝ удоволствие да го гледа как се изражда, как неспокойно се стрелкат очите му или как чупи с ръка часовника си. Също както Бел се измъчваше във ваната, както Кристиан страдаше от нерешителността си и както Виктория намираще оправдание за всичко. Или както Бисе предизвикваше всички.

Валентин седна на леглото си, потънал в мисли.

— Е, и кое беше?

— Моля?

— Какво пропуснах? Кое обърка всичко?

— А, ами... камъкът, скъпи.

— Как така? — Валентин бе заинтригуван. Той изобщо не подозираше за лъжата, защото въпреки всичко не беше най-добрият сред лъжците. Тук тя водеше с много години и още повече опит.

— Ако не беше камъкът на пътеката, момичето нямаше да се спъне и да падне. Уилям нямаше да спре да пише, за да ѝ помогне. Да, той щеше да запомни завинаги нежния ѝ поглед, когато се наведе да я вдигне, кроткия ѝ, уязвим поглед, който по-късно щеше да го вдъхнови за тъжната съдба... на Миранда... в „Бурята“.

В очите на Валентин блесна въодушевление и признание.

— Ама разбира се, то е очевидно. Защо не се сетих?

Заприлича ѝ на дете, което вярва, че феята на зъбките съществува.

Тя вдигна рамене.

— Трябва да ходиш по-често в стаята... и да се упражняваш.

— Ще ми трябват години, докато се науча — отвърна Валентин и подпря глава на юмрука си. Вече си мислеше за следващия път.

— Не се безпокой, Валентин — повтори тя и седна до него. — Има достатъчно време за всичко.

ГЛАВА 14

КРАЖБА

В една просмукана от дъжда вечер, някъде в планините, една жена, с коси червени като огньовете на ада, се препъваше из тревата, ужасена до смърт, изпаднала в екстаз, страдаща от болка. Тя изтича, спъвайки се в дългата си рокля, чийто подгъв се влачеше в калните локви. Погледна назад. Нещо я преследваше. Мокрите ѝ къдри се виеха около главата ѝ като танцуващи пламъци. Тя падна. Ръцете и коленете ѝ плеснаха върху мократа трева. От мрака зад нея изникна фигура с черно наметало, като смъртта, с бяла като слонова кост кожа, с жълта като жълтеница коса. Тя застана над падналата жена. Върху забития в земята знак пишеше: „САМО ЗА МЪЖЕ. ДОСТЪПЪТ НА ЖЕНИ ЗАБРАНЕН“. Страните на жената бяха налети с кръв под меката кожа. Щеше да е нужно само леко пробождане. Фигурата коленичи до нея, примряла от глад. Жената се дръпна ужасена назад. Сянката хвана крака ѝ. Жената се отпусна, останала без сила. Косата ѝ вече не бе тъй жизнена. Фигурата беше върху нея. Зъби, остри като нокти. Смях, пронизващ като леден дъжд. Писък, като плач на изгубено дете.

— Ето ни тук, в престижния клуб на окръг Хемпшир за тринадесетия годишен благотворителен турнир по голф на

регионалните гимназии в Нова Англия, за набиране на средства за борба с мускулната дистрофия и синдрома на дефицит на вниманието. Аз съм Шарлот Хил, вицепрезидент на журналистическия клуб на гимназията „Марлоу“, а с мен е симпатичният Валентин Фауст — почетен член до следващата година.

— Благодаря ти, Шар. И ти не си непривлекателна. Както знаете, три момчета от Марлоу ще се състезават в този турнир, а както винаги треньорът на Марлоу ще използва това неофициално откриване на сезона, за да определи тазгодишния капитан. За фаворит трябва да се смята шампионът от миналата година и досегашен капитан — Конър Вирт. Само че новият ученик Кристиан Фауст представлява голяма заплаха, слуховете за международните му успехи накараха цялото училище да се пита на какво е способен новият претендент. Тройката завършва Томас Гудман-Браун, както винаги обещаващ солидно представяне.

Шарлот се изкикоти и натисна бутона „Стоп“ на диктофона си.

Заедно с живия коментар на мача, двамата с Валентин записваха репликите си за интернет радиото на клуба по журналистика.

— Велико беше! Звучим като истински професионалисти!

— Да, забавно беше — отвърна Валентин. — А тренер К. ще е доволен, че споменахме името му.

— Я чакай. Не сме споменавали тренер К.

Валентин намести безжичния микрофон в яката си.

— Вярно. Моя грешка — той примигна, сякаш светлината беше твърде ярка и леко трепна, все едно кофеинът в организма му бе дошъл в повече.

— Яко беше — рече Шарлот. — Къде си се научил да коментираш толкова цветисто?

Валентин се усмихна, показвайки трапчинките си.

— От практиката, предполагам. И ти си добра. — Той я докосна от вътрешната страна на лакътя, място, което тя смяташе за твърде интимно. — Практика и репетиции.

Шарлот почти припадна. Тя клюмна глава и изстена. Коленете ѝ омекнаха. Гледката беше покъртителна, дори от терасата на клуба.

* * *

Виктория стоеше на терасата на клуба, облегната на парапета, и гледаше как Валентин върти Шарлот на пръста си. Зад гърба ѝ долетя глас:

— Готова ли си?

Беше Люси Спенсър, застанала до вратата със скръстени на гърдите ръце. Ученическият съвет бе определил двете да украсят клубната зала за банкета след турнира. Понеже вече беше президент на класа, Виктория нямаше как да откаже, макар че опита. Гирляндите и балоните не бяха най-голямата ѝ сила. А сега се налагаше да прекара целия следобед, окачвайки знаменца. Виктория се обърна и пое към очакващата ги зала, като по пътя грабна ниска стълба.

— Идвам, Ваше Величество — озъби се тя.

Люси вдигна възмутено вежди.

— О, не бих си мечтала дори — додаде Виктория, когато мина покрай нея.

— Какво да си мечтаеш? — попита Люси.

— Да измъкна стълбата под краката ти. Сигурно ме смяташ за чудовище.

— Нямах никаква идея какво си мисля за теб.

— Може и да те изненадам — отвърна Виктория.

* * *

— Учудена съм, че ви виждам тук, мисис Вирт — рече Бел. — Конър стартира от друга дупка. — Бел чакаше заедно с групичка зрители при дупката, откъдето Томас щеше да започне мача.

— Е, скъпа, не искам да съм от онези властни майки — орлици — отвърна мисис Вирт, докато подреждаше съдържанието на чантата си. — Освен това Марта, домашната ни помощничка, ме осведомява за положението по уоки-токито.

— Хм — въздъхна мадам Вилрой, която бе застанала помежду им, но те не я бяха забелязали. Тя знаеше как в един миг да е център на вниманието, а в следващия да е почти незабележима, как да насочи един разговор, без да предизвика подозрение у някой от участниците.

— Този следобед нищо не е в състояние да разсее Конър Вирт, докато се готви за удар при втората дупка — Валентин бе трепнал на

няколко пъти преди последните изречения. Но Шарлот знаеше, че любовта превъзмогва всичко. Знаеше също, че е влюбена. А майка ѝ познаваше един от най-добрите специалисти по патология на речта.

— Точно така, Вал. Той премина лесно първата дупка срещу силен играч от Роуд Айлънд.

— А като говорим за силни играчи — Кристиан Фауст също започва добре. За щастие на зрителите и двамата претенденти от Марлоу са в една четворка от играчи.

— Но ние, разбира се, ще бъдем в количката точно зад тях, за да ви направим свидетели на всяка минута от мача.

— Хм, тази фраза не се ли отнася за по-бързите спортове, Шар?
Шарлот натисна копчето за спиране.

— Не знам. Просто ми се стори, че звучи добре. Ти обаче не трябва да говориш така, докато записваме.

— Няма проблем, просто върни записа и го запиши наново — рече ѝ Валентин.

— Е, добре — Шарлот превъртя записа и отново натисна бутона „запис“. — Но ние, разбира се, ще следваме неотлъчно суперотбора на Марлоу.

— Суперотбор? Наистина ли?

Шарлот въздъхна и отново спря записа.

— Какво има сега? Какво не ти хареса в суперотбора?

— Не ти ли звучи малко като Космогърл? — попита я Валентин.

— Мислех си, че след като си писателка, трябва да си по-умела в говоренето.

Шарлот изглеждаше така, сякаш са изсмукали всичкия въздух от нея.

— Това беше гадно — рече тя и сведе очи. — Аз съм най-добрата писателка в Марлоу и може да спечеля държавната награда. А ти си подъл.

— Това не е подлост — рече Валентин, безчувствен към факта, че очите на Шарлот се насълзиха. — Смятах, че си свикнала с критиката. Опитай отново.

— Не искам. Щом си толкова добър, оправяй се сам.

— Шегуваш ли се?

— Не.

— Но това е смешно. Просто го запиши отново. Точно затова тъпата машинка има бутон за връщане. Виждаш ли го? — Той посочи диктофона, сякаш говореше с четиригодишно дете. — За да можеш да записваш отново и отново, докато не стане както трябва. Не е голяма работа.

— Хей — извика Кристиан, който тъкмо се канеше да удари топката, грижливо поставена върху купчинката пясък, — не можете ли да замълчите?

— Аха — обади се и Конър, — тук е нужна доста повече концентрация, отколкото да си запишеш брътвежите.

— По дяволите, Конър, млъкни.

— Какво каза, Валентин?

Валентин дори не си направи труда да отговори. Той просто отпусна крака си върху педала на количката за голф и се засили срещу Конър. Кристиан извика и отскочи встрани от пътя му. Шарлот изпищя, но Валентин я бутна и я изхвърли на тревата. Лицето на Конър застина преди количката да го блъсне. Изведнъж тя тръгна назад. Шарлот влетя вътре. Всичко се превъртя до момента, когато тя каза:

— ... ще бъдем в количката точно зад тях, за да ви направим свидетели на всяка минута от мача.

Сетне погледна към Валентин с широка, фалшива усмивка, сякаш слушателите можеха да я видят. Изражението върху неговото лице бе отнесено, като че ли се намираще на хиляди мили оттам. Той вдигна очи, насили се да се усмихне и каза:

— Естествено, че ще бъдем, Шарлот. Ще ви държим в течение от мястото на събитието.

— Това беше супер! — възкликна Шарлот.

Валентин сви рамене. Най-доброто възможно. Да ти се доплаче.

Кристиан замахна със стика и прати топката във въздуха. Валентин вдигна очи към яркосиньото небе, но не можа да я види. Не успя да проследи пътя ѝ.

* * *

Мисис Вирт проследи цялата игра на Конър, макар да не беше от онези майки — орлици. Между сериите с Марта по уоки-токито тя

разпитваше Бисе за плановете ѝ за бъдещето.

— Какво смяташ да правиш с толкова много ум и знания?

— Не знам. Може да преведа целия боклук в интернет за по-изостаналите страни.

— Това добро приложение на таланта ти ли ще е? — попита съвсем сериозно мисис Вирт.

Бисе вдигна рамене.

— Бих казала, че да помогнеш на узбеките да опознаят Фейсбук е благородна кауза — продължи Бисе, сякаш говореше на себе си.

— Моля?

— ... да присъединиш папуасите към блогосферата^[1]...

Мисис Вирт само я изгледа учудено и запримигва. Все по-бързо и по-бързо. Като че ли се опитваше да запали мотора на мозъка си.

— ... от векове въпрос... — довърши Бисе.

Мисис Вирт насочи вниманието си към Томас, който се шегуваше с опонента си. Баща му беше в групата, с която вървеше Бел. Той беше около четиридесетте, но все още изглеждаше добре. С леко прошарената си коса и огромното си богатство, той беше най-желаният ерген в града. Но въпреки постоянните слухове, които мисис Вирт съчиняваше, той не търсеше нова жена. Зад естествения тен на кожата си, той беше романтик, все още женен за покойната си съпруга. А начинът, по който нарече Бел „скъпа“, го накара да изглежда доста по-възрастен, като възрастен баща или Дядо Коледа.

* * *

Томас не беше голям майстор на голфа, но умееше да очарова хората. Баща му често повтаряше колко умно е отношението му към спорта. Бъдещите президенти на банки не играят голф, за да спечелят. Томас позволи на съперника си да направи пробен удар с любимия му стик.

— Много е любезен, нали, Чарлз? — обърна се мисис Вирт към баща му.

Но той беше увлечен в разговор с Бел и не я чу. Мисис Вирт погледна назад към Бисе, която все още говореше нещо на себе си. Накрая тръсна глава и извика в уоки-токито:

— Марта, Марта, Donde esta синът ми!

— Томас изглежда малко нервен, нали? — обърна се баща му към Бел. — Казах му, че това е само игра... А, ето го. Отива към петата.

— Петата какво?

— Петата дупка. Знаеш ли защо смятам, че е нервен?

— Защо?

— Защото не е много добър в голфа. Приятелят му Конър е най-добрият. А Томас не е свикнал така. Въпреки това обича да играе. Играе с мен и приятелите ми.

Бел познаваше приятелите на мистър Гудман-Браун. Всяка седмица някой от тях беше на корицата на „Форчън“. Чарлз Гудман-Браун беше изпълнителен директор на една от най-големите частни банки в Ню Йорк. Всички, а най-вече Бел, знаеха кои са приятелите му.

През цялото време Бел усещаше зад гърба си присъствието на мадам Вилрой.

* * *

Встрани от жужащите групички родители, приятели и дисквалифицирани състезатели, мадам Вилрой търсеше удобен случай да се намеси. Заговори две майки на ученици от друго училище, но те обсъждаха разпалено най-новата диета. Потърси мисис Вирт, но я завари заета да урежда дарение за Марлоу. Този път остана встрани от всички разговори, от всички групи. Затова се дръпна и се задоволи да наблюдава.

* * *

Зад мадам Вилрой Маги преследваше Бел като робот, с мъртвешко изражение на лицето. Тя беше истински пристрастена към Бел, покорена от аурата ѝ, но се страхуваше да я доближи. Мисис Вирт, която имаше готово обяснение за всичко, поклати глава и си помисли: *Горкото момиче. Рано или късно щеше да докопа запасите от валиум на майка си.*

* * *

— Не знам от кое училище в коя забутана част на Азия идваш, но има определен начин за украса на зала за банкети. Затова просто слушай какво ти казвам, изпълнявай и всичко ще е наред — рече Люси.

Виктория се замисли дали да не счупи в главата ѝ купата за пунш.

* * *

— И ето че стигнахме финала на първия кръг. Конър Вирт и Кристиан Фауст схрускаха опонентите си за закуска.

* * *

— Трябва да поканиш Томас на гости — прошепна мадам Вилрой, изниквайки иззад рамото на Бел толкова близо, че момичето чуваше дишането ѝ. Почти усещаше сините очи на гувернантката, приковани върху Томас. Баща му все още държеше ръката на Бел и говореше за трудностите при отглеждането на хубава трева. Кой знае защо, но той не чуваше разговора им.

— Защо? — попита Бел.

— Защото така искам.

— Всъщност, защо толкова се интересуваш какво правят тези хора? Защо постоянно се опитваш да се сближиш с тях?

— Защото техните действия предизвикват най-дълбоките гънки.

— Какво? — Бел се сети за още един път, когато мадам Вилрой бе споменала гънките. Това се случи, когато я учеше как да разчита реакциите на хората и да предвижда последиците. Беше ѝ разкрила тези тайни, защото тя беше любимката ѝ.

Да ми бъдеш като дъщеря.

— Мисли, скъпа. Какво мога да постигна с един средностатистически човек? Колкото и да се старая, дори да използвам

най-ефектните си номера, кое е най-лошото, което той може да направи?

— Не знам — вдигна рамене Бел. — Да убие някого.

— И после какво?

— Ще попадне в затвора, предполагам.

— А вредата за човечеството? — Вилрой звучеше така, сякаш преподаваше урок по аритметика за начинаещи.

— Ами...

Вилрой въздъхна недоволено.

— Няколко души ще умрат, няколко ще пострадат, а след това глупакът ще бъде прибран на топло. Но тези хора... те причиняват големите вълнения.

— Например? — рече Бел.

Мадам Вилрой посочи един оплешивяващ бизнесмен, който стоеше с ръце в джобовете.

— Например онзи там. Той мисли мащабно, като предприемач. Готов е да отклони пари от изнемогващите икономики на бедните държави. Вероятно ще бутне една част в джобовете на корумпираните политици, а останалото ще използва за разчистване на стари сметки, за да купи наркотици, да ги продаде, да създаде мрежа за незаконни залагания, да измъкне спестяванията на няколкостотин семейства и да вложи спечеленото в някоя калпава стока, произвеждана от гладуващи деца. Ще изкара поне десетина години така, докато не го хванат. Колко хора ще пострадат през това време според теб? Ето това наричам аз гънка, скъпа. Точно това харесвам. Това търся. Никога не прави грешката да смяташ всички животи за еднакви. Никога.

Томас прати топката право във водата. Бел трепна.

— Няма да използваме уменията му в голфа срещу него — рече мадам Вилрой.

— Не искам да идва у дома.

— Не се безпокой, скъпа. Той няма да узнае тайните ти.

— Какво значи това? — извика Бел. Бащата на Томас почти приключваше разговора със самия себе си. Гласът му звучеше отдалечен, сякаш Вилрой бе намалила звука.

— Означава, че тайните понякога се изплъзват, а ти имаш доста тайни.

— Не би го направила.

— Не нарочно, скъпа. Те просто понякога се изплъзват.

Бащата на Томас като че ли беше казал нещо. Бел го погледна, след това погледна мадам Вилрой. Погледът ѝ се спря върху една луничка върху горната част на дланта ѝ, сетне върху друга на китката, а после върху трите, които образуваха триъгълник до лакътя. После погледна собствената си ръка, където ситни точки образуваха абсолютно същата формация — напомняйки за неразрушимата връзка помежду им и за онзи момент, когато Бел бе приела красивата външност, която Вилрой ѝ бе предложила. Бащата на Томас повтори думите си. Той всъщност задаваше въпрос към Бел. Тя обърна гръб на Вилрой.

— Моля?

— Тъкмо питах дали го видя как се измъкна от пясъчния капан.

— Не, не видях. Знаете ли, мистър Гудман-Браун, чудех се дали ще разрешите на Томас да дойде у дома на вечеря следващата неделя. Знам, че на другия ден е на училище, но така ще опознае по-добре семейството ми... и мадам Вилрой.

— Казвай ми Чарлз. И разбира се, че Томас може да дойде на гости у вас.

* * *

— Върви по дяволите, ревнива краво. Подай ми онези балони.

— Пачавра.

— Никаквица.

* * *

— Ще ти е нужен крик, за да излезеш от този гъсталак. Кристиан Фауст се оказа в доста неприятна ситуация с един удар, който го прати право в гората.

— Млъкни, Вал! — извика Кристиан към количката.

— Виж ти, капитане. Не съм аз виновен, че се прецака така.

— Брат ти наистина изглежда доста ядосан — отбеляза Шарлот.

— Той е от онези „родени шампиони“, които мразят да губят. Нали така, Кристиан?

Кристиан едва се сдържа да не метне стика си по Валентин. Беше само една дупка, една-единствена за целия турнир до тук, но той се ядоса ужасно.

За Кристиан турнирът беше проверка. Бе се упражнявал с Бъди цяла седмица, бе прекарал всяка вечер в стаята си в тренировки. И беше станал доста по-добър в голфа. Упражненията се отплащаха. Сега изпращаше ударите си на два пъти по-дълга дистанция от преди, при това точно, както никога. За да не се налага да краде от Конър.

Този път Кристиан искаше да спечели със собствени сили.

Е, добре, може би камерата беше вид измама, но поне не нараняваше никого. Сигурно затова Вилрой му я бе подарила, когато ѝ призна за пръв път колко зле се чувства, когато краде. Когато разбра, че той не е роден крадец. Беше му подарила камерата, за да има и друго средство. Нещо, което да задоволява нуждата да побеждава, за да стигне до големите договори и големите пари. Нещо, което да го увлече, да послужи като отправна точка на глада му.

Досега Конър се бе държал добре. След фиаското с Люси се бе дръпнал встрани, но беше все така любезен. Дори да се бе почувствал наранен от връзката на Томас с Бел, не го показваше срещу Кристиан. Потупваше го по рамото при всеки сполучлив удар. Кристиан се дърпаше. Допирът го караше да изпитва желание да използва дарбата си. Чувстваше се уморен, жаден, непохватен. Можеше да открадне всичко. Просто леко докосване, което Конър нямаше дори да усети, и щеше да стане непобедим. Но не искаше. Важното бе да си докаже, че няма нужда от всичко това. Както и в другите спортове — че не се налага да изсмуква останалите, за да ги победи. Точно затова реагира по-бурно при изпуснатата дупка. След като разполагаше с толкова привлекателна сила, Кристиан знаеше, че трябва да работи два пъти по-усилено, за да не се изкуши да я използва.

— Обаче наистина трябва да се прегледаш заради този тик на лицето.

Валентин изгледа удивено Шарлот. Преди това той наблюдаваше Кристиан и се усмихваше.

— Не се безпокой — отвърна ѝ.

Понякога Шарлот наистина не разбираше какво става. Настроенията му се меняха толкова рязко. Изглеждаше неспокоен, циничен, сякаш не му пукаше какво става наоколо. В началото това беше забавно, така даваше вид, че е независим и свободен. Сега обаче изглеждаше по-скоро безразличен, прекалено дързък и дори груб. Но по незнайна причина, това го правеше още по-привлекателен.

— Не исках да те обидя — продължи Шарлот.

— За кое, за тика ли?

— Съжалявам, не се сърди.

— Не се сърдя.

— Добре, защото бих си взела думите обратно, ако можех.

— Е, това е голямо успокоение.

Шарлот беше очарована. Почти нищо от онова, което той каза, нямаше особен смисъл. Но пък говореше с толкова жар.

— Ще участваш ли в конкурса за творческо писане? — попита тя.

— Може би — отвърна той, с неочаквано кисел тон.

— Какво има? — попита Шарлот, почти уплашена.

— Просто настъпих един бодил. Не знам какво да правя...

Шарлот не разбираше за какво става въпрос, но виждаше, че нещо наистина го тормози. Беше свъсил вежди. Изглеждаше така, както би трябвало да изглежда героят в музикален видеоклип.

— Какво има, Валентин?

— Нищо. Не се притеснявай... — в най-подходящия момент той погледна встрани.

— Можеш да ми кажеш всичко — настоя тя, абсолютно убедена, че той страда.

— Просто... ако участвам в конкурса, ще трябва да се изправя срещу теб...

— Имаш предвид...

— Просто... Не искам нищо да застава между нас — наложи се да го повтори три пъти, докато го изрече с подходящия тон. Спазмите само накараха Шарлот да реши, че е притеснен. Тя избухна в смях, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

За всичко ли реват тия момичета?

Тя обвини ръце около Валентин. (Той положи неимоверни усилия да не се дърпа.)

Беше толкова романтичен. Самата идея бе тъй романтична. *Сигурно това означава да си влюбен*, помисли си Шарлот. Той каза точно това, което винаги бе искала да чуе.

— Аз мога и да не участвам — рече накрая, без да го пуска. — За какво ми е? А ако не участвам, ще можем винаги да сме заедно.

Сега беше изцяло негова.

* * *

— Ти си пълна истеричка.

— Не, не съм! — изпищя Люси. — Но ти изрече нещо, което току-що си бях помислила. Какъв ти е номерът? Да не би да имаш декодер за дълги вълни или проектор на мозъчните сигнали, или някакво друго устройство?

— Нямам нищо подобно. А сега се успокой — рече Виктория и огледа банкетната зала, за да се увери, че наоколо няма никой. — Ти просто си толкова предсказуема, че мога да те прочета като отворена книга.

— О? Ти можеш да четеш?

— Е, ти си като картонените книжки, които използват за обучение на идиоти или за тригодишни деца. Само трябва да сменят картинките със снимки на маркови стоки.

— Знам, че правиш нещо. Чела съм за електромагнитните импулси. Убедена съм, че човъркаш в главата ми. Усещам го.

— Колко пъти трябва да повтарям? Не правя нищо с главата ти. Сигурно си боледувала от сифилис и ти се е увредил мозъка или нещо подобно.

— И защо пък да съм боледувала от сифилис?

— Откъде да знам. Защото си параноичка и развратна.

Люси само завъртя очи и продължи да подрежда масите. Този път Виктория едва се спаси. Идваше ѝ да се ритне отзад, задето го бе позволила. Искаше само да постави Люси на мястото ѝ, но тя явно усещаше кога чете мислите ѝ. Приличаше на внезапно връхлетяло я главоболие. Виктория знаеше, че не бива да навлиза толкова дълбоко в мозъците на хората, не и когато са будни. Тя също продължи да слага

вилици и ножове около всяка чиния. Явно трябваше да открие начин да чете мислите, без да я усещат, особено преди приближаващите дебати.

* * *

— Дами и господа, чудесно е, че Държавното първенство по дебати приближава.

— И защо, Валентин?

— Защото току-що научихме, че младият Гудман-Браун е бил елиминиран от турнира по голф, а чувам, че в дебатите бил значително по-добър.

* * *

Томас се върна, шегувайки се с противника, който току-що го бе отстранил. Баща му го поздрави, сякаш нищо не се е случило. Бел проследи с интерес как се държат един с друг. Изглежда наистина се обичаха. Тя се зачуди какво ли би помислил за нея Томас, ако все още беше предишното момиче. Дали щеше да поглежда към нея при всяка възможност, докато прегръща баща си? Щеше ли да дойде на гости за вечеря?

— Той е добър син — обади се Бисе.

— Да, дори аз го забелязах — отвърна Бел.

— Да вървим — рече мадам Вилрой. — За финала останаха Конър срещу Фауст.

* * *

— Тренер К. има повод да празнува, след като за финала се класираха двама състезатели от Марлоу — Вирт и Фауст.

— Точно така, Валентин. Всички се питат кой ще спечели, кой ще стане новата звезда на отбора. Конър Вирт познава по-добре трасето. А по-рано днес прати един удар на двеста и двадесет метра —

негов личен рекорд за дължина. Но тук, на дванадесетата дупка, трябва да е наистина добър, ако иска да запази предимството си. Ударите му стават все по-стабилни, а този направо лети... Уау, Валентин! Видя ли го! Най-вероятно надхвърли двеста и петдесет метра — нов личен рекорд и най-дълъг удар в днешното състезание!

* * *

Мисис Вирт подскочаше нагоре-надолу и потупваше Бисе по рамото всеки път, когато се приземеше.

— Уау! — възкликна — мистър Гудман-Браун. — Този надмина двеста и петдесет метра, обзалагам се.

— Двеста петдесет и пет — поправи го мисис Вирт. Тя сочеше лазерната отметка в далечината, където топката се бе приземила.

— Време е Кристиан Фауст да провери може ли да бъде равностоен — обяви Валентин.

* * *

Кристиан беше нервен. Никога преди не беше губил. Щеше ли това да се окаже първият път? Той погледна към украсената с плюш тераса на клуба и събралите се там негови съученици. След това се обърна към потъналия в пот негов помощник, който чистеше калта под ноктите си. Стана му неудобно заради горкия човек. Ама че живот! Да прекарваш уикендите, събирайки топките на по-големите от теб късметлии. След това остана само едно чувство — желанието за победа. Кристиан видя Конър, който си проправяше път към страничните линии след брилянтния си удар. Погледна бившия си приятел и настоящ противник и се усмихна.

— Добра работа, човече — потупа го по ръката в приятелски жест.

Конър се усмихна на свой ред и отговори:

— Благодаря.

Никой не забеляза, че ръката на Кристиан леко трепна, когато докосна рамото на Конър. Не го забеляза дори Конър, защото Кристиан

не открадна енергията му, а само малко от координацията между окото и ръката му.

Кристиан приближи дванадесетата дупка. Вдигна стика си и замахна силно. Топката литна във въздуха и се вдигна високо, високо. Мисис Вирт едва не изпусна лазерния си метър, опитвайки се да премери дължината на удара. Валентин и Шарлот изскочиха от количката.

— Оттук трудно виждам топката... но изглежда, че... тя премина над отметката за двеста и седемдесет метра... както и следващата за триста метра... но вече се забавя... Той прати топката на триста и тридесет метра!

— Значи счупи рекорда на турнира, нали така?

— Всъщност, това дори е рекорд на гимназиалните турнири.

— Струва ми се, че сред нас има професионалист — рече мистър Гудман-Браун и потупа Томас по гърба.

В момента, в който топката докосна земята, публиката направо полудя. Конър се върна на терена, а Кристиан, увесил глава повече от друг път, попадна в прегръдките на ликуващите зрители. Естествено, Конър се издъни на следващия удар, както и на по-следващия, а и на другия след това. За да премине дванадесетата дупка, му бяха нужни седем удара. Кристиан се справи с три.

— Какъв провал за Конър Вирт — рече Валентин. — Той сякаш изгуби самообладание.

При следващите дупки Конър не само загуби от Кристиан, а направо беше унижен. Топките му попаднаха във всички пясъчни капани, блъснаха се във всички дървета и паднаха във всички водни препятствия. На няколко пъти дори не успя да преодолее дупката, понеже Кристиан вече бе спечелил. Веднъж дори не можа да уцели топката и прати във въздуха един чим трева и пръст. Накрая Кристиан спечели с три недовършени дупки, а Конър бе щастлив, че денят най-после свърши.

Мисис Вирт беше онемяла.

— Какво стана с момчето ми, по дяволите?

— Нищо особено, Женевиер — отвърна мистър Гудман-Браун. — Понякога печелиш, друг път губиш.

— На тренировката ми изглеждаше някак изтощен — обади се мадам Вилрой, която изникна изневиделица. — Може би все пак ще е

добре да го заведеш на лекар.

— Но той се справяше толкова добре! Защо изведнъж се прекърши? Просто не мога да си го обясня — за пръв път мисис Вирт нямаше обяснение за случващото се.

— Не говори така, Женевиев. Момчето ще се почувства зле.

* * *

— Не се чувствай виновен — прошепна мадам Вилрой, когато Кристиан излезе от терена.

— Гадно ми е — отвърна Кристиан.

— Няма защо. Ти заслужаваше победата.

— Аз я откраднах.

— Щом не те хванат, значи заслужаваш всичко, което си откраднал.

* * *

Макар Кристиан да бе откраднал вниманието на шоуто в Хемпширския клуб, най-голямата изненада дойде, когато публиката влезе в клубна залата, очаквайки да завари красива украса за банкета след състезанието. Вместо това ги очакваха обърнати маси, изпотрошени чинии, тъжно провиснали гирлянди, кичури коса и нещо като съдрана завеса, опръскана с кръв. Сякаш някой луд бе попаднал в перфектно декорирана зала и я бе разпердушинил. Никой не получи смислено обяснение от страна на Ученическия съвет защо залата е в това състояние. Щом някой се поинтересуваше, Люси промърморваше нещо за мозъчно увреждане, а Виктория повтаряше само „снимки на маркови стоки“.

[1] Блогосфера — съвкупност от всички блогове в световната мрежа. — Б.а. ↑

ГЛАВА 15

ФАВОРИТ

Желанието на една гувернантка е изпълнено.

Една душа е окончателно изгубена.

Ню Йорк 2062

— Е, добре, вече сме в Ню Йорк. Президентът на телефона ли е?

— Всички са тук, Джак. Да започваме.

— Отлично. Тук съм с останалите ръководители на генетичната корпорация „Кафа“. На линията е също моята сътрудничка — Никола. Тя ще си води бележки.

— Нека преминем към същността на въпроса. Господин Президент, щастлив съм да обявя, че ние успяхме. Разработихме толкова мощен генетичен агент, който е в състояние да сложи край на десетилетия (биологични войни. От 2035 г. насам няма по-значимо откритие...

— Какви точно са предимствата на това оръжие?

— Сър, това е патоген, който може да разпознае най-тънките наследствени различия между различните етноси.

— Нима казвате, че ако го пуснем сред населението, ще пострадат само определени хора?

— Точно това казвам, господин Президент. Старите методи за изготвяне на профил вече са

отживелица.

— Колко ще струва?

(Не повече от половин милион, Джак.)

— Не повече от половин милион, господин Президент.

— И сте уверен, че той е абсолютно безопасен за онези групи, които не са негова мишена?

(Спомени само краткосрочните поражения.)

— Възможни са само някои краткотрайни поражения. Иначе няма друга опасност.

Виктория буквално профуча из коридорите на Марлоу, стиснала купчина учебници, с увиснала на гърба раница.

— Защо бързаш толкова, таласъм такъв? — подвикна ѝ някакво момче, а групичката мажоретки около него избухна в смях.

Във всеки друг случай Виктория би го подминала, концентрирана върху плановете в главата си, без да му обърне внимание. Но днес беше в лошо настроение. Обърна се рязко и проникна в главата на момчето, тъй дълбоко в мислите му, с такава сила и скорост, че преди да се доближи на повече от половин метър той се обърна и повърна върху приятелките си.

— Ух...

— Гадост...

— Бляк!

Момчетата се разбягаха като подплашени пилци, а момчето остана на място, избърса устата си и се сви под погледа на Виктория.

— Е, трябва да си доволен, че не бяха у вас преди два дни, Скот. Сигурна съм, че това тук е нищо в сравнение с онази неприятност.

Виктория му обърна гръб и продължи пътя си, макар че половината училище я гледаше така, сякаш току-що бе извършила убийство. Естествено, тя не беше докоснала Скот, затова никой не можеше да я обвини. Но по някакъв начин всички знаеха. Повечето вече бяха изпитали нещо подобно. Всички знаеха, че тя е твърде странна, но на нея изобщо не ѝ пукаше за това.

Докато си пробиваше път към заседанието на секретарите на класа, Виктория забеляза тъмна сянка в един от страничните коридори. Спря се и надникна, сигурна донякъде какво ще види. Мадам Вилрой пристъпи напред, както винаги изпъната като струна, с уверена походка. Виктория не се изненада. Напоследък мадам Вилрой често се появяваше в часовете ѝ и на Виктория това ѝ харесваше. Сякаш сега тя беше фаворитката. Не Бел получаваше цялото внимание. Не Валентин получаваше цялата любов. Не те, а Виктория и затова беше повече от доволна. Някой ден щеше да покаже на мадам Вилрой на какво е способна. Някой ден щеше да ѝ докаже, че е най-добрата. Може би тогава гувернантката щеше да ѝ разкрие всичките си тайни. Ако изглеждаше силна в очите на света, Виктория щеше да е достойна да последва стъпките на гувернантката си.

— Накъде бързаш толкова, скъпа?

— За събрание на секретарите на класа.

— Хм... — въздъхна отегчено, незаинтересовано Вилрой.

— Ами налага се, все пак съм президент на класа, помниш ли?

— Е, предполагам, че човек става президент на класа заради властта, която получава. Я ми кажи как върви борбата срещу инфлацията при автоматите за кафе, напитки и закуски.

— Хей, все отнякъде трябва да се започне.

— Да, но ти вече използва най-големите предимства от това, че си президент на класа. Разбираш ли?

— Да.

— Добро момиче. Сега имам за теб много по-важна задача.

— Добре.

— Миналата нощ отново чух Бисе да говори насън.

Виктория сви рамене.

— Когато се крие... Трябва да знам какво прави. Искам да спре.

— И какво да направя аз?

— Нищо особено. Просто да поговориш с нея. Да разбереш някои неща — мадам Вилрой се замисли, сякаш се опитваше да разреши трудна загадка.

— Защо не помолиш Бел? — опита почвата Виктория. — Бел ѝ е сестра.

Искаше да чуе мадам Вилрой да казва, че тя е по-добра, че Бел само ще провали всичко. Искаше да чуе, че в сравнение с нея Бел е

нищо. Че Виктория е най-надарената, че има най-големия потенциал, че е способна на велики неща.

— Защото Бел е заета.

Раменете на Виктория се отпуснаха.

— И защото ти можеш да поемеш още отговорност.

Виктория глътна стръвта като умряла от глад рибка гупи. Тъкмо се канеше да попита какво трябва да научи, когато мадам Вилрой заговори отново.

— Опитай се да разбереш колко езици може да говори в момента.

— Мислех си, че подобни неща са ти известни.

— Просто ми кажи цифрата.

* * *

Понякога мадам Вилрой се разхождаше из града сама. Сядаше в пробните на магазините и слушаше какво си говорят момичетата в съседните кабинки, посяваше семената на самолюбието и суетата в главите им. Друг път се луташе из опасните градски улици, оставяйки след себе си дребни кражби, насилие и възмущение. Или пък обикаляше жилищните квартали и изпращаше пеперуди зад всеки прозорец, за да предизвикат подозрение между съпрузи, ревност между сестри, омраза между близнаци. Един ден, точно след като бе пратила шест пеперуди зад шест различни прозореца, видя мисис Спенсър, която излизаше от един блок с апартаменти, който заемаше почти цялата улица.

— Никола, ти ли си?

Вилрой се усмихна, а мисис Спенсър я прегърна хладно. Дъщеря ѝ бе споделила с нея за чудатостите на Бел и Виктория и тя не беше в настроение да се държи приятелски с жената, която смяташе за отговорна за проблемите на Люси.

— Какво правиш в този квартал?

— Дойдох на гости на една приятелка — отвърна мадам Вилрой.

— Познавам ли я?

— Съмнявам се.

— Е, Школа, виждам, че привикваш към живота в големия град — усмихна се накриво мисис Спенсър. — Твърде различен е от френската провинция, нали?

Мадам Вилрой, която не виждаше смисъл да отговаря, просто кимна.

— Как са дъщерите ти? Чувам, че Бел се среща с нашия Томас Гудман-Браун.

— Така ли? Понякога ги изпускам от поглед.

— Изпускаш от поглед собствените си дъщери?

— Твърде строгият надзор е пагубен за развитието на една млада жена. Сигурна съм, че и ти го знаеш.

— Е, не съм отгледала дъщеря си по този начин.

— Може би ако ѝ позволиш малко повече свобода...

— За какво? За да прави секс с някой хулиган?

— Хм... Не, но доколкото знам, Томас е излизал първо с нея.

— Не е вярно.

— Вярно е. Горкото момиче. Толкова неопитно. Да го изпусне толкова лесно.

Мисис Спенсър се подсмихна ехидно.

— И какво точно предлагаш?

— Скъпа, просто си мисля, че имаш нужда от малко време за себе си. Изглеждаш толкова уморена. А и всичките притеснения и следене на дъщеря ти няма как да не ти се отразят зле. Сега тя има нужда от въздух. От спокойствие, за да реши сама проблемите си в училище. Ти си се погрижила за най-важните неща. Тя вече не се среща със сервитьори. Знае какво иска и как да го постигне. Ако продължиш да ѝ натрапваш вниманието и грижите си, ще се превърне в сърдита, обезсърчена стара мома, вързана за полите на майка си.

Мисис Спенсър вдигна ръка към гърдите си и ахна:

— Никога!

— О, хайде, скъпа — подсмихна се мадам Вилрой, — и двете знаем, че ти е минавало през ума.

Мисис Спенсър беше шокирана — отчасти заради факта, че мадам Вилрой бе посмяла да ѝ каже всичко това, отчасти заради картината, която бе натрапила в главата ѝ. Канеше се да отговори, но нещо в Никола Вилрой я накара да спре, нещо в начина, по който я погледна, в отегченото и надменно изражение на лицето, въпреки

което все пак човек изпитваше желание да сподели компанията ѝ. Нещо възпря мисис Спенсър да ѝ отвърне. Вместо това се дръпна, сбогува се набързо и избяга, вкопчена в думите на мадам Вилрой тъй силно, че те заплашваха да пробият кожата ѝ като микроскопични буболечки, да я разядат и да я унищожат.

* * *

Във вторник след турнира по голф Бел взе още една болезнена вана. Мадам Вилрой не държеше да се спазват много правила. Бел можеше да излиза, когато си пожелае. Нямаше вечерен час. Никакви ограничения. Тази вечер тя имаше среща с Томас, който бе преговарял с баща си цял час, преди да получи разрешение да излезе през уикенда. Бащата на Томас не беше станал топбанкер, губейки преговори с петнадесетгодишни хлапаци. От своя страна Томас се бе съгласил следващото лято да изкара стаж в офиса на баща си, да посети лекция по модерни финанси и да се запише в курса по японски за бизнесмени.

Когато излизаше, Бел попадна на мадам Вилрой, която седеше в дневната.

— Внимавай — обади се тя благо. — Не се привързвай много към това момче. И не забравяй за неделя.

— Всичко е наред с Томас. Той ме обича.

— Не. Той просто смята, че си красива.

— Добре. Както и да е.

— Е, не е точно така, защото това не е твоето лице. Той смята, че аз съм красива.

— Да, знам — Бел се дразнеше от постоянните напомнялия.

Кристиан и Бисе се появиха тъкмо навреме, за да ги чуят.

— И нейното лице не беше толкова лошо — рече Кристиан. — Двете с Бисе също са красиви.

Бисе се усмихна и го потупа по ръката.

Мадам Вилрой се направи, че не я вижда и продължи:

— Кристиан явно има нещо предвид. Какво ще кажете да спрем процедурите и да видим дали Томас ще хареса истинската Бел?

Бел потрепери. Знаеше, че останалите ще си помислят, че е суетна и че Бисе ще се засегне от реакцията ѝ, но не можа да се

въздържи. Тя се нуждаеше от мадам Вилрой. И не можеше да се откаже точно сега. Последния път, когато бяха заедно, Томас бе стигнал толкова близо. Поигра си с косата ѝ и я хвана за ръката, както често правеше. Но не се и опита да я целуне. Защо? Усещаше ли все още миризмата? Да не би банята да не беше достатъчна? Страхуваше ли се да я доближи? Сякаш бе преминал обичайните фази. Изглеждаше толкова хлътнал...

— Ти си добро момиче, Бел. Ще го доведеш тук следващата неделя и ще си прекараме чудесно заедно.

— Окей — прошепна Бел.

— Не бъди толкова тъжна. И другите момичета не разчитат на онова, което са получили по рождение. Всички крият по някой номер в ръкава си. Твоите номера просто са по-добри.

Бел излезе и тръшна вратата зад гърба си. Поне тази вечер трябваше да си прекара приятно с Томас, защото не беше сигурна, че след неделя нещата ще останат същите. През последните два дни Бел изпитваше постоянна вина и се бе вкопчила в Томас като ученичка. Бе престанала да се прави на свенлива, защото осъзна, че Томас не играе никакви игри. Той харесваше Бел, а пък тя, кой знае защо, чувстваше, че това може би не се дължи на ароматните вани. Беше сменила *неустоима* с *равнодушна*, надявайки се да смекчи ефекта, за да се появи помежду им нещо истинско. Но не можеше да му попречи да се държи параноично и нервено, както останалите и приятели.

Тя от своя страна, правеше всичко възможно да е близо до Томас и за най-голямо съжаление на мадам Вилрой ѝ ставаше все по-трудно да се държи като хитра лисица. Вече всички в Марлоу знаеха, че Томас и Бел са гаджета. Обичаха да клюкарстват за красавицата, която се появи от нищото и измъкна Томас под носа на Люси. Люси предпочиташе да отрича това и да мисли за Бел като за краткотрайно увлечение. Тя съсредоточаваше омразата си към цялото семейство Фауст върху Виктория — поне засега.

Бел пристигна в бистрото в Сохо, където Томас я чакаше, седнал до прозореца. Дните вече растяха и едва сега бе започнало да се смрачава. Пролетта беше любимият сезон на Бел. Но кой знае защо в Ню Йорк тя я харесваше много по-малко от преди. Тук пролетта не беше тъй свежа, цветна и пълна с нов живот. Приличаше повече на последното издихание на зимата. Топящият се жълт лед. Студеният

въздух. Обаче Томас бе успял да намери единствената улица, която не потискаше Бел. По прозорците имаше саксии с цветя. Пред някои от магазините висяха старовремски табели. Върху една от тях бе нарисувана птица. Кафенетата и ресторантите притежаваха чар, заради който всяко хранене напомняше за неделния брънч.

— Чудесно заведение — рече Бел, като се огледа. Сетне махна с ръка да прогони пеперудата, която пърхаше до лицето ѝ, и седна.

— Не вярвах, че мадам Вилрой ще ти позволи да излезеш. Тя изглежда толкова строга.

— Мда... — разсеяно отговори Бел. А когато Томас посегна към ръката ѝ, се изчерви.

— Е, както и да е. Важното е, че те е пустила и че ти позволи да ме поканиш на вечеря в неделя — рече Томас. Бел усети голяма буца в гърлото си. Отпи глътка вода и се усмихна леко.

Томас продължи:

— Е, каква е тя? — попита, като се наведе напред, сякаш очакваше да чуе някаква тайна.

— Ами каква... най-обикновена гувернантка.

— Аха, да, разбира се... обикновена гувернантка — Томас превключи на високомерен британски акцент, съвсем достоверен. Бел си спомни, че така говореше Виктория, преди да изгуби акцента си. — А вашият иконом? И той ли е най-обикновен?

Бел се разсмя и направи гримаса.

— Много сладко се смееш — каза Томас с обичайния си глас. Усмивката на Бел помръкна, когато се сети за неделя.

— Притеснява ли те тази мушица — Томас замахна към пеперудата, която кръжеше около нея. — Може би трябва да се преместим на друга маса.

— Добре ми е тук — отвърна тя, надявайки се той да не пусне ръката ѝ.

— Какво има? — попита я Томас, като се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— О, просто се сетих за Вилрой... глупаво е... мразя я.

— Съжалявам. Ти ми каза, че тя ви е осиновила, нали? — внимателно подхвана Томас. — Искам да кажа... толкова приличаш на нея...

— Да, ние сме... сираци. Мадам Вилрой ни е намерила като бебета.

— Какво се е случило с родителите ви? — попита Томас, очевидно заинтригуван.

— Не знаем със сигурност. Но не може ли да говорим за друго?

— Разбира се — Томас не можа да се въздържа да не зададе още един въпрос. — Но как е възможно всички да сте на една възраст?

Изведнъж Бел забеляза, че кракът му нервно потрепва и стомахът ѝ се сви.

— Ами, не всички сме близки роднини. Тя ни е осиновила... хм... поотделно — внезапно Бел изпита желание да каже на Томас някоя истина. — Ние с Бисе сме близначки.

— Не думай! Реших, че Бисе се майтапи, когато го каза онази вечер на представлението. Но тя по нищо не прилича...

Томас спря, защото Бел изглежда се обиди.

— Разнояйчни близначки сме — каза тя рязко.

— Аха — прокашля се Томас. — Имах предвид само, че... тя изглежда доста различно от теб.

— Очите ни си приличат — рече Бел.

— Знаеш ли, забелязах го.

— Така ли? — попита скептично Бел.

— Да, именно тях най харесвам у теб — смотолеви Томас.

— Благодаря — изрече бавно Бел. Томас нямаше представа, че това беше първият му истински комплимент. Всички останали не бяха за нея.

* * *

До края на вечерта Бел насочваше разговора около Томас, който можеше да говори часове наред, докато си играе с пръстите на ръцете ѝ. Тя го прекъсваше рядко, колкото да го насърчи да продължи. Но колкото и да ѝ се искаше да избегне темата за нейното семейство, в един момент Томас спомена Виктория.

— Сестра ти е много упорита, да знаеш. Явно взема турнира по дебати твърде насериозно.

Бел не искаше да говори за турнира, но кимна в отговор.

— Не съм притеснен — усмихна се Томас.

— И защо? — попита го закачливо Бел.

— Защото... имам скрито оръжие.

Томас се наведе по-близо, макар че столът му вече бе придърпан почти до нейния. Изведнъж романтичният тон в гласа му изчезна, умът му явно се рееше някъде далеч.

— Темата е правото върху интелектуалната собственост срещу правото на живот. Дали е етично малки компании в Индия да произвеждат патентовани лекарства и след това да ги продават евтино на бедни пациенти, които не могат да си позволят цените на големите фармацевтични фирми.

Бел се оказа неподготвена и затова се изкикоти.

— Какво ти е толкова смешно? — попита я Томас и пусна ръката ѝ. *Олеле*, помисли си Бел, а пръстите ѝ изведнъж се вледениха.

— Ами това, че си толкова въодушевен от такава скучна тема! Едва разбрах половината от онова, което каза.

— Не е скучна! Става въпрос за живота и смъртта.

— Извинявай, продължи. Цялата съм слух.

— Ами, баща ми работи с финанси, нали така?

— Да, мисля, че съм чувала за него — пошегува се Бел.

— Той ме свърза с негов познат, който специализира в този вид право. Доста известен е. Имам великолепни негови цитати и по двете страни на темата. Някои от неговите аргументи са наистина нови и впечатляващи. Затова се чувствам в перфектна форма.

— И защо?

— Как защо? Повечето хора се готвят за дебати, като изрязват цитати от разни статии. Тъй като това са общодостъпни източници, всеки от опонентите ми би могъл да попадне на същия източник и да се подготви да ме опровергае. Но ако разполагам с данни и цитати, до които никой друг няма достъп, мога да подготвя неочаквани доводи. Тогава на противниците ми ще е по-трудно да се изправят срещу мен.

— Впечатлена съм!

— Благодаря.

Томас цял грейна:

— Старая се да се подготвям като истински адвокат... за практиката.

— За практиката? Какво имаш предвид?

— Не казвай на никого. Дори на баща ми още не съм признал, но мисля, че искам да стана юрист.

— А той не желае ли да работиш при него, да станеш финансист или нещо такова...

— Да, много му се ще. Някой ден може и да стане. Но преди това искам да допринеса с нещо за защитата на човешките права, като приятеля на баща ми — мистър Ямин в Турция. Просто искам да изчакам подходящото време да му го призная.

— Уау.

— Какво?

— Ти всъщност си добро момче, нали? Искам да кажа, че наистина ти пука за човешките права, за чувствата на баща ти, за хората.

Томас се изчерви и направи гримаса.

— Да, аз съм истински светец.

* * *

С напредването на вечерта, Томас и Бел изглеждаха все по-увлечени в разговора. Преминаха на други теми и въобще не забелязваха отлитащите часове, хората, които си тръгваха от ресторанта, дори случващото се навън. Бел се чувстваше така, сякаш познаваше Томас от години, сякаш го обичаше откакто се помни.

И въпреки всичко, след толкова седмици, той не бе опитал да я целуне. Докато двамата бърбеха, една пеперуда кръжеше около самотния свещник на масата им. По средата на разговора, като че ли привикана някъде отвън, пеперудата изведнъж излетя през стъклените врати на ресторанта.

* * *

Виктория едва се забелязваше сред рояка насекоми, които я обграждаха като облак. Тя вече не се боеше от тях. Сега бяха нейни приятели. Както бе предсказала мадам Вилрой, бяха се превърнали в нейното семейство. Нещо повече дори — те бяха нейните очи и уши. И

въпреки това, всеки път, когато ги посетеше, докосването им ставаше все по-грубо, все по-досадно. Всеки път изпитанието ставаше все по-неприятно, все така плашещо както първия път. На няколко пъти, когато вдигнеш очи, ѝ се струваше, че вижда и други насекоми, освен пеперудите. Това пчела ли беше? Онова там мухи ли са? Във всеки случай имаше нещо по-грубо от мъхестите, нежни пеперуди, които познаваше. По драскотините по лицето и врата ѝ беше ясно, че чака от часове, слуша, но онова, което чува, не ѝ е достатъчно.

На пръв поглед сцената около Виктория би трябвало да изглежда позната — като извратена версия на нещо най-обикновено. Застанала сред рояка, с вдигнати нагоре ръце и затворени очи, тя приличаше на момиченце, което танцува под дъжд от цветни листенца. Завъртя ръце и предизвика вълни в морето от насекоми. Те се раздвижиха с нея, разделиха се, за да ѝ направят път, но въпреки това не нарушиха плътната обвивка, която стягаше тялото ѝ. От време на време, когато се повдигаше на пръсти, струваше ѝ се, че ще я вдигнат във въздуха и ще я понесат из стаята на крехките си раменца. Колко красиво би било, ако не бяха тъй сиви, тъй дебели... тъй дразнещи. Щеше да е чудна гледка, ако можеше да забрави какво всъщност представляват.

Виктория бе заключила мозъка си. Намираще се в състояние на пълна релаксация, докато приемаше всичко, което имаха да кажат пеперудите. Не видя трите, които току-що влетяха през прозореца, за да се присъединят към братята и сестрите си. Като капка синьо мастило, пусната в чаша с чиста вода, информацията, която носеха, се пръсна за секунда сред рояка насекоми. Проби си мигновено път до ума на Виктория, заедно с още дузина клюки от всички части на града. Едва тогава Виктория спря да се върти. Времето за почивка бе свършило, сега тя слушаше напрегнато. Стоеше с изправени рамене, стегнати мускули, изострено внимание, приемайки всичко, което имаха да ѝ кажат шпионите. Бел беше на среща с Томас. Томас имаше тайно оръжие и източник, за който Виктория не знаеше. Тя слушаше внимателно онова, което пеперудите бяха научили от разговора с Бел.

— Кажете още. Кажете още — повтаряше от време на време Виктория.

Но те нямаха какво да добавят. Томас не беше разкрил пред Бел подробностите от разговора му с адвоката по патентно право.

Виктория се изпъна на пръсти, стегната като камък, с разтворени встрани ръце, като Крилатата Нике (Виктория), напрягайки се да чуе още нещо. Следващите няколко часа не ѝ донесоха нищо ново. Тази вечер Томас не работи повече за дебатите, не разговаря с баща си по тази тема, дори бележките му не бяха на видно място. Виктория се свлече на пода. Изглеждаше победена. *Тъпата Бел и нейното смешно увлечение. Никой друг не трябва да работи тъй усилено. Бел не заслужава толкова от вниманието на Вилрой, без да е направила каквото и да било. Както и да е. Все още съм фаворитът. Ще получа цялата информация от Томас в неделя.* Пеперудите я последваха на пода. Тя се изправи, затули ушите си с ръце, сякаш се канеше да изпищи и избяга от стаята. Пеперудите продължиха да обикалят в кръг и образуваха нещо като водовъртеж на мястото, където Виктория бе стояла допреди малко. Тътенът от пърхащите им крила беше оглушителен, а докато се отдалечаваше по коридора, Виктория все още чуваше по някоя откъслечна дума.

ГЛАВА 16

ИЗПЛЪЗВАНЕ

— Докато растеше в Едмънд, мислил си някога, че ще станеш рок звезда?

— Знаеш ли, всъщност не си спомням много, но едва ли бих могъл да си мечтая за подобно нещо... Искам да кажа, „Ролинг стоун“, това е голяма, много голяма чест.

— Благодаря. А как започна всичко?

— Ужасно. Участие след участие... освиркваха ни на сцената... понякога дори нямаше сцена! Настроението не беше никак весело!

— И какво се случи?

— Получихме вдъхновение, предполагам. Срецнах едно момиче. Първите ни три хита всъщност са посветени на нея...

— „Не споменавай Уенч“, „Толкова си красива, че не вярвам на очите си“ и „Не ме оставяй тъй пристрастен“?

— Именно! Да, всички са за лудото време, което прекарахме заедно.

— А наркотици вземахте ли?

— Нямахме нужда.

— Но нали каза, че не си спомняш много.

— Да, доста странно...

— Тук пише, че обикновено казваш, че си отрасъл в Онтарио.

След турнира Бисе започна да следи Кристиан по-отблизо. Тя знаеше какво направи той с Конър. Знаеше също, че се чувства виновен. По някаква причина тя се смяташе отговорна за него. Беше забелязала, че Конър не е на себе си в училище. Бе започнал да бяга от час и (според Кристиан) пропускаше някои тренировки. Един ден тя се опита да му каже, че никой друг не се вълнува задето е загубил турнира по голф, но Конър не виждаше нещата по същия начин като останалите. Най-важното нещо в живота му бе спортът и той реши, че Бисе просто се държи странно. За щастие Кристиан бе намерил доста приятели сред почитателите си. И макар че самата тя нямаше приятели, Бисе бе щастлива от този факт. Все пак съзнаваше, че всеки път, когато Конър пропуска тренировка или се втурва към вратата веднага след края на часовете, Кристиан изпитва вина. Самият той също не се задържаше дълго в училище. Също като Конър и той предпочиташе да е сам. За разлика от него обаче Кристиан имаше защо да бърза да се прибере. През следващите седмици той прекара доста време в камерата. Казваше, че е добре, дето го кара да се чувства сякаш лежи в ковчег. Казваше, че е един вид изкупление. Бисе направи всичко по силите си да го извади от това състояние. Но какво можеше да направи? Ковчегът я правеше нервна — начинът, по който той лежеше вътре, преструвайки се на мъртъв и свободен от всякаква вина за онова, което е сторил и което може да стори отново.

Някъде към средата на седмицата Бисе отиде с Валентин и Бел да гледа състезанията по плуване. По пътя към басейна те обсъждаха извинението, което Виктория бе измислила, за да не дойде с тях. Бисе обаче забеляза, че Кристиан не беше казал и дума, откакто излязоха.

— Какво има? — попита го тя. — Да не се тревожиш, че ще те победят?

Кристиан се засмя тихо, несигурно.

— Не искам да го правя.

— Знам — рече Бисе. Помисли си за всички пъти, когато брат ѝ бе принуждаван да краде, и за вината, която изпитваше след това. Но дали всеки път се бе чувствал така? Тя си спомни, че някога той не страдеше толкова. Някога крадеше с размах и през смях, като безгрижно дете. Нещо не беше както трябва.

— Спомняш ли си онзи път, бяхме на осем години... или може би на седем... Играехме в парка с останалите деца.

Кристиан кимна.

Очите ѝ се стрелнаха към Валентин и Бел. Валентин се закашля. Никой не продума, но личеше, че им е неудобно.

Бисе се обърна отново към Кристиан.

— Спомняш ли си как открадна поне десет пъти само в една игра? Правеше го всеки път, когато другите деца се съгласяха да играят с нас.

— Да — засмя се Кристиан. — Спомням си.

— И защо тогава ти беше толкова лесно?

— Какво искаш да кажеш?

— Защо тогава крадеше с такова удоволствие, а сега ти е толкова тежко? Какво се промени?

Бисе отново погледна към Валентин и Бел. Те вървяха с наведени глави.

— Не знам — вдигна рамене Кристиан. — Сега съм по-стар.

— Не, не е това. Но нещо не е както трябва. Много неща не са както трябва.

Накрая Валентин заговори:

— Бисе, Кристиан има достатъчно тревоги.

Стисна силно ръката ѝ и я дръпна настрана. Бисе го погледна в очите, блеснали както винаги, с разширени зеници. Очевидно бе ходил пак в онази стая — подарък от мадам Вилрой. Бисе се притесняваше от тази стая. Валентин ѝ бе казал, че тя му дава сила, каквато не може да си представи и че е абсолютно пристрастен към нея. На Бисе не ѝ бе разрешено да влиза вътре, но тя я бе виждала преди. Когато мадам Вилрой ѝ даде дарбата да се крие, тя обичаше да обикаля различните помещения, да ги изследва, докато другите стояха вкаменени. Кой знае защо, никога не бе заварвала Вилрой вкаменена. Може би тя никога не попадеше под нейното влияние. Но бе намерила тази стая. А човекът, когото завари вътре, втренчен в единствения прозорец с бяла рамка, удивително приличаше на Бъди. Бисе прогони тези мисли от ума си и се върна към предишния разговор.

— А не си ли любопитен? — попита тя.

— Просто е нервен, сестричке? — обади се Бел и я прегърна. — А може и да не му се наложи да краде.

Бисе се помъчи да сподави раздражението си от Валентин и Бел, които не схващаха проблема. Когато минаха край една будка за

вестници, тя грабна един български вестник и подхвърли един долар на продавача, заедно с троснато „мерси“.

Ръката на Валентин докосна ръката на Бел. Мъничък знак на успокоение, че са заедно. Никой от тях не се забавляваше, но това беше цената на играта, която бяха избрали. Това не беше най-лошото нещо, което трябваше да направят, нито пък най-неприятното. Просто ежедневната досада — да слушат как Бисе възкресява сцени от живот, който може би бяха живели, да им се припомня за фалшивите спомени, които мадам Вилрой бе съчинила, за да запълни празнините в главите на Бисе и Кристиан. Спомени за съвместно детство, което никога не бе съществувало.

* * *

По пътя нататък Кристиан си даде обещание. *Днес няма да крада. Днес, поне веднъж, няма да се поддам на този отвратителен навик.* Но той знаеше, че невинаги може да устои. Понякога се питаше дали няма да е по-добре просто да се предаде. *Спортът би трябвало да доставя удоволствие,* помисли си. Но както винаги, бързо забрави тези мисли. Трябваше да победи. Днес щеше да има скаути за националния отбор. А това беше единственият известен му начин да се спаси от бедността и мизерията. Освен това, ако ставаше въпрос за удоволствие, просто щеше да зарече спорта и да се хване с писането.

Още веднъж Кристиан щеше да се състезава с Конър Вирт. Докато плувците се подготвяха край блокчетата за старта на 400 метра бъртерфлай, правеха упражнения за разтягане и нагласяха плувните си шапки, Кристиан се приближи към Конър.

Конър вдигна очи.

— Здравсти. Поздравления за турнира по тенис. Разбрах, че си се класирал за щатското първенство.

— Благодаря — отвърна Кристиан.

— Тази година направо разбиваш всички, а?

В този момент спикерът заговори по високоговорителя: „... до блокче номер пет Конър Вирт, големият фаворит за спечелване на състезанието, се подготвя за следващата си победа в Марлоу.“ Конър се усмихна и помахна на родителите си.

Кристиан усети някакво стягане в гърдите. Спикерът дори не ме спомена. Дали го чуха скаутите? Обърна се да си върви, но тежестта на страха го притисна толкова силно, че му прилоша и дори не чу, когато говорителят изброи звездните му плувни постижения.

Когато Конър се наведе напред за загревка, Кристиан го потупа приятелски по гърба, точно зад белите дробове, и му пожела успех.

* * *

Едва когато финишира, Кристиан осъзна какво е направил. Стигна пръв финала, но когато излезе от водата, забеляза, че никой не го гледа. Един спасител скочи в басейна. От трибуните тичаха родители. Останалите плувци завършваха един след друг и на свой ред разбираха какво се е случило. Конър Вирт едва не се бе удавил. В бързината Кристиан бе отнел твърде много от капацитета на дробовете му. Бе предположил, че той просто ще плува по-бавно. Но Конър бе припаднал, преди да осъзнае, че въздухът не му стига.

Родителите му бяха толкова уплашени, че не го пуснаха на училище няколко дни. Мисис Вирт направо се поболя от притеснение. Но тя имаше обяснение. За мисис Вирт светът бе логично място, с логична причина за всичко случващо се. Не се допускаше нищо необяснимо. Затова подложи сина си на поредица медицински прегледи и тестове, за да се открие проблема, причинил инцидента. Приятелите на Конър ходеха у тях да го видят на групи от по тримачетирима. Всеки носеше дребен подарък, най-добри пожелания и клюки от училище.

Не отиде единствено Кристиан, който предпочете да се скрие вкъщи с Бъди — единственият му истински приятел. Няколко часа след състезанието по плуване Кристиан седеше с кръстосани крака върху затворения капак на водния си ковчег. Бъди седеше до него, опитвайки се да го развесели, но Кристиан не помръдна, увесил глава, с отпуснати рамене. Дори не забеляза кога влезе мадам Вилрой и застана в средата на стаята. След няколко минути той усети, че е там, без да вдига поглед.

— Ужасно съжалявам — рече.

— Не е нужно да съжالياваш, Кристиан. Ти непрекъснато се извиняваш.

— Той едва не умря. Да не искаш да ми кажеш, че всичко е наред?

— Не. Кражбата трябва да ти помага да изглеждаш добре. Няма нищо героично да победиш умряла риба.

— Не го направих нарочно — рече Кристиан.

— Упражненията помагат да се усъвършенстваш, скъпи — завърши тя на излизане от стаята.

Бъди метна баскетболна топка към Кристиан, опитвайки се да го накара да дойде на себе си. Кристиан го погледна, благодарен за напомнянето. Той наистина имаше за какво да мисли. Баскетболният мач в петък щеше да се развие по-добре. Този път за разнообразие щеше да играе за удоволствие и да остави другите да се погрижат за победата.

— Чудесна идея, Бъди. Да поиграем баскетбол.

* * *

В петък Кристиан се върна от баскетболния мач в прекрасно настроение. Марлоу бяха спечелили. Конър бе успял да убеди родителите си, че вече е достатъчно добре, за да играе, и бе дошъл за мача. Нещо повече — той бе отбелязал победния кош и сега беше герой. Кристиан се забавляваше от играта и не открадна нито веднъж. Момчетата бяха много мили, дори го поканиха на пица след състезанието.

— Перфектен пас, Кристиан — похвали го едно момче, докато вървяха към пицарията на Вيني.

Дори Конър отново се държеше приятелски. Най-после сякаш всичко си бе дошло на мястото. Когато се прибра вкъщи, Кристиан отиде направо във възстановителната стая. Щеше му се да попише в дневника си, но мадам Вилрой го очакваше. Правеше нещо с Бъди.

— Хей, остави го на мира.

— Той не е човек, Кристиан — отвърна Вилрой. Сетне добави тихо, почти на себе си: — Вече не е — тя изгледа Кристиан от главата до петите и рече: — Не бъди толкова мекушав.

Бъди се разплака, когато мадам Вилрой изви ухото му, за да провери дали не се е притъпило твърде много усещането му за болка. Кристиан си повтори наум думите ѝ: Вече не е.

— Как мина мачът? — попита тя.

— Чудесно. Спечелихме.

— Ние?

— Марлоу. Отборът по баскетбол.

— А ти спечели ли?

— Моля?

— Не си направил нищо необичайно.

— Не се наложи, защото победата ни беше в кърпа вързана! И без това бяхме много по-добри от тях! Нямаше нужда да крада от противниците.

— А от останалите от Марлоу?

— Останалите... та ние сме на една страна! Ако открадна от тях, може и да загубим.

— Ти не си част от отбора, Кристиан. Ти си лидер. Истинският лидер не принадлежи на отбора. Отборът принадлежи на него.

— И затова трябваше да направя така, че да загубим?

— Всъщност ти загуби. Загуби от Конър.

Кристиан въздъхна и седна на ръба на камерата. Зачуди се защо мадам Вилрой толкова се тревожи дали ще спечели, или загуби. *Тя какво печели?* Представяше нещата така, сякаш се грижи единствено за него, сякаш самата тя няма нищо общо.

— Какво искаш? — кресна ѝ Кристиан. Никой не можеше да отговори на този въпрос. Какво искаше тя? Защо ги бе осиновила? Защо им бе подарила уменията? Защо ги принуждаваше да вършат подобни неща? Понякога Кристиан си мислеше, че просто изпитва някакво перверзно удоволствие. Може би те бяха за нея някакъв амбициозен експеримент. Може би ѝ харесваше да ги измъчва. А може би те бяха нейната награда. Може би в бъдещето им има нещо, заради което усилията си заслужават. А може би тя преследва нещо съвсем различно.

Кристиан се облегна на една ръка и я изгледа право в очите, без да обръща внимание на блясъка в гневното ѝ ляво око.

Тя заговори с равен глас:

— Искам да си починеш и да помислиш добре върху това, което ти казах... Върху това какво означава да спечелиш наистина. Мисли, докато накрая проумееш... Да, точно това ти е нужно. Малко време насаме... за да помислиш.

Мадам Вилрой кимна едва забележимо. Ръката на Кристиан се плъзна и той цопна във водата. Преди да успее да надигне глава, капакът се затвори със силен трясък. Кристиан натисна с ръце, за да го отвори, но нещо го притискаше отгоре. Опита отново. Нищо. Почувства лека паника, примесена с объркване. Беше запечатан в ковчега, умът му се люшкеше от страха и гнева до мисълта какво означава да спечелиш наистина.

* * *

Залез, вечер, черна, тъмна нощ — Кристиан продължаваше да се бори, а водата пълнеше дробовете му. Той беше запечатан. Кашляше и плюеше вода. Драскаше и риташе. Ноктите му се изпочупиха от здраво затворения капак. Разкървавиха се. Всеки път, когато отпускате ръце в мръсната вода, урината, която бе принуден да изпусне на втория ден, направо изгаряше раните по пръстите му. Не помнеше колко дълго бе крещал, молейки се някой да му помогне, проклинайки останалите, задето дори не си направиха труда да проверят къде е през цялото това време.

Тук, в мръсната вода, Кристиан стисна зъби и разбра колко силно може да намрази нещо, което някога бе обичал — камерата, победите, живота си.

* * *

На третия ден Кристиан не усещаше друго, освен миризмата на амоняк и как парчета от кожата му умират и изплуват на повърхността, подобно на напоени в мляко парченца корнфлейкс. Този път вътре имаше само вода, без синия гел, суперлекарството. Само мръсна вода, от която ръцете му се сбръчкаха. Мускулите му бяха изтощени от гладуването и висяха отпуснати. Гърбът му се бе възпалил от раните.

* * *

В неделя, някъде към края на деня, капакът леко помръдна и ненадейно се отвори. Бисе подскочи на стола, на който седеше наблизко. Кристиан се надигна от водата и седна, задъхвайки се, докато се мъчеше да поеме свеж въздух. След рязкото изправяне, той изведнъж се отпусна обратно, неспособен да се задържи прав, останал съвсем без сили, присвил очи от светлината. Той бе изцапан с нечистотии, но блед като призрак. Слънчевият лъч, който идваше от малкото прозорче, причиняваше болка в очите му, вече привикнали към непрогледния мрак. Нямаше и следа от синия гел, който по-рано го правеше неизтощим след дългия затвор. Изглежда все пак той го бе запазил жив след времето, прекарано в капана на ковчега.

— Приличаш на наркоман — отбеляза Бисе.

— Колко продължи?

— Четири дни.

— Тук ли беше през цялото време?

— Почти. Не успяхме да отворим капака. Всички се опитвахме. Предположихме, че явно трябва да мине време. Днес просто реших пак да опитам и той веднага се отвори.

— Чуваше ли ме?

Бисе не искаше да го засрами.

— Не.

Не искаше да признае, че бе чула всичко. Кристиан опита да се изправи в ковчега, но ръцете му се огънаха под тежестта на тялото. Бисе се притече на помощ. Кристиан се дръпна назад, притеснен от миризмата, която се носеше от него.

— Няма нищо — успокой го тя. — Ходила съм в животновъдни ферми. А от известно време живея с Бел.

Кой знае защо двамата се разсмяха на тази забележка. Това често се случваше в ужасни ситуации — обикновените неща да изглеждат смешни. Бисе го улови под мишниците и му помогна да се изправи. Кожата му беше бледа и леденостудена. Той грабна хавлиената кърпа, която бе метната на един стол наблизко, и тръгна към банята. Бисе понечи да го последва, но нещо в ковчега привлече вниманието ѝ. Върху капака бяха надраскани хаотични линии и пропити с кръв

кръгове. Бисе присви очи, за да ги разчете. Когато доближи лице, буквите ѝ се сториха не толкова безумни и безсмислени, дори ѝ заприличаха на началните строфи на красива епична поема.

— Господи, виж ме само — изпъшка Кристиан. Бисе се обърна към него. Той се оглеждаше в огледалото. — Изглеждам ужасно.

— Върви да се изкъпеш — рече тя. — А аз ще донеса храна.

Упъти се навън. Макар че тялото на Кристиан беше слабо и мръсно, той изглеждаше чист отвътре, измит, сякаш мръсотията вътре в него бе изстъргана. Изведнъж той си даде сметка за нещата, които бяха под негов контрол. Можеше да избере къде да отиде, какво да каже, какво да яде. Усети свобода, каквото по-рано не бе имал. Предположи, че сигурно така се чувстват затворниците в първия ден, след като излязат на свобода. Но най-вече усещаше лекота в сърцето си. Нещата, които го бяха плашили преди, вече не му се струваха толкова страшни. Не беше толкова страшно да си беден или гладен, или пък да те лишат от нещо за известно време. Може би щеше да е добре да опита нещо ново.

— Хей, Би.

— Да?

— Благодаря ти, че си била до мен.

— Хей, та нали затова са по-големите сестри? — намигна му тя.

— Наистина го мисля.

— Знам. Знам какво е... да си сам по този начин.

Бисе разбираше през какво бе преминал Кристиан много по-добре, отколкото той си представяше. Отначало го бе слушала как крещи и ругае часове наред. Бе се мъчила да го освободи от ковчега. След това, когато останалите се бяха отказали и си бяха отишли, Бисе бе чула как тонът му се променя от отчаяние към примирение. Накрая звучеше така, сякаш се бе отказал напълно от всичко, което по-рано бе желал, сякаш вече нямаше никакво желание да открадне отново. И точно тогава, изведнъж, ковчегът се бе отворил, показвайки, че вече няма власт над него.

Кристиан се обърна към сестра си. Искаше да ѝ разкаже какво се бе случило.

— Беше истински, ад... бях... — но тогава Бисе го прекъсна, защото осъзна, че тялото му още е мокро и че нещо липсва.

— Кристиан, виж. Белегът на гърдите ти е изчезнал.

ГЛАВА 17

ЧЕРНО СЪРЦЕ, РАЗБИТО СЪРЦЕ

„Ще останем в сенките и ще отговорим единствено на сърцето, което търси истината. Белегът е знакът на душата, склонна да се подчинява. Той е черната сянка, която пада върху сърцето на онзи, който търси нашата сила, знак, който океаните не могат да изличат, но една капка може да разкрие. Легион, вие няма да заловите сърце без белег. Ако белегът изчезне, ще трябва да освободите грешника.

Книга на легиона.
Декрети“

Бисе откри Бел в кухнята да кръстосва напред-назад пред хладилника. Тя прокарваше ръце през косата си, посягаше да го отвори, сетне се дръпваше назад. На масата до нея имаше различни по размер полупразни бутилки. Бисе не каза нищо, просто бръкна в шкафа за пакет нудъли. В момента я занимаваха толкова много въпроси — за значението на белега, защо при нея и Кристиан той бе изчезнал, а при Бел още стоеше. Макар да бяха кръвни сестри, тя не беше сигурна, че Бел е на нейна страна и това я натъжаваше неимоверно. Но Бел вероятно не забелязваше нищо. Беше твърде заета да прелъстява училището и по-голямата част от града.

Вместо това се обади Бел:

— Здравсти, сестричке. Готова си за довечера, нали? Искаш ли да ти помогна да си избереш дрехи?

— Не. А какво има довечера?

— Как какво? Томас, забрави ли? Абсолютно перфектният Томас. Томас — любовта на живота ми.

— Днес неделя ли е?

— Да! И той ще дойде! Да те преоблечем! — Бел сграбчи ръката на сестра си и се опита да я дръпне към стаята ѝ, но Бисе не се даде.

— А какво им има на тези дрехи?

— Да не си полудяла? — попита загрижено Бел.

— Може би. Не знам.

Бисе отвори кутията с нудъли. Преди да ги залее с вода, тя се обърна към Бел и я попита:

— Онзи белег още ли стои? Рожденото петно?

Бел се пресегна и потърка мястото над сърцето си. В момента там нямаше нищо друго, освен перфектната ѝ кожа. И въпреки това въпросът я развълнува.

— Да, защо?

— Знаеше ли, че и Кристиан има такъв белег?

— Какво? — Бел знаеше, но това беше последното нещо, което искаше да дискутира в момента.

— Неговият изчезна — подхвърли небрежно Бисе.

Бел спря да обикаля. Опита се да скрие изненадата си, преди Бисе да се обърне от микровълновата печка. Нямаше идея какво може да означава това.

— Хм, не знаех — отвърна тя също толкова равнодушно, колкото Бисе.

— Не намираш ли за странно, че ѝ двамата имахте еднакво рождено петно?

— Бисе... моля те..., толкова съм притеснена за довечера.

— Бел! Спри да сменяш темата! Винаги съм знаела, че притежаваме дарба и че трябва да платим за нея. Но напоследък ти ме безпокоиш. Направих проучване за всички кожни проблеми. Няма такова нещо като белег, който се появява единствено върху мокра кожа. Обаче всеки път, когато повдигна въпроса, всички се опитват да сменят темата.

Бел понечи да каже нещо.

— Това място ме плаши, Бел. Не искам да съм част от всичко това. Можеш да запазиш тайните си, но не можем да останем сестри, ако криеш нещо от мен.

Бел се отпусна в един стол и за миг Бисе видя под фасадата болката, която сестра ѝ изпитваше.

— Нищо не крия. Знам толкова, колкото знаеш и ти. А сега съм и притеснена. Можеш ли да го разбереш?

Бисе изпита вина, задето бе притиснала сестра си. Тя приседна до нея.

— Не се притеснявай. Сигурна съм, че той е безумно влюбен в теб — тя погали златистата коса на сестра си.

— Но все още не е опитал да ме целуне — проплака Бел.

— Е, и? Познавате се едва от... откога? Няколко месеца или седмици? Нещо подобно...

— Бисе! Не става въпрос за изстрелване на ракети! Колко време е нужно?

— Може да е срамежлив...

— Но целуна Люси!

— Аха, значи това е — рече Бисе. — Просто искаш да задминеш постиженията на Люси, да спечелиш някакво въображаемо предимство и да се установиш като най-важния играч.

— Какви ги говориш? — извика Бел, а устните ѝ се свиха в притеснена усмивка.

— Просто упражнявам уменията си за бизнес преговори — опита да се защити Бисе. — Разширявам обхвата — разговор в магазина, език на знаците, диалекти на определени племена...

Бел вдигна вежди.

— Сериозно говоря — отвърна Бисе. — Езикът на Уолстрийт си е реален език. Може ли да се върнем на предишната тема? Ти просто се опитваш да победиш Люси.

— Не — Бел погледна обувките си. — Ами ако довечера нещата се объркат?

— Няма начин. Обещавам да не кажа нито дума, която би могла да провали вечерта.

— О, Бисе. Не говори така.

— Знам, че те притеснявам.

Бел поклати глава и се пресегна да стисне ръката на сестра си.

— Защо си толкова уплашена? Някога се оправяше толкова добре с хората.

— Да... — Бисе сведе поглед. — Но сега прекарвам по-голямата част от времето си сама.

— Но защо? Защо се криеш толкова?

— Харесва ми, Бел. Обичам да чета книгите си и да уча езици. Ти си имаш своите цели, а аз — моите. Но, както казах, това място ме плаши.

Бел погледна часовника си.

— О, виж колко е часът! Трябва да се приготвя — сетне изгледа мило сестра си. — Бисе, моля те, облечи нещо друго.

Бисе се направи, че не я чува.

— Сега ще занеса храна на Кристиан. И няма да се преоблека. Тези дрехи ми харесват, Бел. Може и да не изглеждам впечатляващо, но това не е най-важното на света. Надявам се, че вече си го научила.

Бисе излезе от стаята.

Бел остана на място, несигурна дали да се чувства обидена, нервна или засрамена. Искаше да каже нещо на Бисе.

Суетата ѝ настояваше за последната дума, а съвестта ѝ искаше да се извини. Сигурна беше, че се срамува от себе си и че я боли, задето бе загубила уважението на Бисе.

Но когато отвори уста, успя да кажа единствено:

— Какво ще кажеш за нещо от кадифе?

* * *

Скрита в тесния коридор, водещ към дневната, гувернантката наблюдаваше как Бисе и Бел разговарят. Бисе бе стигнала толкова далеч през няколкото седмици, откакто бяха пристигнали. Тя знаеше толкова много. И в същото време изобщо не осъзнаваше какво знае. Сега се бе фокусирала върху белега, външното изражение на отчаяното сърце, копнеещо да бъде продадено на мрака, което чак прогаря кожата отгоре. Скоро щеше да научи това. Щеше да разбере какво е направила сестра ѝ и защо Кристиан вече няма белег. Гувернантката наблюдаваше, неподвижна като стената, с тази разлика, че стените потрепваха от капещия восък и светлината от свещите, която танцуваше гротескно около нея. *Не е важно какво знае Бисе за белега, помисли си гувернантката. Скоро и на нея ще ѝ се наложи да избира. Скоро и тя ще трябва да направи същото, като останалите.* Но как да е сигурна? През последните нощи Виктория идваше при мадам Вилрой и разказваше какво бе научила за прогреса на Бисе, Големия

прогрес. Гувернантката прокара пръсти по бузата си, преценявайки какво може да излезе от това ново нещастие. Да, нещо трябва да бъде направено. Нещо трябва да бъде направено на всяка цена.

Но не тази вечер. Тази вечер децата ще научат важен урок. Тази вечер Бел ще разбере какво е любовта. Ще научи какво да прави с привързаността си. Да не я излага на показ като някоя дрънкулка. Ще научи, че любовта те кара да загубиш контрол и че контролът е по-важен от моментното увлечение. Че любовта избледнява, а контролът остава и се увеличава с времето, подсилен от властта, зависимостта и живота, пълен с тайни. Тази вечер Виктория ще разбере, че верността се награждава и че успехът се печели с много труд, но това важи само за бедните. Довечера Бисе ще се научи да не възлага надежди на сестра си, защото тя не го заслужава.

Мадам Вилрой изхвърча от стаята със скоростта на вятъра, но абсолютно безшумно. Изчезна като светкавица и миг по-късно беше отвън. Токчетата ѝ чаткаха по паважа, палтото ѝ се развяваше елегантно подире ѝ, под ръка стискаше стилна шапка. Скоро се озова на Парк авеню, не далеч от дома на Гудман-Браун. Не бяха минали и две минути, откакто вървеше в квартала, когато чу познат глас.

— Никола! Колко се радвам да те видя!

Мадам Вилрой се обърна и се усмихна на Чарлз Гудман-Браун, който бе стъпил с единия крак на тротоара, а с другия — в бентлитото си.

— Чарлз, как си?

— Чудесно, чудесно. Накъде си се запътила? Да те откарам?

В колата Чарлз се облегна назад, стегна възела на вратовръзката си и изпрати на мадам Вилрой широка, топла усмивка.

— Каква приятна изненада да те срещна тук, Никола. Томас, ще ме убие, ако разбере, че съм ти казал, но той много се вълнува за гостуването у вас довечера.

— Очакваме го с нетърпение. Той е прекрасен младеж — отвърна тя без голям ентузиазъм.

— Да, а и са чудесна двойка — продължи Чарлз, сякаш вдигаше сватбен тост.

— Хм — мадам Вилрой разтегна устни съвсем леко, недостатъчно, за да се разтълкува като насърчение.

— Знаеш ли, доста съм любопитен относно Бел — настоя Чарлз. — А сега, когато толкова се сближиха, ми се иска да... хм... Къде е

отраснала тя?

— Бел бе отгледана на различни места по света. Тя има безупречно образование.

— Да. Прави ми впечатление, че е доста изискана... също като теб — добави той любезно, по онзи топъл, непринуден начин, по който някои хора сипят похвали, когато са свикнали думите им да попадат в добронамерени уши.

Мадам Вилрой забарабани с пръсти по облегалката.

— Тя, разбира се, е осиновена.

Тази бележка завари Чарлз неподготвен.

— Хм. Двете толкова си приличате.

— Предполагам смятате, че всички синеоки блондинки изглеждат еднакво.

Мистър Гудман-Браун се разсмя и тогава за пръв път забеляза лявото око на мадам Вилрой — странното и въпреки всичко красиво око, което отвърна на погледа му с такава увереност, сякаш намекваше, че проблемът е в неговите очи, защото са толкова обикновени. Той отново пристегна вратовръзката си, доста припряно.

— Томас няма голям късмет с момичетата — изтърси той.

— Така ли? А пък изглежда, че има много почитателки.

— Някоя не е като Бел. А и прекарват почти цялото си време заедно... — той се усмихна закачливо и ѝ намигна — Мисля, че са влюбени, Никола.

— Ще видим.

Мадам Вилрой знаеше, че нещата са отишли твърде далеч. Но беше достатъчно. От Бел се очакваше да мисли за бъдещето си. Очакваше се да мисли за десет години напред, за времето, когато Томас щеше да си заслужава усилието. Не биваше да изхаби потенциала на тази връзка сега.

Когато се канеше да слезе от колата, Вилрой забеляза в ръцете на Чарлз някаква папка. Благодарение на пеперудите (и мисис Вирт) тя знаеше по каква сделка работи той днес, в свободната си неделя. Ставаше въпрос за голяма инвестиция в турска хуманитарна мрежа — финансова схема, която щеше да направи нисколихвените кредити достъпни за бедните.

Тя се наведе напред, целуна Чарлз Гудман-Браун по бузата и каза:

— Приятен ден, Чарлз. И бъди внимателен с онзи крадец Ямин. В Турция бях учителка на сина му. Да не се окаже, че си строил въздушни кули.

* * *

Бисе седеше сама в стаята си и броеше на глас.

Алонкин, арабски... 5... 10... 21... 23... 33...

Обърка се и се наложи да започне отначало. Концентрирай се, рече си наум. Трябваше да го свърши. За пръв път не го правеше, просто за да избяга от страховете си. Не търсеше просто място, за да се скрие. След разговора с Бел в кухнята, Бисе разбра, че най-накрая има ясна цел. Нещо важно, което щеше да промени всичко. Сега, когато белегът на Кристиан бе изчезнал (а белегът на Бел не), налагаше се да си изясни нещо важно. Напоследък усещаше, че някой я наблюдава. Мадам Вилрой бе започнала да се появява в сънищата ѝ, когато беше сама, когато се криеше. Да пречи на мислите ѝ, на работата ѝ. Взела бе да прониква в светилището на пещерата ѝ и да я притиска да спре. Сякаш гувернантката се страхуваше от нещо и се стараше да прехвърли страха си върху Бисе, за да не открие тя собствената си сила. Дори Виктория я шпионираше, опитвайки се да разбере с какво се занимава. Бисе виждаше пеперудите, които кръжаха наоколо. Сега тя знаеше нещо за мадам Вилрой, нещо, което заслужаваше вниманието ѝ. Този път имаше възможност да отмъсти за всички измами, за всички грехове, които гувернантката ги бе принудила да извършат, за себе си и за сестра си. Този път Бисе не се чувстваше като парий, не беше объркана и лишена от цел. Този път виждаше искрица надежда. Защото знаеше, че всяка измама заслужава да ѝ отвърнеш по същия начин, а цялото ѝ съществуване, целият ѝ живот досега не беше друго, освен една голяма измама.

ГЛАВА 18

ИЗМАМА

Джейкъб не бе успял да си научи по аритметика, но вината не беше негова. Случи се по времето, когато прибираха реколтата, когато слънцето висеше ниско над хоризонта, като конте на градинска порта, докато двамата с брат му вършееха. Прибираха житото, а Джейк се взираше с копнеж над нивите към червената сграда на училището. Баща им ценеше учението, затова ги пускаше на училище веднъж седмично. Джейк не откъсваше поглед от новата учителка — с коса като зряло жито и аромат на канела. Толкова искаше да е добър ученик, а тя преподаваше толкова добре. Погледна само веднъж към таблата на Лаура... просто надникна. Тогавя усети ръката ѝ върху рамото си и затвори очи, защото знаеше, че е виновен. Но тя просто разроши косата му и продължи нататък, като се обърна да му намигне с омагьосващото си око.

Всеки си имаше роля за вечерята. Мадам Вилрой бе предвидила за всеки нещо специално. Никой не беше особено ентузиазирани, освен Бел. И въпреки това трябваше да спазят приличието. Нямаше никакви приготовления. Просто щяха да превключат към синята къща няколко минути преди Томас да дойде. С нея щяха да се появят и домашно приготвени елзаски деликатеси, с техния специфичен аромат. Томас щеше да си тръгне с незабравими впечатления. Мадам Вилрой щеше да играе ролята на красива парижанка — образ, който тя се надяваше

Томас да отнесе вкъщи на баща си. Щеше да е за негово добро. Та нали, заключи мадам Вилрой, той се нуждаеше от съветник. А кой не би повярвал на някой тъй свършен, като нея? Кой не би й се доверил?

Звънецът иззвъня и Бел скочи да отвори. Веднага обаче осъзна, че се разкрива прекалено много пред мадам Вилрой, затова се позабави. Томас стоеше на вратата с букет лилии.

— Здравсти! — поздрави я, подаде й цветята и понечи да я целуне по бузата. Но Бел усещаше присъствието на гувернантката, затова побърза да се обърне и той целуна темето й.

— Колко тържествено! — възкликна мадам Вилрой, щом се появи.

— Цветята са за всички. За благодарност, че ме поканихте — отвърна Томас, опитвайки се да се съвземе след конфузната случка.

Кристиан взе палтото му. Никой не забеляза как залитна леко, когато тръгна към дрешника, все още недостатъчно силен, за да стои прав. Бисе отиде да донесе ваза.

Томас седна на дивана. Бел се настани до него, сякаш двамата щяха да дават интервю. Вилрой стоеше в средата на стаята, облегната с нетипична за нея небрежност на масата, върху която бе седнал Валентин. Както обикновено, той беше очарователен, леко отнесен и гледаше да е близо до Вилрой. Бел му направи знак с очи да слезе от масата за хранене. Но той само кръстоса крака и остана там.

— Имате чудесна къща, мадам Вилрой — отбеляза Томас.

— Благодаря, скъпи. Извадихме голям късмет, че я намерихме за толкова кратко време.

— И така, Томи — започна дяволито Валентин, — как е майка ти?

Бел въздъхна шумно и му хвърли смразяващ поглед. Подобна забележка беше прекалена дори и за Валентин. Томас се опита да разведри обстановката, позасмя се и рече:

— Все така мъртва.

Валентин изглежда остана доволен от отговора, сякаш се опитваше да разбере колко далеч може да стигне. Наведе се напред и понечи да каже още нещо, но мадам Вилрой отпусна ръка върху рамото му и му прошепна нещо. Той очевидно реши да смени тактиката и каза:

— Съжалявам... — сетне погледна мадам Вилрой сякаш се канеше да направи нещо необмислено и бързо добави: — Смятах, че това е лъжа, която сте измислили, за да скриете факта, че е избягала или нещо подобно.

И тогава влезе Виктория. Беше облечена в анцуга, който носеше, когато се канеше да учи цяла нощ.

— Здравей, Томас — поздрави тя. — Радвам се, че успя да дойдеш.

Междувременно Бел се ядосваше все повече и повече. Тя бе изпросила от Виктория обещанието да облече нещо хубаво. Всъщност Виктория обикновено се обличаше добре. Защо тази вечер беше решила да избере облеклото на Бисе?

— Благодаря — Томас се изправи, за да отвърне на поздрава. Когато седна обратно, Виктория се надвесила над него и Бел.

— Значи си дошъл да ухажваш красивата ни сестричка?

Томас се засмя възпитано.

— Може и така да се каже.

Бел се размърда на мястото си и избута думите *Престани да се държиш грубо и седни най-отпред* в мозъка си, където Виктория, която никога не спираше да чете чуждите мисли, нямаше как да не ги забележи. Но тя не ѝ обърна внимание.

— А как още може да се каже?

— Виктория! — извика Бел и скочи на крака.

— Какво толкова? Успокой се — Виктория изглежда се забавляваше.

— Успокой се, Бел — обади се мадам Вилрой. Бел беше объркана. Та нали точно Вилрой настояваше да покани Томас? Нали точно тя възнамеряваше да прилъже него и баща му в мрежите си? Бел изобщо не искаше той да идва тук, но гувернантката я бе принудила да го покани. Защо тогава позволяваше на Валентин и Виктория да се държат така? Бел седна на дивана и кръстоса крака.

— Чувам, че имаш големи планове за турнира по дебати — продължи Виктория.

Томас се обърна и изгледа Бел. Тя сви нервно рамене.

— Да, така е, предполагам.

— Е и? — подкани го Виктория.

Бел скочи отново.

— Какво правиш, Виктория? Махни се оттук. Мадам Вилрой...

— Е, какъв е планът? — продължи Виктория, все още надвесена над двамата.

Томас се опита да се засмее.

— Май ще трябва да ѝ кажеш — рече Валентин и изцъкли очи, сякаш за да уплаши Томас, но очевидно чудесно се забавляваше. — Тя си има начини да научава всичко...

— Но това е просто един турнир — все още смеейки се отвърна Томас.

Виктория не се усмихна. Томас очевидно намираше, че следващата ѝ награда е нещо маловажно и дребно.

— По-добре ще е за теб, ако ми кажеш какво планираш — рече тя.

Бел вече бе на ръба да се разплаче. Въпреки това беше някак поспокойна, все едно разбираше какво се случва.

— Мисля да си вървя — каза Томас.

— Не — отговори инстинктивно Бел, но изведнъж като че ли промени решението си и добави: — Окей.

— Никъде няма да ходиш — обади се Виктория. — Ще получа това, което искам, дори ако се наложи да разбия главата ти и да сглобя наново парченцата мозък.

Бел се изправи.

— Виктория, престани веднага!

— Не се вълнувай — успокой я Виктория. — Вилрой няма да го остави да си спомня и минута от това. Ако остане буден още минута, ще откачи напълно.

След това изгледа Томас с налудничавия си поглед на пълно удовлетворение. Валентин си играеше със стария джобен часовник. Мадам Вилрой го потупа по коляното и кимна към Виктория.

— Няма да го остави да помни кое? — попита Бел.

— Ще проникна в ума му, за да го прочета. Ти какво си помисли? — отвърна Виктория. След това се обърна към Томас, който изглеждаше ужасен. — Това нямаше да е такъв проблем, ако не беше толкова нащрек в училище. Отдавна се мъча да разгада мислите ти, а ти все усещаш, че нещо става. Само че ние разполагаме с най-добрата примамка и ти я ухапва, за да те доведе право тук. А сега, ако нямаш нищо против...

Томас се изправи.

— Махни се от мен.

— Не го прави — обади се Бел.

— Шшт... Искам да видя как чете. Давай, Вик, нека погледаме как става — намеси се Валентин.

— Какво става тук? — попита Кристиан, който влезе едва сега, залитайки леко.

— Бел, какво не е наред? — стресна се Бисе, появявайки се след Кристиан, и огледа нервно околните.

Всички в дневната стояха, вперили поглед един в друг. Бел трепереше, както преди да заплаче.

Бисе усети, че преди малко се е случило нещо ужасно. Едва се въздържа да се скрие зад Кристиан и рече:

— Сега ще оправим това, нали? Валентин, каквото и да е станало току-що, поправи го! — очите и се стрелнаха от Бел към Виктория и след това към Томас.

Но Валентин не успя да отговори. Мадам Вилрой ненадейно се хвърли към Томас. Полите на черната ѝ рокля се развяха зад нея като криле на гарван. На Бел ѝ се стори, че за миг тя направи физиономия като на гаргойл — веднъж вече бе виждала нещо подобно. В този момент Вилрой сякаш обгърна отвсякъде Томас и Бел не можеше да бъде сигурна в онова, което видя. Тя изпищя. Виктория беше изхвърлена настрана. Бисе пусна вазата и се втурна към Бел.

Томас спря по средата на възклицанието си. Цялото му тяло се спаружи и се строполи на дивана. Подобно на пале, чиято майка току-що е донесла вкъщи трупа на жертвата си, Виктория се хвърли отгоре му. Тя нагласи тялото му така, сякаш седеше, облегат назад.

Бел кипеше от гняв, но в същото време бе парализирана от ужаса, че е станала причина това да се случи. След цялото дебнене отстрани, след дългото проучване кой е любимият му парфюм, какви прически привличат вниманието му, по някакъв начин тя бе открила истинския Томас Гудман-Браун и, вярвате или не, бе започнала да го харесва. Сега наблюдаваше как Виктория изтича зад дивана и издърпа Томас за пуловера, за да не се строполи.

Мадам Вилрой отиде до масата и си наля чаша вино. Валентин, който най-последно бе загубил дар слово, следеше Виктория със страхопочитание.

— Чаша вино, скъпи? — мадам Вилрой се обърна към него сякаш в стаята не се случваше нищо особено.

— Да, благодаря — отвърна той. Двамата чукнаха кристалните си чаши и отпиха. Сетне изчезнаха в ъгъла на стаята.

— Какво се каниш да правиш? — извика Бел. — Не можеш да го нараниш.

— Шшш — прекъсна я Виктория. Придърпа един стол до дивана и седна срещу Томас, като приближи лице към неговото. Най-напред прочете само мислите на повърхността. Там нямаше кой знае какво, като се има предвид, че беше в безсъзнание. Тя продължи да дълбае все по-дълбоко и по-дълбоко в подсъзнанието му. Беше доста приятно да бъркаш толкова навътре в нечий ум, а той да не се дърпа и бори, да не крещи да спреш. Сега можеше да не се безпокои, че Томас ще се почувства насилен или че ще полудее.

— Не, кажи ми сега — намеси се Бел.

Виктория не можеше да запази концентрация, докато Бел ѝ говореше. Тя вдигна поглед. Бел изглеждаше така, сякаш се готви да я нападне. Бисе се бе доближила, за да я подкрепи. Кристиан беше зад нея, в случай че реши да погледне назад, да поплаче на нечие рамо или нещо подобно.

— Вземам информацията, която ми е нужна — обясни Виктория. — Стойте далеч от мен.

— Не искам да го правиш. Не съм се съгласявала с това.

— Напротив. Съгласи се да го доведеш.

— Но... но аз бях принудена. Не искам да...

Виктория мразеше тази слабохарактерна красива кукла. Мразеше Бел от момента, когато я видя за пръв път, когато и петимата бяха десетгодишни. Ненавиждаше измамния аромат, който прикриваше отвратителната ѝ воня. Обърна се към Бел и закрещя.

— Първо, няма ли да млъкнеш, по дяволите. Второ, спри да се преструваш. Ти се съгласи с всичко това, също като мен. Не си красивата принцеса на бял кон, а ние не сме чудовищата. Ти си същата като нас. Прие сделката, която ти предложи Вилрой, продаде душата си и сега дължиш на дявола онова, което му се полага. Така че, дръпни се назад и ме остави да претърся главата на този идиот тук и ще се върнем към преструвките, че си добрата малка кралица на красотата, за каквато се мислиш.

Кристиан изстена. Виктория се обърна рязко, като че ли едва сега осъзна, че той и Бисе са в стаята. За миг изглеждаше така, сякаш са я уловили в издънка, сякаш бе издала нещо особено важно и не знае какво да направи. Прошепна някаква ругатня, но след това се върна към онова, което трябваше да довърши.

Мадам Вилрой и Валентин отново станаха видими. Сякаш въздухът бе изпомпан от стаята. Бисе стоеше като вкаменена. Внезапно тя осъзна още много неща. Бел замахна, за да зашлеви Виктория, но Кристиан улови китката ѝ. Тя се опита да се освободи, но усети силна болка и изведнъж остана без сили, неусетно, като че ли просто я повали дрямка. Отпусна глава върху рамото на Кристиан, а той просто остана на място, леко залитайки, с отворена уста. Чувстваше остра болка в раменете, а главата му щеше да се пръсне от въпроси.

* * *

По-късно същата вечер, след като Виктория научи много повече, отколкото можеше да очаква от пеперудите, Вилрой препрограмира спомените на Томас така, че той да си мисли, че е прекарал чудесно. Бисе дойде в стаята на Кристиан.

— Защо не си спомняме? — попита той.

— Кое, как продаваме душите си? Как ни осиновяват в дома на дявола? Как ни внедряват в света като агенти на паднал ангел? Нямам представа, Кристиан. Нямам никаква идея. Престани да задаваш глупави въпроси — отвърна му тя истерично.

— Трябва да решим какво ще правим.

— Да не си луд? Това е краят. Всичко свърши — Кристиан не бе виждал Бисе толкова възбудена. Тя кръстосваше стаята напред-назад, извиваше ръцете си, сякаш я бяха предали и се оглеждаше трескаво наоколо.

— Не. Ние с теб не сме знаели... Не сме... — повтори Кристиан, почти убедено.

— Не знам — рече Бисе и сбърчи вежди, загрижена за останалите и за себе си. — Не знам какво сме направили.

Бисе седна с кръстосани крака на пода и скри лицето си в ръце. Кристиан дойде при нея и се отпусна в краката ѝ.

— Наясно бяхме, че имаме „дарби“. Наясно бяхме, че сме абсолютно различни от всички останали в училище. Дори бяхме наясно, че не сме семейство.

— Да — за миг Бисе почти овладя истерията си и се огледа замислено, като човек, който търси знак за надежда. — Знаели сме, но не сме го осъзнавали. Сякаш нарочно сме си затваряли очите за истината, а тя е била под носа ни през цялото време.

Кристиан кимна.

— Но защо Вик си спомня, а ние не? — зачуди се Бисе.

— Мисля, че понеже ние не сме го направили.

— Тогава защо сме тук? Защо живеем с нея? И кога останалите са разбрали коя е тя, за да сключат сделка? Имам предвид, че ние така и никога не осъзнахме коя е, нали? Въпреки че живеем с нея от петнадесет години...

Кристиан отпусна глава в скута на Бисе като малко дете.

Тя погали къдравата му червена коса. На нейната глава нямаше нито един косъм в този цвят. Кристиан се замисли за кратко, сетне рече:

— Томас си тръгна с мисълта, че е вечерял с всички ни.

Бисе спря да гали косата му и затули с ръка устата му.

— Значи Вилрой може да създава фалшиви спомени. Може да ни накара да забравим нещо... като това, че сме продали душите си...

Тя се замисли дълбоко над тази възможност. Някак си ѝ беше по-лесно да приеме, че Вилрой я е принудила да забрави кога е продала душата си, отколкото да допусне, че невинаги е живяла тук, че е забравила нещо съвсем различно.

— И все пак, не е накарала Вик и Бел да забравят, значи не е това — заключи Кристиан. — Трябва да са открили някак коя е тя и да са сключили сделка с нея... а ние не сме.

— Пълна безсмислица. Първо на първо, защо ѝ е било да ни осиновява всичките? И защо да каже на тях коя е, а на нас — не? Защо да ни дава тези „дарби“? Защо да ни държи...

— Нищо вече не ни задържа тук. Хайде просто да си тръгнем.

— Не... — Бисе промърмори нещо на себе си на език, който Кристиан не разбираше.

— Защо не? Какво още може да направи тя?

— Знам ли, каквото си поиска. Томас искаше да си прекара добре с нас.

Кристиан потръпна, като уплашено момченце, което се е стреснало от докосването на майка си.

— Какво иска тя от нас?

— Не знам, Кристиан. Може би иска връзка. Може би продаването на душата е нещо, което вършиш всеки ден.

— Но нали белегът ми изчезна? — възпротиви се Кристиан. — Това би трябвало да значи, че сме спасени, нали?

— Не знам, Кристиан. Нямам представа какво означава.

Двамата замълчаха за малко, сетне Кристиан заговори:

— Бисе, ти наистина ли вярваш, че сме продали душите си, но не помним?

— Помисли пак. Искал ли си някога да го направиш?

— Дори да съм, вече не искам.

ГЛАВА 19

ПРАВА

Саймън седеше на перваза на плантаторската къща и наблюдаваше как главите ту се показват, ту пак изчезват сред насажденията. Сезонът беше натоварен, затова се наложи някои от домашните слуги да излязат на полето. Саймън виждаше, че се мъчат доста. Ръцете им още не бяха хванали мазоли от шиповете на памука. За да отвличат вниманието си от жегата, те постоянно си тананикаха. Саймън не усещаше нищо към тях, защото те бяха просто негова собственост. А той си имаше права. Върна се отново към книгата и се замисли за печалби и за следобеден кейк.

Бел се събуди със залепнали очи. Тази нощ тя така и не можа да се отпусне и да заспи спокойно. Всеки път, когато се унесеше, нещо я стряскаше, за да се събуди. Какво направих? Тя се изправи в леглото и видя, че Бисе е седнала в краката ѝ.

— Добре ли спа? — попита я тя с отнесен, призрачен поглед.

Бел придърпа нагоре чаршафите и се зави. Зачуди се защо Бисе беше станала. Всъщност Бисе просто я наблюдаваше и чакаше, сякаш вярваше, че веднага щом се събуди, Бел ще се впусне в обяснения и ще ѝ признае защо бе извършила нещо тъй непростимо. Но Бел не каза нищо.

Толкова много мисли се гонеха в ума на Бисе. Промяната у Бел, сделките, белегът. Какво означаваше този белег? И защо бяха дошли да живеят тук, с нея, при това вече цели петнадесет години? Историята с

осиновяването вече не звучеше правдоподобно. Откъде Бел беше разбрала коя е мадам Вилрой? И кога беше сключила сделката си? Дали когато бяха десетгодишни? Трябва да е било тогава, тогава лицето ѝ започна да се променя. Преди това, във фалшивите спомени на Бисе за детството им, мадам Вилрой никога не беше давала нещо на Бел. На Бисе и Кристиан тя така и не предложи нищо подобно. Дали беше сключила сделка и с Валентин? Бел не даваше вид, че има желание да разкрие нещо. Тя просто стана и започна да се приготвя. *Какво се е случило с нея?*, помисли си Бисе. *Не разбира ли какво е направила?*

— Добре ли си? — попита Бел.

Лицето на Бисе беше бяло като чаршаф. Под очите ѝ имаше торбички, изглеждаше по-отнесена от обикновено.

— Бел, трябва да ми кажеш...

— Сега съм уморена.

* * *

Седмицата преди турнирите по дебати и драма премина като миг. Кристиан и Бисе прекараха времето си скрити от останалите, разговаряйки тайно. Виктория се държеше както обикновено, сякаш всичко беше в реда на нещата. Всъщност за нея всичко се развиваше брилянтно. Сега разполагаше с цялата информация за стратегията на Томас и работеше върху солидна контратеза. След онази неделна вечер Бел беше сигурна, че Томас няма да иска да говори с нея. Или че нямаше да е същият човек. Мислеше, че може да се побърка, да преживее срыв или нещо подобно. Но нищо такова не се случи и той беше по-щастлив с Бел от всякога. Беше и все така мил, странно чаровен и все тъй срамежлив, за да предприеме нещо. Е, покани я да му бъде дама на пролетния бал, на другия ден след турнира по Дебати. Тя прие, но не беше съвсем сигурна дали го иска. Понякога, когато го видеше как трепери над нея, как неволно удря токове, как брои на пръсти, сякаш има obsесивно-компулсивно разстройство^[1], вината за онази неделна вечер я заливаше като приливна вълна. Времето, което прекарваше с Бел, го променяше, а колкото повече го опознаваше тя, толкова по-не искаше той да се променя.

* * *

Бел влезе в спалнята си, за да се приготви за турнира. Беше обещала на Томас, че ще отиде да гледа. В стаята завари Кристиан и Бисе, които се оглеждаха, шепнейки си нещо.

— Нищо не разбирам. Защо просто не отидем... — каза Кристиан.

— Довери ми се, трябва ми малко време... — отвърна му шепнешком Бисе.

Двамата вдигнаха очи, когато Бел влезе. Кристиан си тръгна, без да я поздрави. Бисе погледна към нея, след това също излезе. Бел си каза, че не трябва да им обръща внимание, но стомахът я присви. Почувства се абсолютно сама. Избягваха я цяла седмица и Бел страдаше, че двамата бяха научили какво е сторила. Само че те не знаеха всичко.

— Така облечена ли ще отидеш? — обади се ненадейно мадам Вилрой. Бел се обърна. — Не ти остава много време за вана...

— Тъкмо се канех да вляза в банята — въздъхна тя. Наистина, така смяташе.

— Чувството за вина е безполезно нещо. Никога не е достатъчно, за да те накара да промениш коренно посоката, а само те парализира и те прави... също тъй безполезен.

— Не се чувствам виновна.

— Но си недоволна от Виктория. Тя просто взе онова, което искаше. Ти също получи онова, което искаш. Значи трябва да си щастлива.

— Може би пък сега искам нещо различно — промърмори Бел.

— Това ще е чиста загуба, след всичко, от което се отказа.

— Проблемът е, че всеки път, когато се откажа от нещо, ти го използваш в полза на Виктория.

— Не, скъпа, правя го за теб. Както последния път. Това беше просто урок, за да станеш достойна за велики дела. За да не пропиляваш единствения си шанс с човек като Томас, когато не трябва. За да се научиш да вземаш своето във възможно най-удобния момент. — Той заслужава шанс да спечели.

— Вече е късно. Не можеш да провалиш Виктория. Тя има огромен потенциал, също като теб навремето.

— И Томас има потенциал.

— Но ти не си му ангел хранител — изсъска ядно мадам Вилрой. Бел отстъпи назад. Гувернантката я последва и застава пред нея. — Бел, скъпа, имам едно предложение...

— Не искам да го чуя.

— Мога да помогна на Томас да спечели... ако наистина го искаш.

— А Виктория?

— Не се притеснявай толкова за нея, скъпа.

— Все още не искам да чуя предложението.

— Ще ти позволя да останеш с Томас. Нека стане по твоему. Той може да спечели турнира и двамата да сте заедно... ако го искаш достатъчно силно.

Колкото и да се дърпаше, Бел бе принудена да я изслуша. Тя гледаше Вилрой право в очите и чакаше.

Вилрой продължи меко, с внимателно подобрени думи.

— Искам да науча повече за родителите ти.

За миг Бел остана като гръмната. Никога досега Вилрой не бе питала за родителите им. Никога не ги беше споменавала.

— Знам, че майка ти ви е разказвала... за един език. Древен език.

Бел не можеше да помръдне. Ръцете ѝ бяха плувнали в пот, а гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Знам, че се сецаш за какво те питам, Бел. За онзи стар, забравен език. Онзи, на който майка ти и приятелите ѝ посветиха толкова години проучвания?

— Е, и? — успя да каже Бел.

— Искам да знам какво ви е разправяла. На теб и Бисе — рече гувернантката с монотонен, мек, нежен глас, сладък и суров едновременно. — Опитай се да си спомниш, Бел. Опитай се да се сетиш какво ви е казала майка ти преди толкова години. Какво знаеш? Какво знае Бисе?

След всяка дума гувернантката се преместваше все по-близо и по-близо до Бел. Накрая Бел усети леденият ѝ дъх върху лицето си и видя как необикновеното ѝ око потрепва в очакване.

— Не — дръпна се назад Бел.

Миг напрегнато мълчание. Ускорен от гнева пулс.

Неспокоен поглед на разбито око.

Бел се сгърчи.

— Върви си. Не ме е грижа дали Томас ще спечели, или ще загуби.

Мадам Вилрой не беше ядосана. Беше спокойна, усмихваше се. Обгърна с ръце лицето на Бел и рече:

— Ще те чакам в колата, скъпа.

Сетне затвори вратата зад гърба си.

* * *

Половин час по-късно Бел беше облечена и готова за излизане. Не бе влизала във ваната от предишния ден. Чувстваше се уморена, мръсна и непривлекателна. Грабна чантичката си и хвана дръжката на вратата, но тя не се отвори. Разклати топката и я завъртя. Нищо. Дръпна по-силно. Пак нищо. Вратата беше заключена. Тя заудря по нея, викайки някой да дойде да отключи. Но къщата беше празна. Томас щеше да си помисли, че го е изоставила. Люси щеше да прекара целия ден до него. Бел се отпусна на леглото и зарови в ръце красивото си лице.

Какво направих? Наистина ѝ станах като дъщеря.

* * *

Бисе обикаляше къщата, за да намери Кристиан. Готова беше да тръгне за турнира, но в последните дни не излизаше никъде без него. Единствено на него имаше доверие, макар и не за всичко.

— Кристиан, вътре ли си? — тя надникна в стаята му — същата, която използваше за тренировки и презареждане. Там видя Бъди, седнал сам в един ъгъл, с гръб към вратата. Когато чу, че вратата се отваря, раменете му се напрегнаха в очакване. Бисе огледа наоколо, но Кристиан го нямаше. Не беше сигурна как да постъпи. Дали да каже здрасти? Обърна се да си върви, но в този момент Бъди я забеляза и я поздрави стеснително.

— Здравсти, Бъди. Помниш ли ме? Аз съм Бисе.
Той я гледаше с празен поглед. Тя повтори името си, този път по-бавно.

— Би... сее...

Бъди се изправи и тогава Бисе забеляза, че държи къс хартия.

— Какво има в ръката ти? — попита го.

Той скри хартията зад гърба си и поклати глава.

Бисе пристъпи по-близо.

— Всичко е наред, Бъди. Можеш да ми кажеш. Ние с Кристиан сме приятели.

Бъди кимна с очи към вратата и Бисе разбра защо се страхува.

— Няма да ѝ кажа — рече тя. — Няма защо да се притесняваш.

Бъди се върна в ъгъла.

— Обещавам, че няма да ѝ кажа — повтори Бисе. — Знам, че тя принуждава хората да вършат разни неща. Но мен не може да ме принуди. Можеш да ми се довериш.

Бъди подаде хартията на Бисе, за да я види. Беше писмо, доста оръфано, явно отпреди много време. Бисе го взе. Думите, бяха написани с едър, неравен детски почерк. Беше адресирано до някой си Финий Оградата. Тя прочете целия текст.

„До: Финий Оградата, Селтик №31

От: Кристиан У.“

Кристиан У? Сърцето на Бисе заби учестено. Улика от миналото на Кристиан. От времето преди да стане Фауст. Докато четеше писмото, Бисе усети по лицето ѝ да се стичат сълзи. Усещаше ги как се търкалят и капят върху листа и размазват мастилото. Кое е най-лошото нещо, което сте вършил някога? И Кристиан го беше направил. Но аз ще се справя с положението. Заради него и заради себе си. Бил е просто едно изплашено дете, което не се е сетило за друго.

Бъди я погледна. Изражението на пластмасовото му лице говореше, че едновременно изпитва болка, разбира и е разтревожен.

— Къде го намери? — попита Бисе и пхна писмото обратно в ръцете му. — Кристиан ли ти го даде?

Той поклати глава.

— А знае ли за него?

Той отново поклати глава. Бисе въздъхна дълбоко.

— Взел си го от нея.

Този път Бъди кимна почти незабележимо.

— О, Боже — рече тя и започна да кръстосва стаята, опитвайки се да реши какво да предприеме. Кристиан би искал да види писмото. И без това отчаяно желаше да избягат. Но тя още не беше готова да си тръгне. Имаше какво още да свърши.

Изведнъж Бъди се подплаши, а очите му се стрелнаха зад Бисе. Дръпна се още по-назад в ъгъла и залепи лицето си за стената. Иззад вратата долетя студен глас. Колкото й кръв да беше останала във вените на Бъди, в този миг замръзна. Той се страхуваше само от едно нещо.

Бисе се обърна. На вратата стоеше мадам Вилрой.

— Бисе, искам да ми дадеш онова писмо.

— Не.

— Бисе, спомни си какво ще ти се случи, ако не изпълняваш нарежданията ми.

Бисе потрепери от яд.

Мадам Вилрой й се усмихна и протегна ръка.

— Съжалявам, Бъди, но трябва да взема това — рече Бисе.

Бъди поклати глава.

— Бъди, просто ми го дай — Бисе се наведе напред и грабна писмото от скимтящия Бъди, като прошепна в ухото му: — Аз ще му кажа всичко, което трябва да знае. Просто ми го дай.

Бъди пусна писмото. Гувернантката го пхна в джоба на перфектно скроеното си сако.

— Виждам, че проявяваш интерес към четенето — рече тя на Бъди, макар той да не я гледаше. Бисе се запита дали това безмозъчно чучело вижда същия образ, който виждат и всички останали, когато погледнат в лицето красивата Никола Вилрой. Може би единствено той можеше да види отвъд фасадата, истинската същност на своята мъчителка, лице, което не беше красиво, а мрачно, зло и гладно.

Вилрой прекоси небрежно стаята, като по пътя събори няколко дребни предмета — възглавница, учебник.

— Какво е това? — попита, когато намери някаква тетрадка. Прелисти страниците. Нямаше друго, освен няколко набързо

надраскани писма, с неравен почерк, не детски, а някак по-плах, като че ли от стара, несигурна ръка. Като от болен, страдащ от амнезия, който се учи отново да пише.

Тя се обърна към Бъди.

— Я ми кажи какво правите с времето си вие двамата с Кристиан?

Той замръзна на място. Бисе беше объркана. *Да не би Кристиан да бе спрял да използва Бъди за тренировките?*

Мадам Вилрой затвори тетрадката, пъхна я под мишница и излезе.

Бисе изчака няколко секунди, после също се обърна и избяга от стаята.

* * *

Преди големия дебат с Виктория Фауст, Томас кръстосваше напред-назад фойето, чудейки се къде по дяволите е Бел. Ще дойде, повтори си на ум, но погледна пак часовника си и ускори крачка.

— Здравей — чу зад гърба си приятен глас.

Обърна се с грейнало от широка усмивка лице.

— Ти успя — започна, но спря, когато видя Люси вместо Бел. Тя беше облечена малко прекалено екстравагантно за турнир по дебати, но изглеждаше добре.

— Здравей, Люси — рече Томас. — Какво правиш тук?

— Дойдох просто да те подкрепя. Нали все още сме приятели?

— Разбира се — отвърна Томас и усети облекчение, че тя вече не го избягва след фиаското в деня на изборите. Освен това, ако Бел не се появеше, нямаше да е зле да има някой, който да го подкрепя.

— Започват. Хайде да вървим — рече той и прегърна приятелски Люси. Тя се отпусна в прегръдката му и двамата влязоха в залата.

* * *

— Мистър Гудман-Браун, на вас се падна положителната страна в дебата. Вие ще защитавате следната теза: *Етично е да не се спазват*

патентите за лекарства, за да се осигури достъпно лечение за умиращите пациенти в Третия свят. Мис Фауст за вас остава негативната страна.

Чудесно!, рече си Томас. Огледа се за Бел, но нея все още я нямаше. От първата редица му се усмихна Люси.

— Перфектно! — рече Виктория. — Оспорването е много полесно... правото на собственост и тем подобни...

— Готова ли си? — прошепна мадам Вилрой.

— Моля те. Тук имам копия от всичките му аргументи — тя размаха свитък листа. — Имам също и казуса, който е развил за всеки случай, ако му дадат негативната страна.

— Вероятно трябва да отидеш и да се престориш, че си водиш бележки. Той се кани да започва.

Виктория погледна съдията, който я следеше с крайчеца на окото си, докато говори с мадам Вилрой.

— Ох, добре. Отивам да седна.

Томас застана на катедрата и заговори. Измерващият времето пусна хронометъра.

— Въпросът тук не е за правото на собственост, а за правото на живот...

* * *

— По-добре да се приберем — прошепна Кристиан на Бисе, докато двамата търсеха Бел. Тридесет минути след като турнирът бе започнал, тя все още не се бе появила.

— Не, трябва да остана. Трябва да разбера някои неща.

— Не разбирам. Кое може да е толкова важно? Аха... Пак ли? — Кристиан непрекъснато получаваше есемеси от Валентин да дойде да чуе стиховете, които щеше да чете на турнира по драма. Накрая все пак реши да се прибере вкъщи, за да потърси Бел. Явно нещо не беше както трябва.

— Виж, Бисе. Притеснявам се, задето я оставихме сама в онази къща. Знаеш какви неща има в банята ѝ. Ще отида да я потърся.

— Идвам с теб — Бисе се прекръсти няколко пъти, докато настигне Кристиан по коридора.

* * *

Докато Кристиан се туткаше с бравата на апартамента, Бисе чу как вратата в стаята на Бел се тресе. През грохота едва различаваха виковете на Бел.

— Пуснете ме! — изкрещя Бел и задърпа отново топката на вратата. — Някой да отключи! Бисе! Бисе! Там ли си?

Не трябваше да става така. Тя беше дала на мадам Вилрой не помалко от Виктория. Защо тогава Вилрой помагаше повече на сестра ѝ?

Бисе и Кристиан влязоха в апартамента точно навреме, за да видят как Бел разбива вратата с един стол.

— Какво правиш? — извика шокиран Кристиан.

— Какво правя ли? Викам за помощ повече от час.

Бел знаеше, че трябва да отиде на дебатите преди Виктория да размаже Томас с откраднатата информация. За нея турнирът не значеше нищо. Тя просто не можеше да понесе мисълта, че Виктория би постъпила така с Томас.

Кристиан и момичетата успяха да стигнат точно когато Виктория се качваше на сцената. Изчакаха отзад, докато тя пригответи листата си и се усмихна на Томас и съдиите. Първите двадесет секунди от речта си тя използва, за да благодари на съдиите.

— Ще отговоря поред на всяко от твърденията на мистър Гудман-Браун. Точка първа: Без правото на собственост няма да има мотив за работа или нови открития и ще изпаднем в състояние на комунизъм. Тук бих искала да предложа следните цитати от Адам Смит, Давид Рикардо, Роналд Рейгън и президента на Световната търговска организация.

— Уау, доста драматично, дори за Виктория... — промърмори под нос Бисе.

— Шшшт... — Бел смушка сестра си. Тя следеше напрегнато реакцията на Томас.

* * *

Щом Валентин спря да чете, публиката стана на крака и възбудено заръкопляска. *Ах, тези съзливи майки и емоционално нестабилни тийнейджърки*, помисли си Валентин. *Със същия успех можех да прочета случайни абзаци от казашко-английския речник на Бисе.*

В очите на Шарлот имаше сълзи. *Той гледа мен. Не мога да повярвам, че е написал този сонет специално за мен.*

* * *

— Втора точка: Обратно на твърдението на моя опонент, лекарствените концерни имат стимули да работят за бедните. Добре е за имиджа им. Разполагам с шест изследвания на потребителското мнение, според които клиентите са по-склонни да подкрепят компания, която помага на бедните...

— Имиджа ли? А къде отиде помощта за бедните? — попита Бисе.

— Направо ѝ излезе пяна на устата — рече Бел.

* * *

— Валентин, това беше удивително.

— Благодаря.

Валентин се обърна. Група от пет момичета и три майки го ограда и избута Шарлот назад.

— Откъде получихте вдъхновение за тази поема?

— Колко време ви трябваше, за да я напишете?

— Посветена ли е на някого?

Шарлот срещна погледа на Валентин и сърцето ѝ прескочи един удар. Наистина ли той ѝ се усмихна? *Да, знаех си. За мен е.*

— Не, на никого конкретно — отвърна небрежно Валентин.

Сетне се надигна на пръсти и погледна над главите на хората към вратата.

— Хей, това е Кристиан. Чудесно! — разбута групичката и мина точно край Шарлот. Нямаше да спре, ако тя не беше извикала името

му.

— О... здравей, Шарлот. Хубав пуловер — той понечи да продължи. Шарлот забеляза свитъка листа в ръката му. Видя инициалите му — ВФ, грижливо изрисувани в ъгъла на всяка страница. Зачуди се дали на тези листа има нещо, написано за нея.

— Вярно ли е това, което току-що каза? Че поемата ти не е посветена на никой конкретно?

— О... не, разбира се, че не — усмихна се той. — Сега трябва да вървя. Следващият кръг приближава, а аз умирам от глад.

— Ако искаш, мога да ти донеса нещо за ядене.

— О, ти си незаменима — той я целуна по бузата. — Можеш ли да се върнеш до пет минути?

* * *

Бисе бе тъй увлечена в думите на Виктория, че не забеляза кога мадам Вилрой застана зад нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Бисе, ти ли помогна на Бел да дойде тук?

— Не искам да говоря с теб — прошепна Бисе.

— Сметнах, че ще е по-добре, ако си остане у дома.

— Сама се измъкна. Не че се налага да давам обяснения...

— Разбира се, че се налага... Ние с теб сме приятелки, нали?

— Ти не си ми приятелка.

— Заедно сме от толкова време, Бисе Фауст. Аз съм твоя приятелка.

Бисе потръпна, когато чу името си. Сега то ѝ прозвуча някак изкуствено.

— Ти знаеш толкова езици — продължи гувернантката. — А сега знаеш и коя съм. Можеш ли да разгадаеш името ми?

Бисе го превъртя няколко пъти в главата си. Аз съм твоя приятелка...

— Аз съм приятелка на Фауст — прошепна тя и започна да си превежда израза, докато не стигна до нещо интересно. Me Fausto Philos — Мефистофел.

Нужна ѝ беше само секунда, за да вземе решение.

— Виж, Никола. Искам да си вървя. Искам да се махна от цялата история. Остави ме да си отида.

— Но ти имаш нужда от мен. Не трябва да ти напомням, че...

— Няма да сключа никаква сделка с теб.

— По-важна е сделката, която вече си сключила. Онази, която повтаряш всеки ден.

Бисе се опита да погледне мадам Вилрой в очите. Но не успя да издържи погледа ѝ.

— Имаш нужда от мен — повтори гувернантката — демон. — И двете знаем, че никога няма да си отидеш.

* * *

— Точка трета: Доводът, че по-голям процент от починалите са бедни, е неприложим.

* * *

Кристиан седна в дъното на залата за следващото четене на Валентин. Шарлот току-що се бе върнала тичешком от съседното кафене, с айскафе и три кексчета и си проправяше път, за да седне до него. Беше червена като домати и изпотена.

— С нетърпение чакам да чуя следващото. Той е толкова талантлив. Знаеш ли, че не искаше да участва? Не искаше нищо да застава между нас...

— И затова ли ти не участваш? — попита я Кристиан, а в гласа му личеше симпатия. Доколкото му бе известно, Валентин планираше да се състезава от месеци.

— Аха. Но си заслужаваше. Не биваше да пропускаш първия кръг. Той беше възхитителен.

Кристиан се заслуша, когато Валентин зачете. От първия момент у него не остана и капка съмнение, че брат му ще победи. Стиховете му бяха красиви, прочувствени и забавни. Това го натъжи. Не само защото осъзна, че той не е толкова добър, а и защото през цялото време беше правил всичко не както трябва. Не беше написал и едно свястно

нещо. Бе използвал цялата си енергия, размишлявайки над успеха на Валентин.

* * *

— В заключение, нарушаването на даден патент представлява кражба, дори ако целта ѝ е да помогне на бедните. Въпреки възможните негативни последствия, ние живеем в общество, основано на права и задължения...

Томас беше шокиран. Той погледна с недоумение треньора по дебати на Марлоу.

— Но как... откъде е взела... — опроверженията на Виктория бяха толкова на място, тъй добре пасваха на неговата теза, че му беше трудно да повярва, че причината е понеже е добра в дебатите. Все пак между двете речи имаше само три минути за подготовка. Как би могла да пренапише своята за три минути, така, че да го обори точка по точка? Откъде беше научила?

Докато Томас си блъскаше главата върху този въпрос, Виктория се усмихваше на съдиите на слизане от сцената. Тя мина покрай него, наведе се, потупа го по гърба и рече:

— Дотук с подготовката като адвокат, а? — тя издържа погледа му и изчака докато проумее думите ѝ, след това му намигна и се запъти към мадам Вилрой.

— Добра работа, скъпа. Брилянтна си — посрещна я гувернантката.

— Благодаря. А най-хубавото е, че сега той си мисли, че вината е на Бел.

* * *

Когато кръгът приключи, Бел и Люси се втурнаха към Томас от двете страни на залата. Той бе зает да мести безцелно листовете си върху бюрото.

— Здравей! Толкова съжалявам, че закъснях. Не се притеснявай, можеш да обърнеш нещата в твоя полза — рече Бел.

— А ти ще му помогнеш? — изсмя се Люси.

— Разбира се — отвърна Бел и погледна към Томас за подкрепа. Той все още не бе вдигнал очи от листата. Тя се пресегна към ръката му, но той я дръпна толкова бързо, че тя изпищя.

— Както помогна на Виктория ли? — попита я накрая.

Сърцето на Бел спря. Беше ли разбрал? Дали бе усетил какво се е случило онази вечер?

— За какво говориш?

— Бел, ти си й разказала цялата ми стратегия. Казала си й за патентния адвокат и за всичките ми аргументи. Ти си била.

— Не...

— Да, Томас, обзалагам се, че е тя — обади се Люси.

— Но по-лошото е, че си й казала за плановете ми, за това, че искам да стана адвокат. Никой друг не го знае. Само ти би могла да й кажеш.

— Не, Томас. Не съм й казала нищо. Кълна се.

— Ще ми се да можех да ти повярвам.

* * *

Преподавателят по творческо писане разбута тълпата, за да поздрави ученика си. Стиховете на Валентин току-що бяха спечелили първа награда в раздела за оригинална композиция и всеки искаше да поговори с талантливия млад поет.

На Шарлот й се наложи да си пробива път със зъби и нокти напред, където Кристиан вече поздравяваше Валентин.

— Здравей, Шарлот — посрещна я Валентин, когато тя най-после се добра до него. — Какво мислиш?

Кристиан съжаляваше Шарлот заради надменния тон на Валентин. Но кой можеше да го обвинява? Той не я харесваше, а досега се бе държал мило с нея.

— Беше велико! А откъде получи вдъхновение за последната поема? — пусна въдицата Шарлот.

— Отникъде. Просто така.

Шарлот изглеждаше засегната и объркана.

— Е, окей, аз трябва да тръгна. Кога ще минеш да ме вземеш утре?

— Утре?

— Да, утре. За пролетния бал.

— Хм... Шарлот, аз имам друга дама... — Валентин напъна мозъка си. *Поканих ли Шарлот? Не, не, определено не съм.*

Шарлот сви устни.

— Но ти покани мен?

О, по дяволите.

— Съжалявам, Шарлот. Обещах да отида със... сестра ми... Тя няма кавалер и... Както и да е... Наистина съжалявам.

Шарлот избухна в сълзи и избяга. Кристиан видя всичко.

— Няма ли да върнеш нещата... да ги оправяш? — попита той.

— Кое да поправам? Няма нищо за оправяне. По-добре ще е да не я заблуждавам повече.

* * *

Бел плачеше.

— Не съм й казвала нищо. Кълна се.

— Бел, би ли го оставила на мира? — прекъсна я Люси.

— Да, моля те, върви си. Имам само петнадесет минути да подготвя отговора си.

Бел избърса лицето си с ръкав. Томас беше притеснен и когато заговори, повиши глас. И без това беше нервен, но близо до Бел имаше чувството, че цялото му тяло е набодено с игли и карфици, които боцкат ръцете и краката му до изтръпване.

— Затова и дойдох, за да помогна — каза Бел, забелязвайки нервността му.

— Аз не мамя. А и не искам да говоря с теб.

— Томас, просто ми се довери. Да, Вик мами. Да, тя се сдоби с информация за стратегията ти. Но аз се кълна, че нямам нищо общо с това — Люси изсумтя. Бел продължи:

— А тук имам една реч, която ще изравни позициите. Тя се основава на нещата, които ти сам откри, но тя не я е виждала. Така ще е честно.

— Окей, дай да я видя и ще реша.

— Не. Трябва да обещаеш, че няма да я преглеждаш, преди да я прочетеш публично.

— Шегуваш ли се? — намеси се Люси. — Той трябва съвсем да е откачил, за да ти се довери.

Бел хвърли поглед към Виктория, която съсредоточено ги наблюдаваше. Тя вече четеше мислите им. Бел не можеше да позволи на Томас да види речта сега.

— Сериозно ли говориш? — Попита я Томас. — Очакваш да се съглася да изляза там и да прочета нещо, което никога не съм виждал?

— Ако го прочетеш сега, тя ще има време да... остави, просто го направи заради мен. Какво можеш да загубиш? Не мисля, че разполагаш с кой знае какво в онази папка, което да ти позволи да спечелиш след... — Бел погледна часовника си, — десет минути.

* * *

Кристиан и Валентин влязоха в класната стая, точно когато Бел остави Томас и тръгна към Бисе. Тя му пожела успех с вдигнат палец и изгледа с неистова омраза Виктория, която стоеше до мадам Вилрой.

Томас се упъти към подиума, чувствайки се така, сякаш някой го е стиснал за гърлото. Мислеше си: *Нямам никакъв шанс.*

Все пак нещо в начина, по който Бел го бе молила да я изслуша, го накара да се съгласи. Не се чувстваше така, както преди. Не беше замаян, безметежно щастлив и влюбен до ушите. Нещо в очите ѝ, когато го погледна, го накара да ѝ повярва. Тя имаше честни очи. Томас извади листа, който му бе дала и зачете.

— Какво представлява кражбата? Кога можем да я оправдаем? Кога е престъпление? — не беше никак спокоен, докато четеше. Бел видя, че Кристиан наостри уши и сведе поглед.

— Едно действие може да се определи като кражба, когато са изпълнени две условия. Първо — когато има вреда за жертвата. Второ — когато действието носи лична изгода.

Томас вдигна глава и се усмихна. Изглежда беше доволен накъде бие и Бел въздъхна с облекчение. Кристиан бе пребледнял като платно. Той стоеше като вцепенен. Бел се усмихна, сякаш да го успокои, че при

него всичко е различно. Все пак тя се раздвояваше между вълнението заради Томас и притеснението за Кристиан.

— Ако са изпълнени и двете условия, няма съмнение какво е отношението на обществото. Когато е изпълнено само едно от условията, в обществото започват дебати. Например — грешно ли е, ако вземеш нещо изхвърлено? Вероятно не, защото няма вреда за жертвата. Грешно ли е, когато някой вземе един хляб, за да нахрани гладно бебе, или открадне от богатите, за да помогне на бедните? Вероятно не, понеже мотивът не е личен.

Виктория дори не гледаше Томас. Тя бе вперила очи в Бел. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се нахвърли отгоре ѝ. Бел ѝ направи знак да си води бележки. Но Виктория не беше свикнала да подготвя отговора си, без да има предварителна информация.

— Когато никое от условията не е изпълнено обаче, можем да допуснем, че няма престъпление срещу морала. Грешно ли е да вземеш спринцовката на умирация наркоман? Разбира се, че не. Смятам, че въпросът може да бъде решен, ако намерим начин да не нарушаваме нито едно от двете условия. Тогава сигурно ще е по-лесно за скептиците да признаят, че правото на живот е по-силно от правото на интелектуална собственост, понеже ще е по-трудно да се докаже, че е била отнета нечия собственост — Томас говореше все по-разпалено, като истински политик. Бел изпита гордост. Виктория беше бясна.

— Планът ми включва комбинация от предпазни мерки, включително ограничения върху износа и маркетингови кампании, които да гарантират, че печалбите на фармацевтичните компании няма да пострадат. В същото време предлагам различни методи за дистрибуция и лимит върху печалбата, които да гарантират, че никой няма да се облагодетелства значително от нарушаването на патентите, като по този начин отпаднат стимулите на гонещите лесна печалба да се занимават с този бизнес.

Томас продължи с представянето на перфектен план от дванадесет точки, с който явно печелеше одобрението на съдиите.

В следващия кръг Виктория, която не можа да извади никакви доказателства или равностойни аргументи, се задоволи с това да посочи няколко слабости в плана на Томас и да препрочете няколко параграфа от първата си реч. Остана ѝ цяла минута неизползвано

време и тя изхвърча навън, като не дочака съдиите да обявят Томас за победител.

* * *

Томас прегърна Бел. Дори я вдигна във въздуха и я целуна... по челото.

— Толкова съжалявам... аз... аз мислех, че ти... — запрепва се той, все още смутен, без да я пуска.

— Няма нищо — прошепна тя. — Но сега ми вярваш, нали?

Над рамото му Бел зърна как Люси излезе навън, като тръшна силно вратата зад гърба си.

— Разбира се. Ако искаше да ме предадеш на Виктория, нямаше след това да ме спасиш по този начин. Между другото, откъде се сдоби с тази реч?

— Написах я — Томас вдигна невярващо вежди. — Какво? Мислеше, че съм просто тъпа блондинка?

— Не. Но откъде взе доказателствата и този план...

— Започнах от твоите аргументи, след това направих проучване в интернет. Нямах нужда от вътрешна информация, за да формираш лично мнение по дадена тема.

— Това е най-якото нещо, което съм чувал — рече Томас, твърде щастлив, за да се запита откъде Бел бе намерила време за всичко това.

След турнира Виктория не се виждаше никъде. Валентин и Томас отидоха на церемонията по награждаването. Кристиан и Бисе чакаха навън, когато Бел изтича при тях и прегърна Бисе.

— Благодаря ти — рече тя. — Той каза, че съм била брилянтна.

Бисе отвърна непохватно на прегръдката.

— Радвам се, че можах да ти помогна.

— Как да ѝ помогнеш? — попита Кристиан.

— Тя спря времето... за да ми даде възможност да напиша речта.

— Спряла си времето? — учуди се Кристиан.

— Да — отвърна Бисе, която явно се чувстваше неловко от близостта с Бел.

— И си я взела със себе си? Ами всичко онова, което...?

— Тя ми е сестра — въздъхна Бисе. — Трябваше да ѝ помогна.

Бел я прегърна отново. Изглеждаше така, сякаш искрено съжالياва за онова, което се бе случило. Но сега двете щяха да възстановят отношенията си, щяха да си възвърнат изгубеното доверие една към друга. Бел прегръщаше сестра си, надявайки се на нейната прошка, а Бисе бе решена на всичко, за да ѝ прости.

Когато се разделиха, Бел изтича обратно за церемонията по награждаването. Все още си мислеше за онзи момент, когато двете сплетоха ръце и тя най-последно усети частица от света на Бисе — невероятна самота. Нямаше да забрави никога този миг, когато помисли, че ще се изгуби завинаги в онзи мрак, когато осъзна защо Бисе е такава, каквато е — парий. Бисе и Кристиан си тръгнаха заедно, шепнейки си нещо.

— Знам едно — че никога повече няма да крада — каза Кристиан. — Не и след тази реч. Трябва да се махнем от къщата.

— Само още няколко дни, Кристиан. Трябват ми само още няколко дни — тя си помисли за писмото от детството му, за белега върху гърдите, който сега бе изчезнал. Закле се, че ще измъкне Кристиан от онази къща. Но не веднага.

— Окей, само че искам да знам какво правиш.

— Ще ти кажа по-късно.

— Трябва да измисля как да измъкна и Бъди.

— Бъди? — Бисе усети пристъп на вина. — Той... той не е човек, нали?

— Не съм сигурен, Бисе. Той се учи. Изпитва болка. Обработва информация. Понякога върши странни неща... сякаш има лошо минало. Ами ако се окаже, че е истински човек? Ако тя е...? — Кристиан очевидно се уплаши от мисълта.

Бисе се сети за драсканиците, които бе видяла в бележника, и за Бъди, застанал до белия прозорец. Внезапно спря пред една класна стая.

— Чакай, Кристиан. Виж кой е вътре. Ш-ш-т, искам да чуя.

В стаята стояха Виктория и мадам Вилрой. Виктория беснееше, както обикновено.

— Ти наруши сделката! — изкрещя тя.

— Не съм. Дадох ти средства, но ти загуби, защото не очакваше...

— Загубих заради Бел. А ти дори не ме предупреди!

— Почакай, не мога да принудя Бел да направи нещо.

— Можеш, естествено. Много неща можеш.

— И защо да го искам?

— Заради мен. Дължиш ми го.

— Виктория, смятам, че ти обясних достатъчно добре, че съм изпълнила своята част от сделката.

— Можеше да я задържиш у дома, както обеща. Беше ясно, че от неделя насам тя крои нещо.

— Заклучих я у дома. Ако бях направила повече, това щеше да си е чиста благотворителност. А ти нямаш нужда от благотворителност, нали, Виктория?

— Значи просто ще ме изоставиш? Винаги избираш нея пред мен? Не те разбирам. Тя те предаде.

— Няма предателство, Виктория. Няма връзки — просто обикновена сделка. Тя никога не е нарушавала обещанията си. И какво бих спечелила, ако я накажа? Но ако ти искаш още, готова съм да сключим нова сделка...

— Какво трябва да направя? — както винаги, Виктория захапа вѐдицата.

— Виктория, скъпа, някога молила ли си се вечер?

[1] Обсесивно-компулсивно разстройство — разстройство, свързано с тревожност, че нещо лошо ще се случи, породена от недоброволни натрапливи мисли. — Б.а. ↑

ГЛАВА 20

ТРИК

— Знаеш ли какво си мисля?

— Не ми пука.

— Мисля си, че най-голямата лъжа, която Дяволът някога е изричал, е, че красотата и добротата са едно и също нещо.

— Браво.

За пръв път от много време насам Бел беше щастлива. Томас я обичаше. Люси съвсем изчезна от картинката. Сигурна беше в това. Помисли си тази вечер да пропусне банята и да провери дали Томас ще забележи. Обаче знаеше, че ще забележи. Напоследък двамата имаха все повече истински моменти помежду си. Но въпреки всичко, независимо по какъв начин тя маскираше този факт, въздухът наоколо ѝ винаги беше ароматизиран, винаги упояващ, винаги представляваше изкривяване на истината. Тя забелязваше, че той все още реагира, когато е до нея. Усещаше го как се променя. Избута тези мисли встрани и отново грабна шишенцето с етикет *равнодушна*. Това беше единственият начин да прекара няколко мига с Томас възможно най-близо до реалността.

Точно тогава телефонът ѝ иззвъня. Беше Маги. В секундата, в която Бел вдигна, Маги заговори със скоростта на картечница. На другата линия слушаше и Шарлот.

— Магс, тъкмо се приготвям за танците. Можем ли да поговорим по-късно? — прекъсна я Бел.

— Не, не, не — Бел почти видя как клати глава отривисто. — Става въпрос за Люси. Планира нещо голямо. Кани се да ти причини нещо наистина злоещо тази вечер.

— Магс, моля те, млъкни. Не вярвам да замисля каквото и да било...

— Не, не. Сигурна съм, че има нещо — Маги дишаше тежко. Тя си беше такава. Напоследък не се спираше дори за секунда и непрекъснато вървеше след Бел с блеснали очи, постоянно въодушевена, под влияние на параноични пристъпи, които не я напускаха, дори когато двете не бяха заедно. — Сигурна съм. Абсолютно. Без съмнение. Шар, кажи й.

Шарлот, както обикновено, се разкъсваше на две. От една страна, Люси беше най-добрата й приятелка. От друга — Бел беше тъй интересна, тъй привлекателна, въпреки че беше сестра на Валентин. В нея имаше нещо неустойимо.

А напоследък Люси се държеше доста подозрително. Преди да срещне Бел, Шарлот не беше забелязала странностите на Люси. Да, благодарение на познанството си с Бел виждаше нещата много по-ясно. С Люси ставаше нещо нередно. В нея имаше нещо неестествено. Люси беше странна. Люси беше извратена. Заради нея Шарлот всеки ден страдаше от главоболие.

— Разпита ме подробно за теб и за танците — как ще си облечена, как ще отидеш до там, такива неща. Мисля, че...

— Шар, и какво от това? — прекъсна я Бел. — И аз те разпитвах за нея. А сега трябва да се приготвя.

— Не, не, наистина смятам, че е намислила нещо.

— Какво?

— Не знам. Инцидент с колата, начин да ти открадне Томас, да те залее с помия. Не знам. Обаче съм сигурна, че готви нещо.

— Да, да. Видях я да говори с някои от учителите. Готова съм да се обзаложа, че ти готви някаква неприятна изненада — додаде Маги.

— Стори ми се, че я видях да проследява Томас след училище — каза Шарлот.

— А онзи ден беше в офиса на баща ми. За какво й е притрябвал адвокат? Обзалагам се, че се кани да те съди! — Маги се разгорещаваше все повече и повече.

— Маги, родителите й се развеждат — рече Бел уморено.

Маги не я остави да довърши.

— Трябва да направим нещо. Мога да се промъкна у тях и да нарежа роклята й, за да не може да излезе. Искаш ли да го направя?

Веднага отивам, само кажи. Не, не, тя има тонове рокли. Трябва да сложа препарат за окапване на косата в шампоана ѝ. Ама не, това не върши работа. Трябва да го остави без надзор поне петнадесет минути. Мога да кажа на майка ѝ за онази татуировка! И тя ще я накаже да не излиза. Така ще е най-добре за всички.

Бел въздъхна дълбоко. Тя знаеше какво се случва. Зачуди се дали *равнодушната* вана щеше да ги успокои, да ги направи по-уравновесени, по-малко параноични. Обаче знаеше, че няма да стане така. Отдавна бяха преминали този етап.

— Не, Маги. Не прави нищо. Ще гледам да се пазя от нея на танците. Сега обаче наистина трябва да се приготвя.

* * *

Виктория стоеше в един ъгъл на залата и отпиваше от питието си. Пролетният бал не беше нищо друго, освен мащабна, бляскава гала вечер за младежи, които са свикнали с големи партита и са тренирани да забелязват несъвършенството. Събитието се провеждаше в просторна зимна градина с цветя и храсти, растящи пред прозорците, и надвиснали над стъклените стени и тавани дървета. Светлината беше приглушена, имаше огромни дивани и кръгли маси, подредени около дансинга. Слънцето вече залязваше и в залата се появи призрачно сияние — странна смесица от нахлуващия през стъклото здрач и клубната атмосфера вътре. Но Виктория не обръщаше голямо внимание на декора. Тя се огледа отново и приглади роклята си.

Изведнъж някой я потупа по рамото. Обърна се и видя мис Лемьо, която ѝ се усмихваше. Отвърна ѝ с най-милата си усмивка и я поздрави.

— Не ми казвай, че красива млада дама като теб е сама на бала — рече мис Лемьо. Звучеше разочаровано, задето нейната по-млада версия няма кавалер.

Виктория отвърна:

— Не ми остава време да се срещам с момчета.

— Е, наистина си доста заета. Не знам как намираш време за всичко, с което се занимаваш.

Виктория се изкикоти, нещо, което ужасно мразеше. Обаче си спомни какво ѝ бе казвала мадам Вилрой хиляди пъти — да бъде по-мила с хората, от които можеше да има полза, да се държи по-приятелски, затова продължи: — Да, най-вече благодарение на вас, мис Лемьо. Имам предвид, че единствено вие приемате толкова сериозно моя проблем. Ако не бяхте се заели да убедите всички учители да ми отделят повече време за тестовете и домашните работи...

— О, не си заслужава да го споменавам. В Марлоу се стремим да се съобразяваме с нуждите на учениците.

— Благодаря. Но въпреки това не ми е никак лесно.

— Какво искаш да кажеш, скъпа?

— Ами, както знаете, сега съм президент на класа, обаче ми се струва, че Люси все още таи някакви съмнения за изборите. Не ми помага изобщо в ученическия съвет, налага се да работя два пъти повече — Виктория потърка очи. — Затова не мога да насмогна с домашните.

Миси Лемьо изглеждаше объркана. Виктория продължи:

— Чудех се дали е възможно следващия семестър да взема още няколко предмета за домашна подготовка? С персонални учители, нали разбирате? Така ще имам повече време да се справя с проблемите. Все още се налага да се боря с пълното безучастие към състоянието ми.

— Ами да, разбира се, скъпа. Няма проблем. Ще говоря с директора в понеделник. Хей, щях да забравя. Имам добра новина за теб.

Виктория го очакваше. Просто не искаше да прибързва и да чете мислите на мис Лемьо, освен ако не се наложеше. Обаче знаеше, че по това време на годината обявяваха носителя на наградата „Марлоу“. Седмици наред тя се бореше да подобри оценките си, преследваше учителите да провеждат за нея устни тестове, разчитайки пеперудите да ѝ преразкажат най-добрите есета. Дори успя да уреди да накажат Джейсън Чой, задето е преписал нейното есе. Благодарение на новия си график средният ѝ успех стана пълно и непоклонимо 5.0. Най-после щеше да получи признанието, което заслужаваше.

— Е, още е малко рано — рече мис Лемьо. — Не биваше да ти казвам преди понеделник. Но ти си едната носителка на наградата „Марлоу“ за тази година! Тя се дава на ученика с най-високи...

— Да, знам — Виктория бе забравила за любезния тон. Мис Лемьо остана като гръмната. — Дава се за най-висок среден успех и най-смислени извънкласни занимания. Но какво имахте предвид като казахте едната носителка?

Виктория огледа белезите по ръцете си от продължителното си общуване с пеперудите. И всичко това заради някакво мизерно „едната носителка“?

— Е, ами да. Комитетът реши, че макар ти да имаш най-високия среден успех досега, трябва да поделиш наградата с Джейми Мендес.

— Какво? Защо?

— Ами защото успехът на Джейми е много близък до твоя, скъпа. А тя прекара почти цялото си свободно време през последните три години в събиране на средства за гладуващите деца в Судан. И понеже наградата е както за успех, така и за...

— Не. Наградата винаги е била връчвана на ученика с най-висок успех. Знаем, че според статута ѝ тя включва и извънкласните занимания, но през последните десет години винаги е печелил ученикът с най-висок успех!

— Да, скъпа, но комитетът прецени, че след като ти бяха дадени допълнителни привилегии...

— Да, но аз имам недъг.

— Хм... Не съм сигурна дали ти е известно, но мис Мендес страда от астма и въпреки това учи с нормалната програма, включително часовете по физкултура и...

— Е и? Астмата няма нищо общо. Човек не учи с дробовете си. Обаче тя е латинос, нали? Затова е цялата работа!

Мис Лемьо хлъцна от изненада. Тъкмо се канеше да отговори, когато видя зад Виктория да се приближава Валентин. След коледната пиеса тя гледаше да го избягва, понеже го намираще за твърде странен. Затова когато той се приближи и ѝ отправи недотам любезна усмивка, тя се дръпна назад, побърза да се сбогува и да си тръгне. Валентин извика след нея:

— Всичко е наред, Триша, скъпа. Няма значение.

— Коя е Триша?

— Триша Лемьо. Онази сладурана, дето си тръгна току-що.

— Вал, това беше противно. Та тя е към трийсетте.

— Четирийсетте. И какво, няма нищо незаконно? Дали пък да не премина на деветдесетгодишни? — рече с игрив тон Валентин.

— Гадост.

— Шегувам се... Уф, чух малкото ти избухване от другия край на залата.

— Винаги има нещо. Тъпите пеперуди не са...

— Виж, Вик. Знаеш ли какъв ти е проблемът?

Виктория нямаше нужда от нова лекция, че не трябва да е толкова злобна, че не бива да мисли само за себе си.

Достатъчно се беше наслушала от Бисе.

— Какъв? — попита с раздражен тон.

— Не си достатъчно проникателна.

— Голяма работа.

— Добре, не ме слушай. Имам си достатъчно друга работа.

Валентин остави Виктория с чувство за тотално превъзходство. Погледна назад и я видя да гризе нокти, втречена в Бел и Томас, които бяха влезли току-що. На лицето ѝ имаше усмивка, сякаш се радваше да ги види заедно. След това зърна Кристиан, който стоеше с Бисе. Дватамата си шепнеха нещо конспиративно и следяха Бел също тъй внимателно, както Виктория.

Сети се, че Кристиан все още не беше чул първата поема, която прочете на турнира. Пропуснал я беше, зает да спасява Бел.

— Хей, Кристиан — извика малко по-превъзбудено от нормалното. Кристиан подскочи. — Здравсти. Искам да те помоля за нещо дребно.

— Няма проблем. Казвай.

— Ще ме изслушаш ли да ти прочета една поема? Онази, която написах за турнира вчера.

— Сега? Вал, да не си откачил?

Валентин сякаш не разбираше какво има предвид Кристиан.

— Добре, сам си я прочети тогава. Ето я — опита се да напъха листа в ръцете на Кристиан, но той само го изгледа учудено.

— Валентин — намеси се Бисе с доста подозрително изражение. — Моментът не е подходящ.

— Окей. Може би по-късно тогава?

— А защо трябва да е тази вечер? — попита Кристиан. — Точно сега се налага да свършим доста неща, Валентин.

— Окей, по-късно тогава — Валентин облиза нервно устни. — По-късно... когато се приберем... когато си по-свободен. Ще ти отнеме само секунда.

Валентин побърза да се отдалечи, преди Кристиан да му възрази.

Бисе погледна Кристиан, след това отново насочи вниманието си към Бел. Кристиан беше бесен.

— Защо постоянно иска да ми натрие носа?

— Ох, не е това. Просто ти си единственият му истински приятел.

— Би, харесва му да ми натрива носа всеки път, когато му се отдаде възможност. Почва да ми писва.

— Можем ли да се върнем сега на уликите? Знаем, че Виктория сключи сделка с Вилрой. Очевидно иска да си върне на Бел. Очевидно ще е нещо, свързано с Томас. Тя мрази и двамата...

Кристиан кимна.

* * *

Бел се разсмя, когато Томас прошепна нещо в ухото ѝ. Сякаш изобщо не забелязваше останалите наоколо, а колкото по-близо заставаха те, толкова по-равнодушно се държаша. Нямахше нищо против. Всъщност искаше точно това — да бъде насаме с Томас.

В началото, когато дойде да я вземе за бала, той сякаш се бореше със себе си. Една част от него искаше да остане настрана, да я отбягва, да се държи така, сякаш изобщо не му пука за нея. Другата част не разбираше защо се държи така. Та нали само пет минути по-рано беше тичал до вратата ѝ? Тази част искаше да ѝ каже, че изглежда прекрасно. Накрая все пак го направи. Бел забеляза с голям възторг как въпреки че на няколко пъти преодоля серии от спазми и се пребори със себе си, в повечето време той я слушаше внимателно и с интерес. Може би тази вечер най-сетне щеше да преодолее стеснителността си и да направи по-сериозна стъпка. Тя не се надяваше на много. Всеки прогрес по-далеч от комфортните зони на бузите и челото щеше да е добре дошъл.

Кое не е наред?, запита се Бел. *Може би обича да целува само по официални поводи. Обаче е целунал Люси на коледния купон. Значи*

имаше надежда.

* * *

И Виктория, и Бисе наблюдаваха Бел от разстояние. Но Бел не ги забеляза. Тя очевидно се забавляваше. Томас беше толкова горд с нея, задето му е помогнала на турнира. Винаги я бе смятал за красива и чаровна. Но да има толкова умна приятелка, това вече го караше да лети в облаци. Опита се да се приближи до някои от приятелите си, под ръка с Бел, но те се дръпнаха назад. Единствената, която се интересуваше от тях, макар и отдалеч, беше Люси. Тя бе увиснала на ръката на Конър Вирт, но не свалеше очи от Томас. В редките моменти, когато той поглеждаше към нея, тя се притискаше по-близо до Конър и се преструваше, че никога не се е забавлявала повече.

* * *

В другия край на залата Валентин следеше с очи групичка момичета на един от диваните. По-специално внимание обърна на едно от тях, което седеше в средата — наднормено тегло, лоша кожа, ужасна рокля и фалшиво безразличие на лицето, сякаш изобщо не й трябваха приятели. Уау, определено имаше нужда от помощ. Най-вероятно майка ѝ я беше накарала насила да дойде на танците. Валентин пъкна листа с поемата си в задния джоб. Колкото повече се приближаваше към нея, толкова повече си даваше сметка, че самият той изглежда доста добре — перфектно тяло, красиво лице, маркова риза, златиста коса, вчесана назад. Чувстваше се прекрасно. А когато погледна горките грозновати момичета пред себе си, изпита някаква тръпка. Позилна, отколкото от натруфените красавици, които обикновено го заглеждаха.

— Здравейте, дами. Коя иска да танцува? — извика весело. Дебеланата: му обърна гръб. Валентин направи тъжна физиономия.

— Отказваш ли ми? Твърдо? Няма ли шанс да размислиш? — погледна я с най-милата си усмивка, която може да докара. Да, точно тази му трябваше. Точно тя щеше да го накара да се почувства

съвършен. Такова момиче щеше да се примири с всичко. Нямахте да му се налага да лъже, да променя каквото и да било. *Например да кани гости във фалшива къща. Нито да чисти след това.*

Момичето го изгледа подозрително, но накрая се усмихна. В усмивката ѝ личеше и малко страх. Заради това на Валентин му се прииска още повече да танцува с нея.

— Не е ли мило? — рече наблизко едно симпатично момиче на приятелката си. — Опитва се да я накара да се почувства по-добре.

— Да, той наистина е мило момче.

* * *

Нощта отмина неусетно за децата Фауст. За всички, освен за Бисе, която прекара цялото време размишлявайки и в страх. Тя знаеше, че нещо ще се случи. Беше чула разговора между Виктория и Вилрой и замислянето на сделката. Това беше достатъчно, за да забрави за детското писмо на Кристиан, за изчезналия белег, както и за неговия план за бягство. Погледна към Бел. Видя как я гледа Томас и как се разсмя на нещо, което тя каза. Личеше, че е омагьосан от красотата ѝ. Изведнъж Бисе разбра какво предстои да се случи и се втурна към сестра си.

— Бел, Бел, трябва да ме изслушаш.

— Бисе! Не виждаш ли, че съм заета? Извинявай, Томас, сестра ми пак е изпаднала в някое от нейните настроения.

За миг Бисе щеше да се предаде, но след това се съвзе.

— Бел, трябва да ме изслушаш. Виктория и Вилрой... те... не съм съвсем сигурна какво готвят, но трябва да се прибереш у дома.

— О, не. Не още една конспиративна теория. Маги ми беше предостатъчна.

— Моля? Не, чуй ме. Трябва да се прибереш още сега.

— Окей, както и да е. Сега би ли се махнала оттук?

Бел бутна сестра си встрани и се премести в друг усамотен ъгъл заедно с Томас.

Точно когато се канеше да ги последва, Бисе се сблъска с Маги и Шарлот, които оставиха Люси и си запроправяха път към Бел. Те бяха в истерия.

— Бисе, Бисе, трябва да спрем Люси.

Бисе нямаше време за тях.

— Трябва да вървя. Бел има нужда от мен.

— Бел? Бел ли каза? Люси е направила нещо, нали? Да не е отмъкнала Томас?

Звучаха загрижено, но погледите им не показваха притеснение. Изглеждаха по-скоро въодушевени и някак нетърпеливи. Бисе се опита да се отърве от тях, като не изпускаше от поглед Бел. Отчаяно искаше да се добере до нея и да я изведе оттук. Потърси с очи най-прекия път до Бел, но преди да я достигне, беше спряна от нова пречка — някой се прокашля и включи микрофона.

— Добре дошли на пролетния бал на училище „Марлоу.“

Мис Лемьо и тренер К. стояха зад него. Първа заговори мис Лемьо, поглеждайки през няколко минути към тренер К., за да се убеди, че я слуша.

— Надяваме се, че си прекарвате чудесно. Както знаете, една от най-големите награди на училището — наградата за отличник — атлет традиционно се връчва на Пролетния бал.

Тя изчака няколко секунди за аплодисменти. След като такива не последваха, продължи:

— Двамата с тренер К. представляваме двете области, в които този феноменален ученик е постигнал успехите си — спорт — тя кимна към тренер К., — и учебен процес — изпъна се в цял ръст. — За изключително кратък срок този ученик показа, че дори много млад човек може да постигне велики неща. Този ученик беше модел за поведение в класа...

Не успя да завърши, понеже тренер К. пристъпи напред. Последваха слаби ръкопляскания, които бързо утихнаха, когато тя изгледа кръвнишки публиката.

— Без повече увъртания, представяме ви тазгодишния носител на наградата за отличник — атлет на училище „Марлоу“...

Кристиан не можеше да се въздържи. Любопитството го гризеше. Макар и вече да не му беше толкова на сърце, все още искаше да разбере дали го бяха забелязали, дали смятаха, че е най-добрият. Все още искаше да победи, да се приближи с една крачка по-близо до лесния живот или по-скоро да се отдалечи на една стъпка от тежкото ежедневие.

— Конър Вирт.

Кристиан сведе очи към обувките си. Класът изригна. Конър си запробива път напред, а приятелите му го потупваха по гърба.

— През годините, прекарани в Марлоу, Конър Вирт води училището към безброй победи в състезанията по голф, плуване и баскетбол, като в същото време си остана пример за подражание на своите съученици. Неговото спортменско поведение, постоянството му пред трудностите, желанието да се състезава заслужават възхищение и са причината, поради която той печели наградата тази година.

Мис Лемьо измъкна микрофона от тренер К.

— Конър, ти ни показва, че твърдостта и постоянството могат да бъдат рецепта за успех. Поздравления.

Половината от публиката изпъшка от приповдигнатите ѝ думи. Кристиан се помъчи да се пребори с чувството, което се надигаше в гърдите му. Опита се да го избута някъде по-дълбоко. Но част от него искаше да скочи на подиума и да размаже глупавата усмивка върху физиономията на Конър.

— Завиждаш ли? — обади се студен глас. Той се обърна и видя мадам Вилрой, застанала до него. Косата ѝ беше стегната във вечния кок. Беше облечена във великолепна бяла рокля, която я открояваше като най-красивата жена в залата.

— Не — отвърна категорично Кристиан. — Радвам се за него.

— Какво става тук? — тя го потупа леко по гърдите. — Вече не искаш ли да си победител? Богат? Дори сега, когато изгуби? Сърцето ти спря ли да плаче с черни сълзи?

Кристиан не ѝ отговори.

— Знаеш ли, не е толкова късно. Все още можеш да го получиш. Сега, когато знаеш цялата истина, двамата с теб можем да сключим друга сделка, Кристиан. Давам ти още един шанс да бъдеш щастлив, да бъдеш победител. — Тя стисна ръката му и го отведе встрани от тълпата, която поздравяваше Конър. Кристиан се канеше да ѝ каже къде да върви, когато усети леко колебание. Да не би да е дошло времето да прибере печалбата? Да не би пък вече да си е продал душата? Какво още можеше да поиска тя? Може би този път щеше да се фокусира върху това да стане добър писател. Да забрави за славата и богатството.

— Кристиан, скъпи — тя се наведе, за да прошепне в ухото му:
— Искаш ли да станеш писател?

Той наостри уши.

— Знам, че помагаш на Бъди да си спомни.

Тя почака за отговор.

— Ще постигнем велики неща, обещавам ти.

Колебанието в гърдите на Кристиан беше изчезнало.

Той си представи личния ад на Бъди. А ако това очакваше и него?

— Не. Не можеш да ме накараш да остана. Явно не притежаваш душата ми, иначе нямаше да ми предлагаш сделка.

Мадам Вилрой се изправи. Запази спокойствие, доколкото можа, но дяволското ѝ око блестеше от гняв.

— Много добре, скъпи. Да бъде както искаш.

* * *

Бисе погледна към Томас и Бел, които се намираха в своя собствена вселена, абсолютно безразлични към вълнението наоколо. Отново се насочи към тях. Беше решена да отведе Бел вкъщи.

След като я оставеше на сигурно място у дома, щеше да види какво става с Валентин. Не беше толкова типично за него да преследва тъй настойчиво Кристиан със стиховете си. Защо толкова държеше той да ги прочете? Дори не предполагаше какво бяха открили те с Кристиан в нощта, когато Виктория проникна в ума на Томас. Никога не повдигна тази тема, сякаш не беше сигурен, че наистина се е случило. Те също не го попитаха, защото се страхуваха от онова, което можеше да каже. Но щом се приберяха тази вечер, Бисе щеше да разбере всичко от игла до конец.

Опита се отново да си пробие път през тълпата. Знаеше какво предстои да се случи. И то не след дълго. Ускори ход, блъскайки се в двойките, които ѝ се изпречваха на пътя.

— Бел — чу се да вика малко по-силно от необходимото. — Бел!
— Изведнъж една ръка се протегна и я улови за рамото. Тя се обърна ядосано. Нямаше време за това. Оказа се Кристиан. Най-сетне беше

събрал кураж да покани Шарлот на танц, когато Бисе бе минала покрай него.

— Какво става? — попита я той.

— Бел! — извика Бисе. — Трябва да ѝ помогнем. Пусни ме!

Настойчивостта в гласа ѝ накара Кристиан да я пусне. Тя изтича напред. Кристиан грабна Шарлот за ръката и хукна след нея.

Най-сетне стигнаха Бел, точно когато Томас реши да направи по-сериозна стъпка и лицето му беше на няколко сантиметра от лицето на Бел.

Бисе протегна ръка към сестра си. Усещаше, че мадам Вилрой се приближава зад тях. Но в този миг нещо я накара да спре и да се дръпне назад. Кой знае защо Томас също спря, извика и бутна Бел на пода с все сила.

— Томас, защо го направи? — извика тя, шокирана и объркана.

Цялата зала притихна. Хората наоколо останаха с отворени уста, тихи като призраци. Виктория беше на седмото небе, доволна от сделката, която беше сключила. На лицето ѝ се разля усмивка, като усмивката на Чеширския котарак. Люси стоеше като гръмната, но тръгна към Томас. За две секунди се добра до него, дръпна го встрани и зашепна успокояващи думи в ухото му, преструвайки се, че е знаела какво ще се случи. Бисе сграбчи Бел за ръката и я задърпа към вратата, преди да разбере какво става. Само че Бел вече знаеше. В миг всичко се бе променило. Красивото ѝ лице се бе преобразило в нещо друго. Беше си върнала старото лице, само че много по-лошо. Сега тя бе неопишимо и непоправимо грозна.

ГЛАВА 21

ЛЪЖА

*„Дами и господа,
Тазвечерното представление на
несравнимия магьосник Скорпиус беше отменено
поради неочакваното изчезване на артиста.
Всеизвестно е, че този уникален талант спечели
световна слава, борейки се с неблагоприятните
ефекти от синдрома на Турет. Тъй че
изчезването му от света на магията не е съвсем
неочаквано, понеже той често говореше за
напускане на сцената с цел преследване на по-
значителна дарба, която би заела цялото му
време и енергия. Да му пожелаем успех,
независимо какви приключения очакват него и
очарователната му асистентка, за която се
предполага, че е изчезнала заедно с него.*

*Парите за билетите няма да бъдат
върщани.*

От ръководството“

Сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, не помагаха. Начинът, по който зачервените очи, подпухналите страни и разрошените коси на хлипащите красавици ги правеха неустойими — и заради което на човек му се приискваше да ги утеши, да изпие с устни сълзите, които мокреха лицата им — нямаше нищо общо с Бел, седнала на перваза на прозореца, ронейки грозни сълзи. Тя беше увила смачканата си рокля около тялото си като одеяло, бе притиснала към стъклото осеяното си с пъпки чело и гледаше към улицата. Представяше си как сълзите ѝ разяждат стъклото и падат на тротоара като дъждовни капки. Сякаш

небето ридаеше заради нея. Облаците преживяваха заедно с нея болката ѝ, великата несправедливост на съществуването, чумата на последствията. Тя видя как Томас Гудман-Браун, с разкопчана яка и увехнало цвете в бутониерата, спря пред тяхната врата. Там горе Бел се притисна още по-силно към стъклото. Разочарование ли се четеше върху лицето му? Или беше просто дъждът?

Бел не забеляза, когато Бисе влезе. Тя не отделяше очи от момчето долу. Някъде отдалеч, приглушен от дузина стени, чу звънеца на входната врата. Бел не помръдна, за да отвори. Не би го направила за нищо на света, не и с това ужасно лице. Но звънецът продължаваше да я вика. Може би пък Томас беше добър човек. Може би не беше отвратен от нея. Ако това беше филм, тя сигурно щеше да изтича навън под дъжда и да се хвърли в отворените му обятия, а той щеше да ѝ каже, че я обича, независимо как изглежда и небето щеше да заплаче с радостни сълзи. Може би. Но Бел не можеше да го направи. Нямаше да понесе онова, което я очакваше.

Представи си как след щастливия край на филма, след надписите, Томас ще я накара да седне, ще въздъхне и ще положи всички усилия да я погледне в очите. Щеше да е достатъчно добър да изпълни обещанието си. Щеше да я отведе вкъщи, пред погледите на зрителите. Двамата може би щяха да се оженят и макар че той никога нямаше да ѝ го каже, винаги щеше да си спомня блестящата ѝ коса и гладките ѝ страни. А тя щеше да живее със съзнанието за саможертвата му, заради обещанието, дадено като съвсем млад. Щеше да я усеща в равнодушния начин, по който ще я води на вечеря, в тайното настояване да им дадат маса в ъгъла.

Бел зърна профила си в сянката върху вратата и потръпна: Носът ѝ сякаш растеше с всяка изминала минута, а скулите ѝ губеха деликатните си очертания. Когато лицето ѝ се промени за един миг, тялото ѝ също не закъсня да си върне съответния вид. Сега ръстът и фигурата ѝ бяха същите като на Бисе, вече не беше висока и елегантна. Лицето ѝ, от друга страна, беше далеч от миловидното лице на Бисе. Всъщност Томас сигурно изобщо не държеше на нея. Най-вероятно искаше просто да я види от любопитство и да си тръгне. Все пак това не беше филм, нито вълшебна приказка.

Бел се разплака още по-силно, докато слушаше как Томас продължава да звъни. Лицето ѝ беше сбръчкано като кора на пъпеш.

Досега тя носеше маската на мадам Вилрой и нейното перфектно лице. Но през цялото това време загниваше отвътре. Беше си представяла как целият свят става зависим от нея, а в края на краищата тя се оказва пристрастената. Бе си представяла опияняващото си присъствие, но сега, когато маската беше свалена, тя изглеждаше много по-зле от когато и да било. Нямаше да го види повече.

— Трябва да му отвориш.

Бел се обърна. Бисе стоеше зад нея. Бел забеляза ръката ѝ върху рамото си.

— Той иска да те види — рече сестра ѝ.

— Не.

— Той те харесва заради самата теб.

— Но това съм самата аз.

— Знам.

Бел инстинктивно отпусна глава върху рамото на Бисе, а тя я залюля като бебе. Бел не си беше давала сметка колко много ѝ липсва сестра ѝ. Поне до вечерта, когато Томас дойде на гости и до вчера, в деня на турнира, когато Бисе ѝ беше помогнала. Сега, когато Бел наистина имаше нужда от нея, Бисе не беше толкова сърдита. Успокояваше я тихо, люлеейки я напред-назад. Опита се да се пошегува, за да я развесели, но нищо не помагаше.

— Не се притеснявай, Бел — рече накрая. — В някой от следващите дни Люси и Виктория ще се спречат отново и всички ще забравят за теб.

Бел се засмя и след още един пристъп на ридания започна да се успокоява, хлипайки върху рамото на сестра си.

— Знам, че изглежда важно — обади се тя. — Не искам да го подценявам. Но спомняш ли си времето, когато бяхме малки? Когато изглеждахме еднакво?

Бел кимна, сещайки се колко много мразеше лицето си тогава, лицето на Бисе. А сега беше готова на всичко, за да си върне това лице.

— Не си спомням кой го каза, но доста мислих върху него. Може би беше мадам Вилрой. Не, май не беше тя. Не може да е била тя. Но си спомням, че много мислих върху него. Беше нещо от рода на: *Знаеш ли кое прави човека красив?*

— Спомням си — отвърна Бел дрезгаво.

— Увереността. Не е нужно да имаш очи или устни с определена форма. И без това никой не е в състояние да определи коя е най-добрата. Може да имаш какъвто и да било недостатък. Увереността е онова, което привлича хората. Именно нея търсят всички. И никаква отвара не може да ти я даде. Повярвай ми, Бел, ти я притежаваш. Стига да поискаш да я видиш.

Бел отвърна:

— Тя е и вярата, че някой те обича истински, безпрекословно и без условия.

— Да, как позна какво се готвех да кажа?

— Мама обичаше да повтаря това... всеки път, когато се притеснявах, че съм грозна, а ти беше тъжна — Бел прозвуча така, сякаш се беше предала и повече не искаше да пази тайни.

Очите на Бисе се разшириха. Тя отвори уста, но оттам не излезе звук.

Вратата рязко се отвори. Бисе се опитваше да разбере.

Влезе Виктория — бясна, смръщена като буреносен облак. Винаги беше такава.

— Идиотка!

Бел вдигна глава, а Бисе се обърна.

— Всичко разваляш, тъпа, тъпа идиотка.

Двете сестри не разбраха коя от тях има предвид.

— Видя ли какво ме накара да направя? Имаш ли изобщо представа колко труд полагат някои от нас? А сега трябва да си тръгнем оттук, знаеш ли? Няма как някоя от нас да спре да се появява пред хората, а останалите да се преструват, че никога не е съществувала. Не можем просто да те изтрием от картината! Уффф!

Бисе вдигна ръце, за да я накара да спре.

— Успокой се.

— Не искам да се успокоя. Това трябваше да ѝ бъде за урок. А сега целият ми труд ще отиде на вятъра, защото не можем да останем тук. И всичко това — заради нея!

— Направи нещо гадно и противно, защото не помисли за последствията, дори за самата теб. А сега се опитваш да прехвърлиш вината на Бел — рече Бисе.

— Ти дори нямаш представа за какво говоря, Бисе — Виктория погледна Бел и продължи: — Но ти знаеш какво направи. Сега

приличаш на маймуна, но си го заслужаваш. И дори не беше достатъчно силна да приемеш онова, което ти се полага.

Бел не можа да продума. Вместо нея се обади Бисе:

— Успокой се, Виктория.

— Не! Мразя всички ви! Мразя факта, че се налага да живея с вас! А ти дори не знаеш какво е направила тя. Правиш се на добрата фея, но нямаш идея какво ти е причинила.

Бел изведнъж се събуди.

— Виктория, недей.

— И как ще ме спреш? Тя вече няма да ти помага. Ти си пътник.

— И на теб ще се отрази... ако кажеш — намръщи се Бел.

— Как? Напускаме и аз не искам да те видя никога повече.

— За какво говорите? — учуди се Бисе.

— За теб — рече Виктория. — Говорим за теб, а ти не разбираш. Както не знаеш как всички ние сме стигнали до тук. Не знаеш как сме сключили сделка с Вилрой, как е дошла в истинските ни домове посред нощ и ни е казала, че можем да имаме всичко, което пожелаем. Не го знаеш, защото никога не си имала сърце. Защото никога не би приела сделката. И точно затова нямаш белег. Дори не знаеш, че не сме осиновени след раждането, а едва десетгодишни! Всичките ти спомени отпреди това са фалшиви. Струва ти се невероятно, че си правила нещата, които си спомняш. Защо, мислиш, е така? Защото нищо от това не се е случило. Били сте щастливи близначки в Италия, допреди сестра ти да ви продаде.

— Спри! — извика Бел, но Виктория не смяташе да спира.

— Толкова искаше да е красива, че се съгласи да те отвлекат и да промият мозъка ти, докато спиш. Хайде, попитай я дали е вярно. А това дори не се налагаше. Тя просто искаше да запази нещо от предишния си живот. Ти беше плюшеното мече, което реши да вземе със себе си. Признай си го, Бел, ти направи някои ужасни неща. Продаде собствената си сестра на дявола, а през цялото време след това се преструваше, че те е грижа за нея. Точно както се преструваше, че си красивата малка кралица. Да, но ти също си отговорна за някои противни постъпки. А сега имаш лицето, което заслужаваш.

Бел стоеше безмълвна, а по бузите ѝ бавно се стичаха сълзи. Бисе бе до нея. Виктория все още беснееше, гърдите ѝ се повдигаха учестено, сякаш току-що беше изгубила надбягване.

Кристиан, който от известно време стоеше до вратата, въздъхна шокиран:

— Не разбирам.

А Валентин, който се появи зад него, се разсмя.

* * *

След като Бел припадна или се престори, че припада (никой не може да каже със сигурност), а Валентин изчезна в стаята си, Виктория изхвърча към източното крило, където живееше мадам Вилрой. Това беше единствената ѝ утеха. Кристиан и Бисе излязоха заедно и Бисе му разказа всичко, което беше чула. Разказа му за писмото, което беше видяла — отчаяната молба на момче без много други възможности. Сега всичко беше ясно. Четиримата бяха сключили сделка на десет години — дори Кристиан. Вероятно в последствие той беше променил мнението си. Иначе от къде на къде и той имаше фалшиви спомени?

— Затова белегът ми беше по-светъл — рече Кристиан и потърка мястото над сърцето си.

— Затова аз нямам белег, а твоят изчезна, когато реши, че повече не искаш да крадеш — добави Бисе. — Сега разбирам защо крадеше с такава охота, когато бяхме осемгодишни. Всички спомени отпреди десетата ни година са фалшиви. О, Кристиан. Някога сме имали съвсем различен живот някъде другаде.

— Трябва да се махнем оттук — заяви решително Кристиан и спря. Бисе продължи напред. — Трябва да се махнем — повтори той.

— Може би — рече Бисе.

— Това е единственият начин да оправим нещата. Просто трябва да се махнем оттук.

— Не още.

— Не разбирам. Мислех, че ще поискаш да тръгнем още тази вечер. Ти си най-голямата жертва.

Сега спря и Бисе.

— Съжалявам — въздъхна Кристиан. — Не исках да повдигам отново темата. Бел сигурно...

— Тук има нещо повече от това, което знаем — стояха пред врата, която Кристиан не беше виждал досега. Вратата към стаята на Виктория.

— Какво ще правим? — попита Кристиан.

— Виктория ни шпионира.

Кристиан вдигна очи. Усети, че дишането му се накъса. Стори му се, че Бисе ту изчезва, ту се появява, като във филм. След това вратата зейна.

— Как отвори?

Бравите се подчиняваха единствено на собствениците си.

— Замразих всичко и довлякох Виктория тук — изкиска се Бисе.

— И след това я върна обратно, за да не разбере нищо?

— Да, обаче се изплюх в ухото ѝ.

Кристиан си представи как нисичката Бисе влачи безчувствената Виктория като манекен, използва ръката ѝ, за да отвори вратата, след което я потътря обратно, например за краката. И този образ го накара да избухне в смях.

Насекомите в стаята направо ужасиха Бисе. Кристиан ги позна веднага. Беше ги виждал навсякъде из града, където крадяха информация. Дори беше успял да хване няколко, влетели през неговия прозорец, край тенис кортовете и в съблекалнята. Беше се зачудил какво ли представлява живота им, след което ги беше пуснал.

Сега двамата с Бисе се вираха в стаята — противен рояк от мухи, пеперуди, комари, бръмбари и пчели. Те хвърчаха, жужаха, пълзяха навсякъде. Крилцата им се блъскаха едни в други. От неспокойния рояк върху линолеума падаха ларви, като бонбони върху пода на стара фабрика.

— Това е абсурдно — прошепна Бисе.

— Кое? — попита Кристиан.

— Ето как ни е шпионирала.

— Чувал съм я да споменава пеперудите си, но това... — Кристиан стисна устни с отвращение.

— Те са еволюирали. Пеперудите вероятно не са ѝ били достатъчни. Тя е толкова... алчна...

— Но как ги разбира? Да не би да произнасят думите буква по буква?

— Може би я жилият по ухото.

Роякът умни насекоми проблесна в очите на Кристиан, когато той пристъпи напред. Бисе не го спря.

— Откъде разбра за тази стая? — попита я той и се приближи още към облака насекоми.

— Докато замразявах всичко, за да уча, започнах да обикалям наоколо. Вилрой не иска да го правя, но аз се опитвах да открия тайните на това място. Така хванах Виктория тук. Тя използва тази стая постоянно.

— Дали ще ни нападнат? — зачуди се Кристиан.

— Не би трябвало. Като че ли са програмирани да се подчиняват на всеки, който има достъп до това помещение.

Бисе напипа кутийката със спрей против насекоми в джоба си. Беше я взела, когато спря времето, за да отвори вратата — за всеки случай, ако нещо се обърка.

Кристиан пристъпваше все по-близо до центъра на рояка и си мислеше за всичко, което се беше случило, за всичко, което би попитал. Искаше да знае как се бяха озовали в това противно място. Дали беше резултат от едно голямо решение, или от хиляди малки? Зачуди се кои ли са били истинските им родители. Как Бел бе предала сестра си и защо Виктория продължаваше да благоговее пред мадам Вилрой, когато знае какво представлява тя? Зачуди се също защо Бисе не желаше да се махнат оттам.

Потънал в мисли Кристиан не забеляза колко приглушено звучеше гласът на Бисе, която му даваше някакви инструкции. Погледна към нея и видя, че сочи нанякъде. Опита се да долови думите ѝ, но безуспешно. В ушите му се навираха стотици малки антенки. Опита се да прогони инстинктивното желание да ги размаже. Те докосваха всеки милиметър от тялото му. Ако вдигнеше ръце, за да ги махне от лицето си, само щеше да докара още насекоми.

Някъде отвъд Бисе изкрещя:

— Кажете им какво да направят!

Кристиан завъртя глава, но не успя да си освободи пространство и извика:

— Бисе, помогни ми!

Изведнъж гласът на Бисе гръмна в ухото му почти като крясък:

— ... какво да направят! Те ще изпълнят това, което им кажем.

Когато я чу, Кристиан се почувства така, сякаш му хвърлиха спасителен пояс. В същото време изпита чувството, че е един организъм с насекомите, които действаха като усилватели в ушите му. Поуспокои се леко.

— Какво трябва да ги накараме?

— Не знам.

— Покажете ни бъдещето — рече Кристиан.

Бисе понечи да каже: „Не съм сигурна, че могат да го направят“, когато жуженето се усили. Отначало беше като статично електричество, но постепенно двамата взеха да различават отделни думи. Най-напред чувството беше неприятно, сякаш всяка антенка беше като електрическа жица, включена в ушите им. Не може да се каже, че разбираха думите на насекомите, по-скоро мозъците им някак си възприемаха информацията, която се вливаше в тях. Скоро не само чуваха, а дори съзираха образи, които се оформяха зад клепачите им. Преживяното от всяка буболечка, всичко, което беше чула или вид яла, направо се зареждаше в главите им. Скоро спряха да усещат дискомфорта.

Видяха Валентин сам в стаята си. Играеше компютърна игра и стреляше на компютъра си.

— Какво е това? — попита Кристиан.

— Това се случва в този момент, в съседната стая.

— Но това е само Вал, който си играе. А пък аз попитах за бъдещето.

— О, Боже — извика Бисе, — погледни часовника му.

Кристиан видя часовника в десния горен ъгъл на компютъра на Валентин. Показваше шест часа напред.

— Да не би да е превъртял времето напред?

— Не мисля, че го може.

— Как виждаме всичко това?

— Виж.

Върху гърба на стола на Валентин беше кацнала дребна пеперуда, която стоеше неподвижно, като малка статуетка. Вал скочи от стола с вдигнати ръце, като победител. Сетне излезе от стаята. Пеперудата го последва, очевидно докладвайки мигновено на рояка (който сега включваше Бисе и Кристиан). Бисе се канеше да каже нещо, но остана с отворена уста, защото в същото време Валентин

влезе в друга стая, където стояха друга Бисе и друг Кристиан. Сред плътния рояк двамата проследиха как пеперудата закръжи около Валентин. В другата стая Кристиан погледна към Валентин и сцената се разви по следния начин:

Кристиан: „Вал, знаеш ли какво?“

Валентин: „Какво?“

Кристиан: „Току-що написах първото си стихотворение — е, по-скоро първото, с което се гордея.“

Валентин (с насмешка): „Много добре.“

Бисе: „Наистина трябва да си горд, Кристиан. Стихотворението е хубаво.“

Кристиан (към Валентин, притеснен): „Не е толкова добро като твоите. Имаш ли нещо против да го прегледаш? Всяка помощ е добре дошла.“

Валентин (сякаш изобщо не му пука за приличието): „О, престани да се правиш на скромен. Направо ми се доповръща.“

(Кристиан изглежда объркан, но тогава Валентин се усмихва, за да покаже, че се шегува, Кристиан се размива и подава листа.)

Валентин: „Това последната чернова ли е?“

Кристиан: „Аха. Мисля, че по-добро не може да стане.“

Валентин: „Уверени сме, така ли?“ (След това той се обляга на стената, със скръстени отбранително на гърдите ръце, наблюдавайки Кристиан сякаш е опитно зайче.) „Е, добре, познавам един Кристиан, който се ужасява от мисълта, че от него няма да излезе друго, освен крадец и паразит. Мисля, че някъде вътре в себе си този Кристиан знае истината, но е твърде голям страхливец, за да я признае.“

Кристиан, който гледеше отстрани, онзи в стаята с насекомите, се учуди, че Валентин му говори по този начин.

(В другата стая Бисе изглеждаше разтревожена.)

Бисе: „Какво говориш, Вал?“

Валентин: „Каквото си искам. Мога да кажа каквото реша, виждаш ли? Също така, мога да направя каквото си поискам и никой, освен мен, няма да разбере. Веднъж дори застрелях всичко живо в училище, ей така, за забавление. Дай да видя това.“

(Кристиан подава стихотворението на Валентин и го гледа учудено, питайки се дали продължава да се шегува.)

Бисе: „А защо си признаваш тогава?“

Валентин (гладейки с ръка листа хартия): „Да си признавам? Нищо не си признавам, защото това (размахва листа със стихотворението пред лицата им) е само още една лъжа, а ти (сочи към Кристиан) не си единственият крадец.“

Кристиан в другата стая скача към Валентин, за да си вземе листа, но остава във въздуха. Отчаянието му от загубата на първото сполучливо стихотворение, арогантната усмивка на Валентин, замръзват за миг върху лицата им. Сетне Кристиан отскача назад. Разговорът му с Бисе се превърта. Той излиза от стаята, сядна на бюрото, изтрива стихотворението, замисля се за заглавието внезапно получава вдъхновение и също тъй внезапно забравя най-доброто си произведение.

Кристиан, който наблюдаваше отстрани, сред рояка насекоми, попита:

— Какво става?

— Не знам — отвърна Бисе. Тя дори не разбираше как е възможно да гледат онова, което виждаха, камо ли да обясни странното поведение на Валентин. Тогава забеляза пеперудата и всичко ѝ се изясни. Пеперудата бе отишла напред във времето с Валентин, носейки със себе си окоето на рояка. И като част от рояка в същото време беше тук и можеше да наблюдава бъдещето, без да е пътник във влака на Валентин. Тази стая беше необикновена. Абсолютно различна от всяка друга стая. Роякът, с неговия общ мозък, беше в състояние да задържи връзката си както през пространството, така и през времето. Можеше да пътува с Валентин в бъдещето и да проследи бъдещия Кристиан и бъдещата Бисе. Нищо чудно, че Виктория знаеше толкова много.

След това наблюдаваха как Валентин се върна в стаята си, обратно в настоящето, пред компютъра и играта, как вдигна ръце като победител. В ръката си стискаше лист хартия. Разгъна го и започна да го преписва в тетрадката си. След това се изправи и излезе, стиснал в ръка дневника си, а листа остави в стаята:

— Къде отива? — почуди се Кристиан. След това нареди на насекомите: — Покажете ми какво пише на листа.

— Ще те потърси, за да ти прочете стихотворението — обади се Бисе.

Кристиан все още не разбираше какво става. Погледна листа хартия върху леглото, думите, написани с неговия почерк. Когато прочетеше някое изречение, то изчезваше. Най-напред заглавието — фраза, която напоследък доста бе обмислял. След това стиховете, докато не стигна до края и не зърна инициалите на автора — КФ, да избледняват и да се сменят с нови — ВФ.

Стихотворението (или поне версията, написана с неговия почерк) изчезна — като всички пъти, когато Валентин го бе карал да слуша — защото сега той мислеше, че стихотворението е на Валентин. В бъдеще никога нямаше да го напише отново, защото Валентин го бе надхитрил. И независимо колко силна връзка чувстваше с думите, колко болезнено копнееше той да ги е написал, нямаше да може да сътвори тази поема отново, понеже сега тя беше на Вал.

Бисе наблюдаваше как Кристиан осъзнава, че всъщност е писателят, който винаги бе искал да бъде, но всичко е било откраднато от него. Опита се да надвика жуженето на насекомите и да му каже, че трябва да се махнат. Но изведнъж всеки милиметър от тялото на Кристиан потръпна от стремежа да открадне. С всяка секунда зловещият допир на насекомите го разяряваше все повече, правеше го все по-ненаситен. След това всички пеперуди, пчели и буболечки паднаха на пода като мъртвите листа на дърво, ударено от гръм, от което остава единствено голият ствол. Кристиан усети в тялото му едновременно да се вливат хиляди частици открадната енергия, така че за миг изтръпна, като крайник, лишен от прилив на кръв.

— Той е крадял работите ми.

— Знам.

— Ще му разбия физиономията.

— Нека просто се махнем оттук.

— Сега вече искаш да се махнем?

— Не, имам предвид да излезем оттук, от тази стая.

— Хайде да избягаме.

— Не мога. Още не.

Когато се обърнаха да си вървят, Виктория се втурна в стаята. Видя насекомите, които се гърчеха на пода и няколкото, кръжащи тромаво във въздуха, като упоени.

— Какво сте направили? — изкрещя извън себе си от яд. — Какво сте им сторили?

— Отиваме си — рече Кристиан.

— Изчезвайте! — кресна им Виктория, съжалявайки, че не казаха още нещо, за да се разкрещи с пълна сила.

Двамата спряха. Искане да кажат, че съжаляват. Не за онова, което са направили, а заради факта, че тези насекоми бяха единствените приятели на Виктория. Но осъзнаха, че ако останат още малко, щяха да й дадат възможност да се разбеснее повече.

— Мразя ви! — изпищя тя след тях.

Когато излизаха, Виктория нареждаше с тъй горчив и ядосан глас, с какъвто не я бяха чували да говори. Сякаш всеки ден тя губеше още нещо от себе си, превръщайки се все повече в безличния злодей, в злия дух, от който човек се страхува, но който бързо забравя, в дявола от картините, които показват ада, който символизира нещо друго, служи на друга цел и който е забравил кой е бил някога.

* * *

Виктория легна на пода и запрегръща бедните си дечица. В един миг милваше ранените им телца, а в следващия ядно ги мачкаше с юмруци. Накрая събра в ръка неколцината, които оцеляха, и изсъска в лицата им:

— Вървете след тях.

ГЛАВА 22

ПРОПИЛЯНО ВРЕМЕ

— Йохан, приятелю, аз съм двойно прокълнат — защото аз се провалих, а приятелите ми спечелиха слава.

— Престани да се самосъжбяваш. Нали имаш пари? Върви и изживей мечтите си.

— Страхувам се, че нямам достатъчно кураж, за да следвам мечтите си.

— Каквото можеш да направиш или мечтаеш, че ще направиш — започни го.

В смелостта има гениалност, сила и магия.

— Ах, много красиво, Йохан, много красиво. Лесно е да го каже човек, който вече е постигнал величието. Ти си мислиш, че светът съществува, за да служи на теб.

— А не е ли така?

— Не и за мен.

— Тогава ще ти кажа следното: Накарай света да служи на теб!

— Какво предлагаш? Да продам душата си на дявола?

— Предполагам, че на дявола не му е притрябвала твоята опърничава душа. Предполагам, че би бил по-доволен, ако се сдобие с някоя от онези души, които не се продават.

* * *

Трябваше да го забележи, помисли си Бисе. Беше очевидно, и то отдавна. Валентин беше изгубил представа за реалността. Ден след ден го беше наблюдавала как се промъква в бялата стая, онази, която Вилрой му подари и която напомняше на Бисе за стерилните, облицовани с дунапрен помещения на приютите за душевноболни. Валентин се бе променил, от безотговорен и закачлив бе станал прекалено нервен и... почти луд. Той постоянно трепереше, въртеше се, очите му се стрелкаха неспокойно. Понякога се втрещаваше в демото на някоя игра на компютъра си, внушавайки си, че я контролира. Пръстите му блъскаха клавишите, разминавайки се с движенията на фигурите на екрана. Казваше някакви думи, повтаряше отново и отново една и съща фраза в стотици варианти на нещо минало, което единствено той познаваше. В последните няколко седмици толкова пъти бе прескачал във времето — напред и назад, че накрая сетивата му се бяха предали. Не беше сигурен кои престъпления е извършил, кои животи беше живял. А тя трябваше да го забележи. Сега вече беше ясно — дарбата му нямаше да му позволи да живее дълго. Най-вероятно нямаше да дочака онова, което му бе обещано. Дарбата му щеше да продължи да го обърква, да измъчва мозъка му, докато не се препълни дотолкова със спомени, че да си пожелае гувернантката да го убие.

Но Вилрой вече бе получила душата му. Вероятно щеше да му даде онова, което искаше, ако това щеше да помогне на плановете ѝ. Щеше да изтрие милионите гласове в главата му, щеше да го превърне в безмозъчна кукла. Но това още не беше станало — поне не за Валентин. Бисе се сети за Бъди — другият, когото беше виждала пред белия прозорец. Най-сетне разбра. Бъди беше бъдещето на Валентин. Той беше празна черупка. Единственото, останало от един реален човек с минало, семейство и живот, погубен преди много години. В седмиците, прекарани с Кристиан, той си бе възвърнал част от старото си аз, от човешката си същност. Но възкресяването на една изгубена душа, в пълна, ненаранена цялост, не беше работа за няколко седмици. „Горкият Бъди“ помисли си тя.

Бисе и Кристиан избягаха от стаята на Виктория към дневната в средата на апартамента.

— Къде е той? — попита Кристиан с твърде спокоен глас, който не предвещаваше нищо добро. Не се въртеше като луд, както очакваше

Бисе.

— Кой?

— Брат ни, Валентин.

Бисе не знаеше откъде да започне. *Той не ни е брат. Имали ли сме някога истински семейства? Знаят ли те, че съществуваме? Може би трябва да се фокусираме върху онова възпъщение на злото, което ни отгледа.* Но Кристиан сякаш не се интересуваше от тези въпроси.

— Защо ти е притрябвал Вал? — попита Бисе.

— Така — отвърна Кристиан, все още бесен, но в същото време странно, впечатляващо спокоен.

— Защо така? — настоя Бисе, като опита да се засмее.

— Защото искам да го намеря и да го убия.

Бисе поклати глава. Кристиан не беше единственият, който кипеше от гняв. Бел я беше лишила от толкова много неща. Беше й отнела детството, спомените за родителите й, целия й живот и всичко това заради смешното желание да бъде красива. Но онова, което най-силно вбесяваше Бисе, бе, че Бел си спомняше. Бел знаеше как са изглеждали родителите им. Знаеше дали майка им се е смеела заразително и дали баща им е имал брада.

— Отивам в стаята си — рече Бисе и погледна часовника си.

— Какво? Сега ли? — попита грубо Кристиан.

— Имам главоболие, а и трябва да помисля. Можеш и сам да намериш Валентин.

— Окей, но аз всъщност не смятам да го убивам наистина... Просто... той е толкова... Твърде много ми дойде.

Бисе не си направи труда да му отговори. Просто тръгна към стаята, в която учеше, където си почиваше, нейната уединена пещера, където имаше всичко, от което се нуждаеше. Когато зави зад ъгъла, ускори крачка и дори се затича. Беше загубила представа за времето. За реалното време. След всичко, което се бе случило тази вечер, не бе имала възможност да остане насаме. Бутна вратата и се втурна в стаята. Огледа се с неспокоен поглед и отиде право при масата в дъното. Беше малка дървена масичка с едно-единствено чекмедже, което едва се забелязваше. Когато видя, че върху масата няма нищо, Бисе изтръпна. Ръцете й се разтрепериха. Тя се пресегна към чекмеджето и го отвори. То се оказа празно. Треперейки с цялото си

тяло, едва успя да се добере до един стол. Пъхна и двете си ръце под краката, за да спре треперенето. Но не успя да попречи на дишането си да се учести и да стане неравномерно, докато цялото ѝ тяло не се разтърси от силни спазми.

Никой не знаеше колко самотна се чувстваше Бисе в нейната пещера, където времето беше спряло. Мракът на тези мигове я преследваше — безнадеждността на свят, който вече не се върти към неизбежния си край. Предишния ден беше позволила на Бел да влезе тук — в това неприкосновено, прокълнато пространство, за да ѝ помогне да се сдобри с Томас. След като знаеше, че Бел се е продала на Вилрой, това беше акт на опрощение. Когато по-късно научи, че Бел е предала и нея, това само увеличи болката. Никой от останалите не предполагаше как се чувства след всичко преживяно, а сега липсваха и зелените бутилки.

* * *

Валентин надникна в стаята на Бел. Тя още плачеше, но той не ѝ обърна внимание.

— Кристиан да е тук? — попита вместо това, но додаде: — Уау, Бел. Трябва да спреш да плачеш, защото само влошаваш нещата.

— Не ме интересува — изхлипа тя. — Не ме интересува... колко по-грозна мога да стана. Бисе ме мрази. Изгубих сестра си... завинаги. Аз... я продадох...

— О, Бел, не плачи. Може би тя ще ти прости. Знаеш ли все пак къде е Кристиан?

Бел се поуспокои и изгледа учудено Валентин.

— Не знам. Но какво ти става? Не виждаш ли, че всичко се разпада?

Сетне стана от мястото си до прозореца.

— Къде отиваш? — попита я Валентин.

— Да потърся Бисе.

Бел избърса сълзите от лицето си и хукна към стаята на Бисе. По пътя зърна отражението си в един прозорец, огрян от светлината на свещите. Сърцето ѝ подскочи. Когато най-сетне стигна пред вратата на Бисе, внезапно спря. Беше очаквала, че ще трябва да чука, да моли

сестра ѝ да отвори. Но вратата беше откряната. Беше оставена отворена най-безотговорно, толкова нетипично за Бисе. Тишината я накара да настръхне, сякаш нещо не беше наред. Усети същото, което чувстваше като малка, когато с Бисе се случеше нещо лошо. Като болката в коленете, когато Бисе беше ожулила нейните, или като усещането за спряла в гърлото буца, когато майка им се скара на сестра ѝ.

Пресегна се и бутна вратата. Отвори уста да каже нещо, но изведнъж изгуби ума и думата. Вътре в стаята видя Бисе, втръчена в джобно огледало. Само че това не беше Бисе. Косата ѝ беше по-дълга, тялото ѝ бе по-оформено, лицето ѝ бе по-издължено, като лицето на майка им. Бел ахна. Нейната сестра близначка беше поне двадесет и петгодишна.

Бел понечи да се втурне към нея, да разбере какво се е случило, но краката ѝ не помръднаха.

— Бисе, Бисе, ти ли си?

Ръцете на Бисе все още трепереха, но тя успя да махне на сестра си да влезе. Внезапно Бел усети вътре в себе си неистово, безвъзвратно съжаление. През замъглените ѝ от сълзите очи двадесет и петгодишната Бисе изглеждаше точно като майка им. Бел изтича и зарови омразното си лице в скута на Бисе.

— Толкова съжалявам. Бисе, толкова съжалявам. Моля те, прости ми.

Бисе помилва галювно тънката косица на Бел. Не беше очаквала гневът ѝ да премине толкова бързо. Но Бел явно съжаляваше и това бяха извънредни обстоятелства. Бел усещаше, че ръцете на сестра ѝ все още треперят. Вдигна глава.

— Какво се е случило с теб? Защо?

— Аз съм стара, Бел.

— Какво искаш да кажеш?

— Пропиях живота си в самота, четейки книгите си.

— За какво говориш?

— Помниш ли когато Никола ни даде дарбите? Когато ми каза, че мога да се скрия, когато пожелая?

Бел се подразни, когато чу, че Бисе нарича мадам Вилрой с малкото ѝ име.

— Да — въздъхна, — беше само преди пет години. Тогава се сдобихме с дарбите си. Съжалявам, че те е накарала да мислиш, че сме били тук през цялото време. Беше само пет години... не петнадесет.

— Не. Аз съм била тук през целия си живот. Тя ме изигра, Бел.

— Но...

— Толкова много години. В началото беше вълнуващо. Можех да прочета всички книги, които исках. Тя ми даде цели тонове. Можех да науча всички езици. Тя ме насърчаваше да продължавам. Колко време мислиш, че му трябва на човек, за да научи толкова?

— Аз... не знам.

— Не дни... не месеци. Нужни са години. Години. Разбираш ли?

— Но ако спиращ времето, не би трябвало да има значение колко дълго...

— Тя не ми каза, че тялото ми ще продължи да старее. Всичко останало спираше, но не и аз.

Очите на Бел се разшириха, когато разбра.

— О, не — прошепна.

— Поддържаше ме на същата възраст като вас със серума, който ми даваше всяка вечер — серум, който изтриваше времето, прекарано в криене, стига да го вземах до края на живота си. В началото, когато още не знаех, че тялото ми старее, тя ми каза, че това е лекарство... за главоболието ми. По-късно, когато вече бях го правила доста дълго, най-последно ми каза истината. Само че тогава вече не можех да спра. Без серума щях да умра.

— Да умреш?

— Вече съм минала отвъд смъртта, Бел. Времето, което съм прекарала в криене, е повече от сто години.

Бел усети, че ѝ прилошава. Бисе са засмя тихо.

— Вече бях минала двадесетте, когато пристигнахме тук. Помниш ли, когато отидохме на училищната пиеса? В библиотеката навърших тридесет. Станах на седемдесет на някакъв голф турнир. Без серума ще достигна истинската си възраст и скоро ще умра.

Бел изглеждаше объркана.

— Но ти вече си вземала този серум, нали? Би трябвало той да ти е подействал. Тези години не би трябвало да се броят.

— Не е точно така. Вероятно правилната дума е изтривам. Серумът не изтрива тези години. Той просто ги маскира. Скрива

годините, които съм прекарала в криене. Разбираш ли? Освен това върши работа само ако продължа да го вземам. Тя нарочно го е проектирала така. Никола иска да зависи от нея — Бисе сведе поглед, засрамена. — И точно така ме задържа тук. — Просто имам нужда от нея.

— Аз... не разбирам. Защо ѝ е притрябвало да...

— И на мен не ми беше съвсем ясно до тази вечер. Винаги съм се чудила защо ми даде толкова голяма дарба без никаква уловка. До вечерта, в която доведе Томас на гости, аз не знаех коя е тя в действителност. Мислех си, че ми е дала дарбата по същата причина като на вас. Смятах, че тя е вещица, която ни е осиновила. После, когато открих какво са направили момчетата, запитах се защо ми е дала дарбата да се крия. Дали и аз бях продала душата си? Или нещо друго? Тази вечер най-после разбрах какво се е случило. Отначало тя ме е отвлякла като единствена възможност да стигне до теб.

— Толкова съжалявам...

Бисе вдигна ръка да я накара да замълчи.

— След това, от някакъв момент нататък, бе решила, че иска и моята душа.

Бел въздъхна.

— Но аз нямах намерение да ѝ я дам. Предполагам затова нямам белег върху гърдите си. Просто не бях съгласна да ѝ сътруднича. А и тя никога не ме попита направо, тъй като аз не знаех коя е тя, а нямах и никакви спомени. Тя ми даде дарбата, защото знаеше, че съм объркана и уплашена, че възможността да се крия ще ми хареса, че ще я използвам твърде често и така ще стана зависима от нея — дотолкова, че да приема да преговарям за душата си. Не ми каза за остаряването, докато не станах твърде стара. Дотогава вярвах, че серумът помага на главоболието ми и ме държи будна, докато се крия.

Бел хлъцна, припомняйки си времето, когато бе споделяла самотата на сестра си.

Бисе продължи.

— Сетне, когато открих коя е, тя ми даде време да взема решение, да избира дали да запазя душата си, или серума. Душата или живота. Затова започнах да се крия все по-често, за да продължа живота си и защото... — Бисе спря, за да премисли думите си. — Моето време изтече, Бел.

— Какво ще стане сега?

Бисе заговори с приглушен глас:

— Не ми е оставила нито капка за тази вечер. Вече няма нужда от мен. Знае, че няма да ме получи. И че не може да ми вярва — Бел изглеждаше объркана, но Бисе продължи. — Малко по-рано, когато още не знаех за номера, който ми бе погодила, почти стигнах до една цел, която тя не мислеше, че някога ще достигна. Това обърка плановете ѝ и тя реши да ми попречи да се крия. Научавах твърде много. Тя беше готова да направи всичко, за да ме изплаши, изпрати Виктория да ме шпионира, започна да ме измъчва в сънищата ми, да идва при мен, докато се криех...

Бел не искаше да чува повече за тази ужасна история, за проклятието, което бе донесла на сестра си, но все пак попита:

— И какво се опитваше да направиш?

— Ще разбереш, когато му дойде времето — отвърна Бисе.

Отговорът ѝ накара Бел да се почувства сравнена със земята. Бел беше единствената причина мадам Вилрой да пази Бисе. Сега изглежда вече нямаше нужда от Бел, следователно Бисе също бе станала излишна. Заля я нова вълна от вина.

— Съжалявам, Бисе. Заради мен попадна в тази ситуация — Бел се разхлипа в скута на Бисе. — Ти не го заслужаваш.

— Напротив, заслужавам го. Ти искаше да бъдеш красива, но аз също приех подаръка ѝ. Пиех серума, който ми даваше. Останах достатъчно дълго, за да повярвам, че мога да науча всичко, което може да се научи за един живот. Не мога да повярвам... че прекарах целия си живот в една пещера — Бисе се разсмя иронично.

Бел знаеше защо сестра ѝ е толкова неспокойна, толкова уплашена от света, в който бе прекарала твърде малко време, непрестанно търсейки място, където да се скрие.

— Щеше ми се просто да бях изчакала — рече Бел, без да вдига глава от скута на Бисе.

— Какво имаш предвид? — попита Бисе.

— Красива си. Можехме да бъдем красиви. А сега, заради мен, никоя от нас няма да получи този шанс.

Бел не успя да сдържи сълзите, които потекоха по зачервените ѝ, подпухнали бузи. Вътре в себе си усещаше непреодолимо съжаление. На двадесет и пет години сестра ѝ сякаш беше извадена от картичка от

20-те години на миналия век — сериозна, сдържана, с толкова сини очи, които дори върху черно-бялата картичка приличаха на езера, като мираж в пустиня. Представи си Бисе, пътешественичката, в някой друг живот — истинска красавица с гарвановочерна коса и дълги, източени крака, застанала на перона на някаква гара с модерна шапка на главата, сякаш позира за снимка, като извадена от времето, нереална. Но вече беше твърде късно. Сега Бисе изглеждаше по-стара, свежата ѝ красота бавно се изгубваше в еднообразието на средната възраст и постепенно преминаваше отвъд тази граница. Променяше се с всяка изминала минута. Бел усети как сърцето ѝ подскочи в гърлото.

— Бисе, трябва да намерим остатъка от серума.

— А ти как си? — попита Бисе.

— Нямаме време за това. Вече съм добре. От доста време съм пристрастена. Вече искам да избягам. Ще се задоволя с това, с което разполагам.

Бисе се усмихна на сестра си. Сега усещаше дори по-силно от друг път миризмата ѝ, като разлагащ се труп. Колкото ѝ да съжаляваше за сестра си и за себе си, тя осъзна, че Бел се бе отказала от фиксидеята си. И затова бе готова да прости, да изживее последните часове от живота си в мир със сестра си.

В този момент в стаята връхлетя Кристиан, но като видя Бисе, се закова на място.

— Остарявам — поясни Бисе.

Кристиан стоеше като замръзнал, изгубил ума и дума.

— Кристиан, аз съм — рече Бисе, опитвайки се да го извади от вцепенението.

Той спря да се взира и попита:

— Какво става?

— Да се махаме оттук.

— Но нали преди не искаше.

— Трябваше да обмисля някои неща.

— А сега?

— Сега вече искам да се махна.

Тримата изтичаха навън. По пътя Бел разказа на Кристиан какво се е случило. Най-после Кристиан разбра защо Бисе се противеше да избягат — за нея това беше въпрос на живот и смърт.

Дали някога сестра му бе правила (или поне се бе преструвала, че е готова да направи) такава жертва като Бисе? Тя бе простила за всичко, което ѝ бяха причинили, и бе решила да си тръгне, съзнавайки, че ако го стори, ако загърби всяка възможност да намери зелените шишенца, ще умре, преди да стигнат до центъра на града. Кристиан осъзна, че всеки път, когато я бе притискал да избягат, всъщност я бе карал да се откаже от живота си заради тях. Почти бяха стигнали външната врата, когато той спря.

— Не можем да го направим:

— Няма да прекарам последните си часове тук — рече Бисе и го дръпна за ръката.

— Не, няма да те оставя да умреш просто така. Какво ще стане, ако намерим серума? Има ли шанс да се върнеш към нормална възраст?

Бисе вдигна рамене. Вече не беше сигурна в нищо.

— Независимо какво правим, трябва да побързаме — рече Бел и погледна двете пеперуди, които кръжаха около главите им. — Щом тези са наоколо, няма да мине много време преди Вилрой да научи какво сме намислили.

— Имам план — обади се Кристиан.

* * *

Виктория бе прекарала по-добрата част от нощта, опитвайки се да съживи умиращия рояк. Вдигаше грижливо насекомите едно по едно, за да провери дали са мъртви, или само зашеметени. Накрая легна на пода и заспа, покрита с буболечки — някои мъртви, други мърдащи едва-едва като живо одеяло. Когато се събуди, както ѝ се стори — часове по-късно, няколко пеперуди вече летяха наоколо, а подът, отрупан с телца, взе да се разчиства и във въздуха се оформи нов жужащ рояк. Виктория наблюдаваше отстрани. Насекомите не бяха тъй силни както преди. Сега бяха по-бавни, по-немощни, по-неориентирани. Понякога се блъскаха едно в друго. Тя пристъпи в средата на облака. Долови първо една дума тук, сетне някоя фраза там. Тъкмо се канеше да излезе, когато видя, че през вратата влетяха два гигантски стършела, стрелнаха се покрай главата ѝ и се смесиха със

стопилия се, измършавял рояк. Мозъкът ѝ затърси новини — какво бяха видели стършелите, какво виждаха техните братя в момента — Бъди, който тичаше по коридора и гледаше през рамо буболечките, които го преследваха. Глупав дроид. Той продължаваше да се обръща през рамо, сякаш очакваше да го настигнат. Тогава Виктория го видя да влиза в стаята на Кристиан, да сяде до брат ѝ и да взема цветен молив.

Кристиан го погледна и каза:

— Може би си заслужава.

Бъди седеше с тетрадката върху коленете си, сякаш се надяваше да примами Кристиан да го научи на още нещо.

— Мислиш ли, че ще ме приеме отново?

Бъди кимна, без да вдига глава, вторачил очи в пода.

Сърцето на Виктория биеше все по-бързо и по-бързо. Дали Кристиан отново променяше мнението си? Когато бе влязъл в къщата преди толкова години, едва десетгодишен, един-единствен поглед му бе достатъчен да разбере какво представлява мадам Вилрой. Тогава бе променил мнението си, вече не искаше сделката с нея, опитал се бе да избяга. Естествено, беше твърде късно. Виктория се засмя на непостоянството на решенията му. Толкова типично. Толкова слабохарактерно. Ето го отново сред тях, борейки се за наградата.

— Може би мога да го използвам за нещо добро. Мога да се опитам да помагам на хората, когато стана достатъчно силен — рече Кристиан.

Горкият, наивен Кристиан. Нямахше ни най-малка представа. Но това нямаше значение за Виктория. Вълнуваше я единствено това, че той изглеждаше склонен да сключи сделка. Тя знаеше колко силно мадам Вилрой иска Кристиан, колко важен бе той за нея. Ако имаше как тя да получи признанието за спечелването му на тяхна страна, мадам Вилрой щеше да си даде сметка колко е полезна. Щеше да я научи на нови неща. Заедно може би щяха да се отърват от близначките.

— Аз трябваше да спечеля тази награда днес, а не Конър — рече Кристиан.

Бъди кимна. Сочеше нещо върху страниците с показалеца си, сякаш се мъчеше да запомни всяка дума.

— Виктория беше права. Трябва да ги унищожа всичките.

Бъди го погледна със съчувствена усмивка.

— Виж ми гърдите — продължи Кристиан и разкопча ризата си, за да покаже какво го тревожи. Виктория видя голите му гърди, бутилката с вода в едната ръка и тъмния белег на мястото над сърцето. Ето каква била работата. Тя се измъкна от гъстия жужащ облак и хукна към стаята на Кристиан.

— Кристиан! — извика, малко по-приповдигнато от нормалното.

— Какво искаш? — обърна се рязко брат й, а иззад рамото му надникна с празен поглед Бъди. Един стършел и няколко пеперуди все още кръжаха наоколо. Една бе кацнала на тавана. Виктория ги погледна с благодарност. Сетне се обърна отново към Кристиан и каза:

— Просто чух част от онова, което каза току-що.

— Е и?

— Мога да ти помогна. Можем да измислим какво да поискаме от мадам Вилрой. Ще те заведе при нея.

— И защо си ми притрябвала?

— Защото сега аз съм нейната любимка.

— Сигурен съм, че все още харесва Валентин повече от теб — подразни я Кристиан.

Виктория се опита да остане спокойна.

— Мога да пратя пеперудите да я извикат... ако искаш. Можем да говорим заедно с нея.

Виктория се опитваше да бъде мила, но вместо това прозвуча по-алчно от друг път. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че иска да спечели заслугите.

Протегна ръка и улови двете пеперуди в дланта си. Притисна ги към лицето си и им прошепна нещо. В миг те литнаха към източното крило.

* * *

Бисе се криеше в един къс ръкав, който водеше от главния коридор към източното крило. Бел беше с нея, примираше от страх и чакаше мадам Вилрой да излезе.

— Мислиш ли, че това ще свърши работа? — попита я Бисе.

— Знам само, че единственият начин да ни шпионира, са тези пеперуди. Тя не е всевиждаща. Не е Господ.

— И все пак... — Бисе млъкна и наведе глава. Не можеше да спре да се взира в стареещите си ръце. Прокара пръсти през косата си — сега сребристосива и доста изтъняла. Опипа линиите на лицето си — сега по-възрастно, отколкото беше преди няколко минути, и добави: — Времето ни изтича.

ГЛАВА 23

ДЪЛГЪТ НА ДЯВОЛА

— Сара? Сара, там ли си?

— Не, Бенджамин, само двамата сме.

— Къде отведе моята Сара?

— Никъде, скъпи. Тя си е у дома. На сигурно място.

— Искам да се върна!

— Не можеш. Ти продаде душата си: Даде я на мен, за да спася живота ѝ. И сега тя се върна у дома — жива и щастлива, поне до утре, когато ще разбере, че теб те няма.

— Ти ми обеща, че тя няма да страда.

— Няма. Ще я накарам да забрави за теб, ако искаш. От друга страна, ти си мой.

„Къде сме?“

— Това е моят дом: За теб е нещо като чистилище. Ще останеш тук. Ще служиш на децата ми. Ще ми помогнеш да им осигурим онова, което желаят в сърцата си. Така ще платиш дълга си към мен.

„А ако откажа да ти служа?“

— Няма да го направиш. Защото в замяна аз ще ти дам подарък.

— Какъв?

— Виждаш ли тази стая? С белия прозорец? Помниш белия прозорец, нали? Той може да те отведе навсякъде. От него можеш да виждаш своята Сара дори след като тя умре.

Бел и Бисе видяха пеперудите, които бързаха към централното помещение на апартаментата. След тях идваше мадам Вилрой, а дългата ѝ черна рокля се вееше подире ѝ. Отдалеч приличаше на гигантска пеперуда, вероятно майката на всички пеперуди, която ги следваше към някоя сочна плячка. Веднага щом ги подмина, Бисе си пое дълбоко въздух и се втурна към източното крило, а Бел я последва. Коридорът беше тъмен и студен. По пътя им, движени от течението, което идваше от всички страни, трепкаха пламъчетата на свещите, сякаш срещу тях дишаха милиони насекоми. Само че Бисе и Бел не ги забелязваха. Те бързаха да се доберат до източното крило, където трябваше да намерят серума. Влизането в личното пространство на мадам Вилрой си беше нагазване в дълбоки води.

Няколко минути се щураха из коридорите, където имаше врати навсякъде — на стените, на тавана, върху пода, легнали като пациенти в болница. Сякаш хиляди различни пътеки и решения водеха към едно и също място, като задънените пътища на лабиринт. Бел и Бисе забелязаха огромна махагонова врата, която изглеждаше толкова голяма, че не би трябвало да се побира в апартаментата. Тя надвисна над тях като бдителен пазач.

— Тази трябва да е — рече Бел.

— Почакай — спря я Бисе. — Не, нямам добро чувство.

— Е, естествено, че няма да имаш — каза Бел и посегна към вратата. — Това е крилото на Вилрой. Обаче трябва да намерим... — но преди да довърши, тя отскочи назад и извика. Бисе се хвърли отгоре ѝ и закри устата ѝ с ръка. Вратата се движеше. Беше жива. Под дървото нещо мърдаше и се извиваше. Върху дървото, като червеи, пълзяха гигантски форми.

— Аз... аз видях... лице.

— Мисля, че знам какво е това — рече Бисе и дръпна сестра си.
— Но сега няма значение.

— Откъде знаеш? — попита уплашената Бел, която се опитваше да проумее какво става.

— Живяла съм в тази къща доста години.

Бел и Бисе изтичаха към вратата. Бел се изненада, когато установи, че тя не е заключена, но на Бисе това сякаш не ѝ направи впечатление. Бел очакваше да види нещо страховито зад нея, нещо наистина злоещо. Представяше си, че мадам Вилрой може би живее

сред огън и в постоянна агония. Мислеше, че в стаята ще е неистова жегата и въздухът ще е застоял, както в нейната стая, или че вътре ще гъмжи от отвратителни насекоми както при Виктория. Очакваше пещера, като покоите на Бисе, или дом на изгубена и измъчена душа, като дома на Кристиан. В действителност не видя нищо такова. Стаята беше хладна и приятна, луксозно обзаведена, като синята къща. Навсякъде имаше дивани, възглавнички и огромни кресла, тапицирани с плюш. Имаше също антични скринове с многобройни чекмеджета, както и масичка за кафе, украсена с цветя. Най-напред на Бел ѝ се прииска да се разсмее, но веднага след това ѝ се доплака, когато осъзна, че Вилрой, естествено, не можеше да живее в същия ужас, който осигуряваше за тях.

— Наблюдавай вратата — нареди ѝ Бисе и се зае да претърсва стаята.

* * *

Мадам Вилрой се появи в дневната.

— Е, Виктория, какво има?

Виктория се втурна към нея. Кристиан я наблюдаваше как поглежда през рамо към него, преструвайки се, че не я чува, когато прошепна на гувернантката:

— Мадам Вилрой, накарах го да промени мнението си.

— Така ли?

— Сега е готов. Искан да продаде душата си. Искан да стане един от нас.

— Скъпа, толкова си глупава. Той ми отказа едва преди няколко часа.

— Но сега е променил мнението си. Кълна се. Аз го накарах да се промени.

Мадам Вилрой заговори, поглеждайки към бутилката вода.

— Кристиан, скъпи, може ли да видя гърдите ти?

— Не още — отвърна Кристиан.

— Виждаш ли, Виктория? — Вилрой скръсти ръце. — Не е променил мнението си.

— Напротив — рече Кристиан. — Само че не съм сигурен дали трябва да виждаш каквото и да било, докато не ми кажеш точно и ясно какво ще получа.

— Какво искаш, скъпи?

— Искам да стана известен спортист.

— Добре.

— И да съм богат.

— Естествено.

— И искам Виктория да изчезне.

— Какво? — Виктория подскочи.

За пръв път откакто Кристиан го познаваше, Бъди избухна във весел смях. Сетне тупна Кристиан по гърба.

— Искам да изпратиш Виктория обратно вкъщи. При семейството ѝ. Да живее най-обикновен живот и да няма достъп до повече власт.

Виктория се разсмя.

Но тогава мадам Вилрой каза:

— Дадено.

Виктория хлъцна от изненада:

— Кристиан, какви ги говориш?

— Значи ще го направиш? Ще се отървеш от Виктория, за да получиш мен?

— Виктория ще се справи чудесно и сама. Тя е много умна — отвърна хладно мадам Вилрой.

— Добре — рече Кристиан и изгледа многозначително Виктория. — Не съм абсолютно сигурен, че искам точно това. — Щеше му се точно сега тя да прочете мислите му: *Видя ли, Виктория? Тя не те обича. Не можеш да ѝ вярваш. Откажи се.* Но на лицето ѝ нямаше и следа, че го чува.

— Добре, какво друго искаш? — попита мадам Вилрой.

— Искам Бъди да е в безопасност, искам да се излекува от онова, което го мъчи.

Виктория се бе преместила в ъгъла и като че ли говореше на стиснатите си юмруци. Изведнъж се завъртя, преди Вилрой да отговори, и извика:

— Бел и Бисе са в източното крило.

Мадам Вилрой присви очи и изгледа Кристиан. Той не бе в състояние да го крие повече. Очите ѝ го пронизаха. Тя се обърна и излезе от стаята, но от вратата долетя сладкият ѝ като мед глас, който прошепна:

— Довиждане, Бенджамин.

Инстинктивно Кристиан се обърна към Бъди. Когато погледна лицето му, разбра, че той вече не е безмозъчен андроид. В очите му имаше нещо живо, сякаш някаква изгубена част се бе появила.

— Бъди, какво има? — попита го Кристиан. Но Бъди едва си поемаше дъх.

— Кристиан — произнесе той бавно и това беше първата дума, която Кристиан чуваше от него.

— Какво става? — Кристиан стисна ръката му.

Но Бъди се строполи безжизнен на пода.

Очите на Кристиан се напълниха със сълзи. Той разкопча ризата си, за да може Виктория да види гърдите му. Тъмният белег се бе разтекъл към корема му.

— Това беше мастило.

Когато Кристиан измисли плана как да излъже насекомите, Бъди се бе уплашил. Но въпреки това го бе подкрепил с лоялността на добър приятел. Бе изиграл отлично ролята си и бе излъгал дори най-умната сред тях. Виктория му бе повярвала, както и противните ѝ буболечки. Бъди ги бе отвел право при Кристиан. Виктория лесно се подведе, че Бъди е глупава, празна кукла, която ще позволи на Кристиан да продаде душата си. Но въпреки че толкова голяма част от мозъка му бе изтрита или повредена от триковете и изтезанията на Вилрой, Бъди имаше добра душа. Той беше истинска личност, също като тях. Бенджамин. Той бе искал единствено да помогне на Кристиан и другите деца. Сега Бъди беше мъртъв, но преди това той се бе превърнал в най-добрия приятел на Кристиан.

* * *

— Побързай, побързай! — извика Бел от другата страна на малката врата.

— Сигурна ли си, че тук няма никакви насекоми? — обади се Бисе.

— Просто действай...

Но Бел не успя да довърши изречението, защото в този момент една ледена ръка стисна рамото ѝ.

— Забавлявате се без мен? — рече Валентин с онзи лигав тон, който използваше все по-често напоследък.

— Валентин, какво правиш?

— А ти какво правиш? И къде е Кристиан?

— Кристиан е в дневната. Върви да го намериш. Сигурна съм, че няма търпение да чуе стихотворението ти.

— Кой е вътре? — Валентин надникна над рамото на Бел.

— Никой. Просто се махни оттук, Валентин.

* * *

Бисе чу говор пред вратата. Там имаше някой. Бе преровила цялата стая, но все още нямаше и следа от серума. Навсякъде имаше шишенца и кутии, но никое от тях не приличаше на течността, която пиеше всяка вечер. Беше толкова уплашена, че губеше концентрация. Отваряше едни и същи чекмеджета по няколко пъти, вдигаше едни и същи възглавници. Ръцете ѝ видимо трепереха. Нервността и параноята, които се бяха натрупали в нея след дългите години самотен живот и бавно превръщане в отшелник, заплашваха да излязат навън изведнъж.

— Къде е това шише? Къде е? Къде е?

Бисе започна да си мърмори нервно под нос. Първо на гръцки, после на уелски, след това на корейски. Мозъкът ѝ сякаш функционираше отделно от тялото, носеше се със свръхзвукова скорост. Отново чу гласовете отвън.

— Забрави, Бел. Влизам вътре — беше Валентин. След това чу звук като от ритник в стомаха, после протяжен стон.

И тогава го видя — чекмеджето в стената, боядисано в същия цвят като тапетите.

— Какво е това? — рече си наум и го отвори. Ръцете ѝ вече трепереха толкова силно, че чекмеджето падна и се счупи, а

съдържанието му се пръсна на пода. Но то беше там — шишенцето, пълно със зелената течност, която ѝ беше позната до болка. Тя го грабна и опита да отвори тапата, но тя беше заседнала, а ръцете ѝ нямаха сила. Бисе дърпаше ли дърпаше, като непрекъснато се обръщаше към вратата, очаквайки всеки момент някой да се появи.

Тогава видя друго нещо. На земята лежеше пергаментов свитък. Тя погледна още веднъж през рамо, след това го разви и се зачете. Съобщението беше кодирано. Написано бе набързо и изглеждаше поне на хиляда години. *Откога Вилрой се занимава с това?*, запита се Бисе. Била ли е някога самата тя дете? Може би рецептата бе написана от нейната гувернантка или от гувернантката на нейната гувернантка. Каквато и да беше истината, сега беше у нея — нейното спасение, рецептата за отварата, която щеше да я запази жива:

*„Изворът на младост ще откриеш,
щом вълшебната рецепта следваш строго.
Глътка всяка вечер ако пиеш,
ще спечелиш, но и ще загубиш много.
Тази вещерска отвара ще обвърже
двама от една и съща кръв родени.
Тебе с красота ще те дари,
но бърже хубостта от другия ще вземе.
В края грозна ще си и смъртта ще чакаш,
другият пък в изтощение ще тлее.
Помисли добре, преди да дойде мракът
искаш ли такъв живот да изживееш.“*

Когато прочете текста върху пергамента, Бисе най-сетне разбра и се натъжи — за себе си и за сестра си, понеже двете взаимно бяха разбили живота си. Отново погледна към вратата. Ръцете ѝ бяха потни, чувстваше се измамена. *Нима беше възможно?* Серумът против стареене беше направен, след като бе открадната красотата на някой друг. Някой, който споделя същата кръв. Бисе се съпротивляваше да го приеме, но никой не я питаше. *Горката Бел. Това е причината тя да погрознее — Вилрой бе използвала красотата ѝ за тази отвара, за да може да ме хване в капана си.* Вилрой вероятно бе вземала постепенно

истинската красота на Бел, онази отпреди гувернантката да ѝ даде новото, хипнотизиращо лице. Под онази ослепителна маска никой нямаше да забележи, че тя погрознява все повече и повече, че жизнеността ѝ избледнява, за да бъде заменена от суетата и гордостта, загрозявайки я отвън и отвътре. След това, когато Вилрой реши, изведнъж всичко лъсна върху лицето на горкото момиче. Бисе усети тъпа болка в гърдите си. Тя беше съучастничка за погрозняването на сестра ѝ — и за новопридобитата ѝ извънмерна суета — понеже години наред бе изпивала истинската ѝ красота.

В същото време част от нея — онази, която оплакваше пропилените години, припомняше, че именно Бел ги бе въвлякла в това. *Не е ли това изкупление за нея? Нима тя не ме продаде, за да стане красива? Не беше ли тя тази, която сметна, че моят живот е по-маловажен от нейната суетност?* В следващия миг Бисе се засрами заради мислите си. Вече бе прекалено стара, за да бъде толкова дребнава. Освен това нещо друго я притесняваше много повече. *Проклятието — да използваш другия до смъртта си.* Значеше ли това, че трябва да продължи да използва Бел, за да остане жива? И тя да погрознее още повече? И ще умре ли, когато красотата се изчерпи напълно?

За един ужасен миг Бисе остана неподвижна, изгуби представа за времето, не се скри, а го остави да се изплъзне между пръстите ѝ, без да реагира. *Значи ето какво ни очаква — дори да избягаме, нищо няма да се промени. Колко удобно.* За да остане жива Бисе, Бел трябваше да се откаже от единственото нещо, което искаше. Щеше да ѝ се наложи да изкупи вината си, че бе предала живота на Бисе на демоничната мадам Вилрой, като се откаже от външната красота, толкова важна за нея. Може би така щеше да си възвърне честта или да получи опрощение. Някой ден Бисе щеше да се превърне в съсухрена, слабоумна старица, а Бел щеше да заприлича на урод — безформена и противна, но двете щяха да са заедно, все така близки, както могат да бъдат само две близначки.

* * *

— Ще съжالياваш за това! — изсъска Валентин, когато Бел горитна в корема.

— Извинявай, много извинявай, Валентин — Бел се опита да му помогне да се изправи, но той я бутна настрани. Тя отново се, обърна към стаята.

— Бел, можеш ли да ми обясниш — какво търсиш в моето крило?

Бел замръзна, когато чу гласа на мадам Вилрой. Тя стоеше със скръстени ръце зад падналия на земята Валентин, а над рамото ѝ надничаше Виктория. По коридора към тях тичаше Кристиан, но когато видя Валентин, рязко спря. Изведнъж изпита съжаление към него — свит на пода, с очи, кървясали от опитите да си спомни собствените си лъжи, оплетен в собствените си мрежи, несигурен коя част от живота му е истинска. За миг Кристиан си помисли, че именно Валентин беше извадил най-лошия късмет от всички тях.

— Къде е Бисе? — попита с леден глас мадам Вилрой.

Никой не отговори, но сърцето на Бел биеше толкова силно, че тя си помисли, че всички го чуват. Затвори очи и се помоли мадам Вилрой да не влезе в стаята.

— Мръдни се.

Гувернантката мина покрай нея и бутна вратата.

* * *

Забравяйки за момент за рецептата и за нейните противни приложения, Бисе концентрира цялата си сила върху задачата да отвори бутилката, която все още беше плътно затворена. Най-сетне, с едва чуто изпукване, тапата излезе. Ръцете на Бисе трепереха, когато вдигна шишето към устните си, стараейки се да не разлее нито капка. Можеше ли да го направи наистина? Можеше ли да отпие, след като знае, че всяка глътка е за сметка на красотата на сестра ѝ? Но точно преди да отпие, чу шум и в стаята като гръмотевична буря връхлетя гувернантката. Когато Бисе видя мадам Вилрой, заля я вълна от отчаяние. Очите ѝ се стрелнаха към вратата, устните ѝ трепнаха. Не можеше да умре тук. Не можеше да се предаде в присъствието на толкова много зло. Крехкото ѝ тяло се разтресе от мисълта за ужасното

нещо, което трябваше да стори, нещо, което за пръв път щеше да направи в пълно съзнание. В този миг, когато доближи шишето до устните си, сърцето ѝ задумка учестено, а главата ѝ се завъртя. Пое си дъх и когато Вилрой съвсем приближи, неясно как изпусна бутилката на пода. Тя се пръсна на хиляди парченца, а скъпоценната течност плисна във всички посоки.

— Ах, бедната Бисе. Изглежда скоро ще те изгубим, скъпа.

Бисе остана като гръмната. Не знаеше какво да каже, какво да направи в този момент, най-важния в живота ѝ. Беше унищожила течността, която можеше да я спаси. Но нямаше кой друг да я защити от Вилрой, освен самата нея. Преди да избяга, трябваше да ѝ се противопостави. Налагаше се децата да застанат лице в лице с гувернантката си.

Старият демон наклони глава.

— Защо да хабиш последните си часове, мъчейки се да избягаш? Вместо това можеш да останеш тук и да умреш спокойно.

Бисе се опита да каже нещо, но успя единствено да издаде едва чуто „не“.

— Какво се канеше да правиш с тази бутилка? Скъпа, както винаги, аз съм готова на сделка.

Бисе се поколеба. Ужасът от смъртта бе тъй осезаем и реален в сърцето ѝ, че тя едва не се задави в собствените си сълзи. Усети, че страхът я завладява, отслабва я и кара всичко друго да избледнява. И тогава усети вълна от вина и срам. Защото миг по-рано едва не се бе предала. Бе си задала съдбоносния въпрос: *Какво представлява душата всъщност? Мога ли да продам нещо тъй неосезаемо за нещо тъй ценно като живота?*

Бе осъзнала още нещо: *Как може Вилрой да ми върне живота? Отвара вече няма. И кой ѝ дава право да дава и отнема живот? Да размахва смъртта пред очите ми като примамка?* Сълзите на Бисе пресъхнаха и тя се изправи в цял ръст.

— Не! — рече високо, без следа от колебание.

Демоничната гувернантка вдигна вежда.

— Сигурна ли си, че изборът ти е мъдър?

— Не говоря за сделката, Никола.

Усмивката на гувернантката угасна.

Всичко, което се бе случило през годините, всичко, което бе или не бе сторила, изплува ясно в ума на Бисе. Тя си помисли за всички сделки, които останалите бяха сключили. Беше ли и тя приела някаква сделка? Сети се за всички възможности, за всички онези пъти, когато не се бе поддавала. Защо беше взела отварата? Първият път, преди толкова много години, не знаеше, че остарява. Но сега виждаше нещата много по-ясно.

— Говоря за номера, който ми погоди. На него казвам не. Казвам не на всичко онова, което ми причини, докато очите ми бяха слепи. На всичко онова, което ми отне зад гърба ми. Нямаше това право!

Вилрой се изсмя нервно.

— Аз не получих нищо — продължи Бисе. — Никога не поисках нещо от теб. Никога не сключих сделка.

— Обаче пиеше отварата.

— Ти ме измами! Приемах лекарство за главоболие. Нищо повече. Не съм ти отстъпвала живота си.

При тези думи Никола Вилрой се дръпна назад и почервения от ярост.

— Има си правила, Никола. Не можеш просто да вземеш всичко, когато си поискаш.

— А ти какво знаеш за това? Какво знаеш за моите правила?

— Не можеш да прекараш толкова десетилетия в нечий дом и да не научиш играта.

Бел и Кристиан пристъпиха към вратата и погледнаха боязливо в стаята. Зад тях надникнаха Виктория и Валентин.

— Уау...

— Кой е това?

— Какво по...

Изглежда всички забелязаха едновременно.

В стаята стояха две жени. И двете изглеждаха царствено, горди, в разцвета на зрелостта, въпреки че всъщност бяха доста по-възрастни. И двете бяха красиви и се взираха една в друга като разярени тигрици. Сребрилата грива на Бисе беше пусната свободно, блестяща, а на лицето ѝ се четеше решителността на жена, която държи нещата в свои ръце. Продължаваше ли да старее? Никой не можеше да каже. Със сигурност не беше петнадесетгодишна. В очите ѝ личеше мъдростта на годините. Но лицето и тялото ѝ бяха силни и на Бел тя ѝ заприлича

на майка им много повече от друг път. Бисе никога нямаше да бъде отново тийнейджърка, нямаше как да се върне назад. Бе живяла твърде дълго, бе научила твърде много. Но докато останалите наблюдаваха отвън, нещо се бе случило.

В стената между двете жени зееше гигантска дупка, която Бисе бе успяла някак си да пробие. Завесата, която обикновено висеше тук, сега беше скъсана на две, а червената стена отзад сякаш беше раздрана от ноктите на звяр. Зад нея се виждаше улицата. През дупката нахлуваше студеният нощен въздух. Лъч лунна светлина озаряваше двете жени, стиснатите им юмруци, разветите им коси. За пръв път виждаха свободно пусната русата коса на мадам Вилрой, а дамгосаното ѝ око — уродливо от страха. Стаята бе напълно разрушена. Всички красиви предмети, които я украсяваха минути по-рано, бяха унищожени и лежаха на пода като купчина боклук.

— Защо Бисе стои неподвижно? — прошепна Бел.

— Мисля, че се е скрила — отвърна ѝ също шепнешком Кристиан.

— Какво се е случило със стената? — попита Валентин, без да очаква отговор.

Бел извика.

— Бисе, да вървим!

Мадам Вилрой се разсмя.

— И къде ще отидеш, скъпа? С лице като твоето?

Бел се разплака. Но тогава забеляза, че мадам Вилрой изглежда притеснена. Бисе мърмореше нещо тихичко, спокойно. Звучеше както когато се опитваше да дешифрира някой език. Когато използваше един, за да научи друг. Когато си обясняваше нещата в главата си. Когато определяше семействата на езиците и диалектите и след това ги свързваше един с друг. Когато откриваше връзките между цели групи езици, не просто между един диалект с друг.

Започна с шепот... шепот... шепот.

Какви са тези думи? Как си пасват помежду си?

Сетне дойде осъзнаването колко много знае. Как се подреждат отделните тухли, след като намериш една важна част.

Гласът на Бисе постепенно се усилваше, докато най-сетне всички я чуха.

— Кой е този език? — попита Виктория.

— Май е азиатски.

— Не, френски е.

— Прилича на африкански диалект.

— Ш-ш-т — изшътка Бел, заслушана съсредоточено в гласа на сестра си. — Звучи като всички езици едновременно.

Бисе говореше още по-високо, каза нещо, заради което мадам Вилрой отстъпи назад.

— Глупаво момиче — рече Вилрой и опита отново да пристъпи напред. Но Бисе не спираше. И мадам Вилрой остана на място.

— Вижте! — извика Кристиан и посочи зад мадам Вилрой. Друга стена бе започнала да се руши, от нея се откъсваха и падаха на земята цели блокове. Отзад видяха стените на истинския си апартамент в Манхатън, съвсем непокътнат.

— Какво казва тя? — попита Виктория, стиснала здраво Валентин, който се опитваше да я избута.

— Всички са — прошепна Бел на Кристиан.

— Какво искаш да кажеш?

— Не е някой определен език, а всичките в едно. Единственият език, който хората говорели, преди от него да се нароят стотици различни езици. Това е комбинация от всички езици на земята. Според някои това е ангелски език, неземеен.

— Откъде знаеш?

— Сигурно това е била целта на Бисе. Да научи всички езици, за да може да разбере изгубеният език, който свързва всички. Затова Вилрой се опитваше да я спре. Затова ме питаше за родителите ни.

— Бел, откъде по дяволите знаеш всичко това? — попита я скептично Валентин.

— Защото майка ми ни го каза. Тя ни разказваше за теориите, че такъв език съществува, че учените се опитват да го дешифрират, да го възродят. Но никой от тях не знаеше достатъчно езици, за да могат да го постигнат.

— Уау, чувствам се като пълен идиот — рече Кристиан.

— Защо?

— Казах на Бисе, че ѝ трябват още цели...

Мадам Вилрой се обърна да види как къщата ѝ се разпада. Макар че лицето ѝ изглеждаше спокойно както обикновено, пръстите ѝ трепереваха. След това тя се завъртя към Бисе и ѝ каза нещо — грубо и

неблагозвучно, на език, който никой не разбираше. Гласът ѝ накара Бисе да се свие. Кристиан инстинктивно запуши с ръце ушите си. Всяка сричка, която излизаше от устата на мадам Вилрой, беше мъчителна. Тя говореше, но гласът на Бисе парира нейния. За миг Бел си помисли, че сестра ѝ печели битката. И тогава изведнъж Бисе заговори на език, който Бел разбираше.

— Никола, вземам децата — гласът ѝ прозвуча гръмко, като на лъвица, която брани малките си.

— Те са мои деца. Те избраха мен. Продадох се на мен.

— Вземам ги обратно — Бисе даде знак на Бел и Кристиан и те изтичаха при нея. Виктория и Валентин ги последваха, но останаха по-назад, недалеч от мадам Вилрой.

Там, във ветровитата стая, Бел изпита чувството, че гледа в огледало. Видя една зряла жена, сякаш без възраст, и двете ѝ деца — дъщерята, грозна като чудовище, и синът — крадец. Такава беше гледката от двете страни на стаята.

Вилрой. Старият демон. Смайваща. Страховита. Вечна.

И Бисе. Изтощена пътешественичка. Сестра. Майка. Момичето, което говори всички езици на земята, но не може да проведе един нормален разговор. Колко е странно това, което Бисе направи, помисли си Бел. Не бе успяла да спечели нито един приятел на този свят, но се бе научила да общува с Бог и неговите ангели със собствените им думи.

— Не можеш... — прогърмя гласът на Вилрой.

— Стори ми достатъчно злини, за да откупя поне тези два живота. Те имат право на избор.

Като чу думите на Бисе, Кристиан се обърна към Виктория и Валентин:

— Елате с нас. Не оставайте тук.

Виктория се изсмя. Изтича при мадам Вилрой и вдигна очи, търсейки нейното одобрение. Вилрой, отново в ролята на грижовна майка, сложи ръка на главата ѝ.

— Родителите ти ще се гордеят с теб, Виктория. Те искаха да станеш най-добрата. Така и ще бъде.

Виктория грейна от радост. Мадам Вилрой се обърна към Кристиан.

— Виктория е достатъчно умна, за да знае, че аз съм единственият ѝ близък. Кристиан, нима ще се откажеш от всичко точно сега? Ще станеш посредствен? Беден?

— Тръгвам с Бисе — отвърна Кристиан. — Валентин, ела с нас. Моля те. Няма никакво значение какво си сторил. Тя те е накарала. Ако се махнем оттук, можем да започнем отначало. Този път наистина.

Валентин стоеше с ръце в джобовете и като че ли пишеше нещо с крак на пода. За пръв път, откакто го познаваше, Кристиан го видя засрамен. Изглеждаше готов да се разплаче за всичко, което бе сторил, сякаш наистина съжаляваше. Кристиан му се усмихна и го подкани отново:

— Ела с нас, Вал.

Валентин извади ръце от джобовете си и прокара пръсти през косата си.

— Съжалявам, Кристиан. За всичко, което сторих...

— Всичко е наред — отвърна Кристиан. — Идвай. Знаем, че тя те е принудила да се държиш така.

Но когато най-после се помръдна от мястото си, Валентин не тръгна към Кристиан. Вместо това наведе засрамено глава и отиде при мадам Вилрой.

— Не. Не ме е карала да върша каквото и да било.

От устата на Кристиан излезе нечленоразделен звук, сякаш той се опитваше едновременно да каже нещо, да се засмее, да се разплаче и да се изкашля.

— Съжалявам, братче — рече Валентин. — Обикновеното не е достатъчно за мен.

— Да вървим — обади се Бисе.

— Не можете — повтори мадам Вилрой, когато Бисе понечи да тръгне към вратата. — Все още душата на Бел е у мен.

Мадам Вилрой погледна огромната махагонова врата в другия край на стаята. Тя започна да се движи, и да се гърчи както преди. Гадно чувство присви стомаха на Бисе. Дали беше онова, което си мислеше? Като зомби Бел тръгна към онази врата. Усещаше, че върви, но кой знае защо не можеше да се контролира, за да спре. Бисе се протегна и улови ръката ѝ.

— Бел, недей! — извика ѝ. Но Бел продължи да върви.

Бисе изтича пред нея.

— Не минавай през онази врата. Разбираш ли ме?

— Не я слушай, Бел — обади се мадам Вилрой с успокояващ глас. — Искаш я отново, нали? Върви и си я вземи. Тя е там, зад онази врата.

Краката на Бел продължиха да се движат към вратата, сякаш по собствена воля. Кристиан също бе като омагьосан от гърчещата се, пулсираща структура, от странните фигури, които сякаш се опитваха да избягат през дървото. Внезапно Бисе се завъртя. С едно движение тя обгърна с една ръка кръста на Бел, а другата обърна като щит срещу мадам Вилрой. Сетне каза нещо — високо, гневно, на езика, който бе използвала по-рано. Мадам Вилрой бе отблъсната, а от червената къща падна ново парче, което откри малко прозорче и пожарен изход. Бисе пое по най-краткия път към него, повличайки и Бел, въпреки че тя се съпротивляваше и се протягаше към махагоновата врата. Кристиан ги последва.

— Престани, Бел! Спри! — изкрещя Бисе на сестра си. — Махаме се оттук. Ще започнем отначало.

— Но тя ще ни намери.

— Не! Тя няма никаква власт над нас. Просто трябва да приемем последствията. Всичко беше блъф.

— Но виж вратата! — изпищя Бел. — Тя държи душата ми.

— Това е просто илюзия, Бел. Да продадеш душата си е различно. Това е нещо, което продължаваш да правиш всеки ден. Нещо, което можеш да спреш сега!

Бел преглътна и зачака, все едно някой щеше да потвърди това.

В този миг нерешителност Бисе видя, че сестра ѝ няма никаква идея какво да направи и я съжали. Бел бе приела сделките. Беше се предала пред злото толкова лесно. Бе сторила достатъчно за цял живот, изпълнен с вина и агония. Но и тя също бе измамена.

Стиснала ръката на Бел, докато се опитваше насила да я измъкне от това място, Бисе почувства болката ѝ като своя. Много по-силно отпреди. Много по-силно, отколкото когато бяха малки и Бисе потръпваше от случайните рани на Бел. Сега болката идваше дълбоко отвътре. Беше част от нея. Не като при близначки, а като при майка и дъщеря.

Да ми бъдеш като дъщеря.

Бел се протегна към гърчещата се врата. Ръцете и лицата, скрити вътре, огъваха дървото, сякаш се опитваха да избягат. Но за своя изненада Бел не усети страх. Когато най-сетне докосна вратата, ръката ѝ трепна и влезе навътре. Опипа наоколо, но не намери нищо. Като игра на светлината лицата изчезнаха, когато ръката ѝ мина през тях. Бел се обърна и избяга.

— Но... ти ще умреш ли? — попита Кристиан, докато двамата с Бисе минаха край разрушената стена и през прозореца.

— Намерих лек — отвърна Бисе.

— Но няма и да станеш по-млада.

— Ще остана такава, каквато съм сега — Бисе се усмихна на Кристиан, за да му покаже, че така е по-добре, че той трябва да бъде смел.

Когато тримата излязоха през пожарния изход, Кристиан чу някакъв звук.

— Какво беше това? — зачуди се той и погледна през прозореца в апартамента. Мадам Вилрой се бе оттеглила в сянката, но необичайният шум се усилваше все повече и повече, докато не стана оглушителен. Внезапно от прозореца като снаряд изскочи рояк насекоми, който ги покри като дебело, гнусно одеяло. Бел изпищя. Бисе се обърна към Кристиан.

— Спри ги, както направи преди.

Когато облакът обгради Кристиан, докосвайки всеки милиметър по тялото му, той замижа и се приготви да открадне за последен път. След минута отвори очи. Нищо не се бе променило.

— Трябваше да се сетим. Вече не можем да използваме дарбите си — рече Бисе. — Да бягаме.

Опитаха се да не забелязват насекомите, докато слизаха по пожарната стълба и избягаха на улицата. Бисе погледна назад и зърна уплашеното лице на Кристиан. Той се опитваше да изглежда силен, но без дарбата си бе беззащитен за пръв път от дълго време. На следващото кръстовище тримата спряха и се спогледаха объркани, чудейки се накъде да поемат. Заобръщаха се като малки деца, избягали от къщи, уплашени, колебаещи се. Но тогава Бисе се усмихна и продължи напред, а другите двама я последваха. В далечината чуха как по булеварда мина кола. Но на тази малка уличка в Ню Йорк нямаше кой да забележи тримата бегълци в нощта.

СЛЕДГОВОР РАВНОСМЕТКА

Свърши се. Но за трите изгубени деца това беше началото на нещо ново. Вече го усещаха в студената нощ, която не ги плашеше толкова. Мракът вече не беше безнадежден, а пълен с обещанията на дневната светлина. Кристиан, Бисе и Бел обикаляха улиците край отворените магазини, бистра и заведения за бърза закуска. Дошъл ли бе краят на света без тях? Беше ли променила нещо тяхната битка с Вилрой? Не, тя нямаше да влезе в сутрешните новини, за да чуе за нея бащата на Томас. Мисис Вирт и мисис Спенсър нямаше да си шепнат за нея с тъй наречените си приятелки. Нямаше да ги е грижа. Щяха да си останат твърде заети да бутат напред децата си — Люси и Конър, още по-далеч, още по-упорито. Мис Лемьо щеше да продължи да извлича изгода от маниите им и всяка година конкуренцията щеше да е все по-жестока. Но тези три души се бяха спасили. Бяха избягали. След случилото се никакво зло нямаше да прескочи стените и да ги отвлече в нощта. Защото бяха научили нещо важно за гувернантката си мадам Вилрой — приятелката на Фауст.

Ето какво беше то: тя не знае всичко. Да, има шпиони навсякъде, може би някой от тях е на твоето рамо, но не може да влезе в сърцето ти — не и ако сам не го пожелаеш. Живяла е достатъчно дълго, да. Във всички исторически книги има истории, саги и басни за нея. Била е наоколо толкова време, че има усет за хората, познава ги толкова добре. Ако някой те наблюдава през цялото време, дори когато мислиш, че си сам, ако чува всяка дума, която си прошепнеш, ако вижда всяка гримаса, която направиш, той ще научи за теб повече, отколкото предполагаш. Дори ще започне да се досеща какво мислиш — и дори да не е сигурен в това, в повечето случаи ще се окаже прав.

Макар че вече не се страхуваха, тримата бегълци нямаше да спрат да мислят за сестра си Виктория и брат си Валентин. Бяха опитали да ги вземат със себе си. Що се отнася до Кристиан, той бе простил на Валентин за онова, което му бе причинил. През годините

Кристиан неведнъж бе имал възможност да сподели надеждите си за Валентин. Ако получи втори шанс, надявам се да го използва.

Може би и Виктория. Но всички те знаеха, че Виктория няма как да постигне онова, към което се стреми, по начина, който бе избрала.

Що се отнася до тях тримата — предстоеше им да открият цял един свят. Но за урока платиха скъпо и прескъпо. Всеки от тях изгуби по нещо. Нещата не се върнаха съвсем към нормалното, изкуплението не дойде лесно. Къщата на Вилрой остана зад гърба им, но само след няколко мили Бисе се изтощи. Бел си купи пуловер с качулка, за да крие лицето си, въпреки че беше топло.

По пътя Бел намери кураж да разкаже на сестра си за онази нощ — онази зловеща, самотна нощ, когато крадлата Вилрой бе дошла да ѝ предложи света, за който мечтаеше. И макар Бисе да ѝ прости, Бел никога не спомена за онзи момент, когато сестра ѝ се събуди за пръв път в непознато легло в тъмна къща, със силно главоболие. Тогава попита: „Къде сме?“, а Бел я погледна учудено, сякаш не разбира защо пита и ѝ отвърна: „У дома, глупаче.“

Какво мислите се случи с петте изгубени деца след всичките тези години? Дали съжеляват за новото семейство, което създадоха, или за предишния си живот? След бягството Бисе пое грижата за Бел и Кристиан, сякаш наистина ги бе осиновила. Не, естествено, че не се вписваха лесно, където и да отидеха, но в повечето случаи това нямаше значение за тях. Важното бе, че са заедно. Успяха ли Бисе и Бел да открият родителите си? Стана ли писател Кристиан? Преодоля ли страховете си? Може би. Може би това тепърва им предстои. Вероятно ги очакват страшно много неща. За три изгубени деца това не е краят на книгата, а може би началото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.